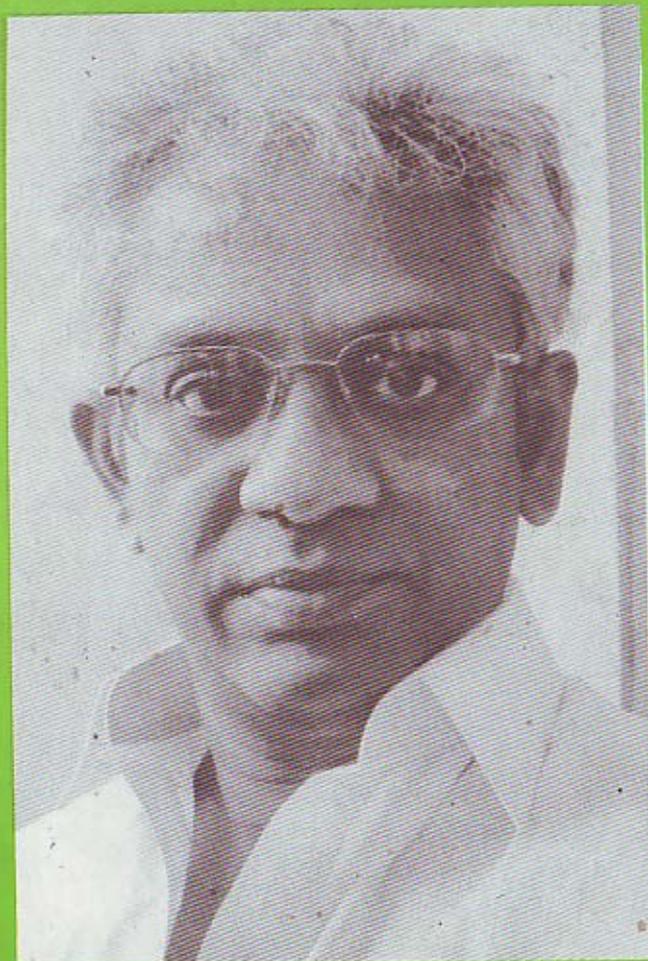

மலல்கை

அசையாமிடமினிக் ஜீவா

ஓயல் பேரென் 'மருது'

ஜூலை - 2004

விலை - 20/=

"Believe it, you can Take a Digital
Picture in 10 Minuted"

Digital Centre
Happy

THE DIGITAL SERVICES WE PROVIDE

Digital Print 12"X18" Maximum size in 10 Min.

Automatic dust and scratch correction.

Print to Print services.

Contact Cards and Index prints.

Greeting Cards/Frame Prints/Calender Prints/Album Prints.

Compatible Input & Output Media

(Floppy Disk, CD-Rom, CD-R, /RW, MO, ZIP, DVD-RAM,
DVD-R, DVD-ROM, PC Card, Compact Flash, Smart Media)

Digital Camera Card Printing.

Colour Negative, Positive, B/W and Sepia Negative Printing.

OTHER SERVICES

Developing & Printing of films in 20 Min

Printing of Enlargements (5"X7" to 12"X18")

Passport / Visa photos / B/W photos in 10 Min.

Film Rolls / Cameras / Batteries / CD / Floppy / Album Sales.

Framing of Pictures (Imported)

Laminating Services.

Wedding Album Binding.

FOR ALL YOUR REQUIREMENTS IN

Out Door Photography & Videography
Weddings.

Birthday Parties / Puberty Ceremonies

Seminars / Any Other Special Functions & Occasions.

64, Sumanatissa Mawatha,
(Armour Street),
Colombo - 12.
Tel: 0114-610652

மல்லிகை

'ஆடுதல் பாடுதல் சித்திரம் கவி
யாதியினைய கலைகளில் உள்ளம்
ஈடுபட்டென்றும் நடப்பவர் பிறர்
நான தலைகண்டு
துள்ளுவர்'

39-வது ஆண்டு

ஜூலை 2004

303

'Mallikai' Progressive
Monthly Magazine

படைப்பாளிகளின்
புதிய ஆக்கங்களை மல்லிகை
எதிர்பார்த்துள்ளது.

201-I/I, Sri Kathiresan Street,
Colombo - 13.
Tel: 2320721

நாற்பதாவது ஆண்டுமலர்

சிற்றிலக்கிய ஏடுகளின் வரலாற்றில் இது ஒரு புதுச் சாதனை. இதில் உங்களுடைய பங்களிப்பு என்ன?

நீங்கள் என்ன செய்யப் போகிறீர்கள்?

எழுதலாம். தகுதியான விளம்பரங்கள் சேர்த்து எமது உழைப்பில் தோள் கொடுக்கலாம். புதிய சந்தாதாரர்களை சேர்க்க உதவலாம். மனநிறைவு உள்ளவர்கள் மல்லிகையின் வளர்ச்சிக்குப் பொருளாதார உதவி பண்ணலாம்.

இப்படி எத்தனை எத்தனையோ வகையில் உதவலாம்.

மலர் தேவையானோர் முன் கூட்டியே மலரைப் பதிவு செய்து வைக்கலாம். கண்டிப்பாக சந்தாதாரர்கள் மலருக்கெனத் தனியாக பணம் செலுத்திப் பெறவேண்டும்.

ஜெயகாந்தன், பொன்னீலன், சி.மகேந்திரன், ஒவியர் மருது, இளசை அருணா ஆகியோர் முன்னரே தமது வாழ்த்துக் கடிதங்களைத் தந்துதலியுள்ளனர். தமிழகம் வாழ்த்துகின்றது.

இது வெறும் மல்லிகையின் நாற்பதாண்டுச் சாதனையல்ல. ஈழத்து இலக்கியத்தின் உயிரோட்டம் மிக்க பயணத்தின் ஒரு வெளிப்பாடுமாகும்.

வருங்காலத் தலைமுறையினருக்கு எமது உழைப்பின் பெறுமதியை ஆவனப்படுத்திக் காட்டும் ஒரு மலராக மல்லிகை ஆண்டு மலர் மிளிர்வேண்டும் எனவும் விரும்புகின்றோம்.

ஆசிரியர்

தற்போது விற்பனையில்

ஈழத்துத் தமிழ் நாடக அரங்கு

சி. மௌனகுரு

பேரசிரியர், நூண் கலைத்துறை,
கிழக்கிலங்கைப் பல்கலைக்கழகம்

பண்டைக்காலம் தொட்டு இன்று வரையிலான ஈழத்து நாடக அரங்கின் வரலாற்றை இந்த நூல் விளக்கி விபரிக்க முற்படுகிறது. நாடகத்தினை இலக்கியக் கலையாக அன்றி ஓர் அரங்கக் கலையாக நோக்கும் இந்த முயற்சி, யாழ்ப்பாணம், மன்னார், மட்டக்களப்பு, முல்லைத்தீவு, சீலாபம், மலைநாடு ஆகிய அனைத்துப் பிரதேசங்களையும் தழுவி அமைந்துள்ளமை குறிப்பிடத் தக்கது.

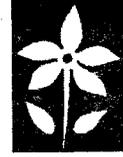
கல்லூரிகளிலும் பல்கலைக்கழகங்களிலும் நாடகங்களும் அரங்கக் கலைகளும் ஒரு பரீட்சையாக அறிமுகஞ் செய்யப்பட்டுள்ள இன்றைய நிலையில் இந்த நூல் மாணவர்களுக்கும் ஆசிரியர்களுக்கும் பெரிதும் பயன்படும் என்பது எமது நம்பிக்கை.

வெளியீடு: ஆடி 2004. பக்கங்கள் xvi + 220 அளவு 215mm x 145mm
விலை: ரூபா 300/= (சாதாரணப் பதிப்பு) ISBN 955 - 9429 - 37 - X
ரூபா 550/= (விசேடப் பதிப்பு) ISBN 955 - 9429 - 38 - 8

குமரன் புத்தக இஸ்ஸம்

201 டாம் வீதி, கொழும்பு - 12.
தொ.பேசி : 2421388

3. மெய்கை விநாயகர் தெரு,
சென்னை - 600 026.

சீமூசாஜப் பரகடனாச்சுக் செம்மொழியாகக் கழி.

புதிய இந்திய அரசாங்கத்தின் அங்குராப்பண விழாவில் இந்திய ஜனாதிபதி அவர்கள் தேர்ந்தெடுக்கப் பெற்றுள்ள புதிய அரசின் வருங்காலக் கொள்கை வேலைத்திட்டங்களை நாட்டு மக்களுக்குத் தெரியப்படுத்தியபோது, தமிழ் மொழி செம்மொழியாக அங்கீகரிக்கப்பட்டு, அதனடிப்படையில் எதிர்காலத்தில் செய்யப் படுத்தப்படும் எனப் பிரகடனப்படுத்தியுள்ளார்.

இந்தப் புதிய நூற்றாண்டில் நமது மொழிக்குக் கிடைத்துள்ள மகத்தான கௌரவம் இது! தமிழ் மக்கள் நீண்ட நெடுங்காலமாகவே கோரி வந்த இந்த ஜனநாயகக் கோரிக்கைக்கு இன்று இந்திய ஜனாதிபதி அவர்களினால் இறுதி வடிவம் கொடுக்கப்பட்டு, பகிரங்கமாகவே பாராளுமன்றத்தில் பிரகடனப்படுத்தப்பட்டு விட்டது.

இதைச் செயல் வடிவமாக்கத் தமிழ்ப் பேரறிஞர்கள், கல்விமாதர்கள், கலைஞர்கள் அனைவரும் ஒத்துழைப்புநல்கி, வெற்றிகரமாக அமுல்நடத்த ஆவன செய்ய வேண்டும்.

இந்த உயரிய சாதனைக்காக இந்திய மத்திய அரசை மனநிறைவுடன் பாராட்டி மகிழ்கிறோம். தமிழ், இந்தியத் துணைக் கண்டத்தின் தமிழகப் பிரதேச மொழி மாத்திரமல்ல. அது இன்று சர்வதேச மொழி. 54 நாடுகளில் இன்று தமிழ் பேசப் படுகிறது. இதைச் சாதித்தவர்கள் ஈழத்துத் தமிழர்களே. புலம்பெயர்ந்து பரதேசம் நோக்கிப் பறந்தவர்கள் தமது தாய்மொழியையும் தம்முடன் எடுத்துச் சென்றனர். ஏனெனில் இவர்களில் பலருக்குத் தமது தாய்ப் பாஷையை விட, வேறு எந் மொழிகளுமே தெரிந்திருக்கவில்லை.

இதைக் கவனத்தில் கொண்டு, நமது ஆயிரமாயிரங் காலத்துப் பயிரை, மேலை நாடுகளில் நவீன விஞ்ஞான சாதனங்கள் ஊடாக இன்னுமின்னும் செழுமைப் படுத்தி வளர்த்தெடுக்க வேண்டும். நவீன விஞ்ஞான சாதனங்களைப் பயன்படுத்த வேண்டும்.

அடுத்த நமது தலைமுறை தமிழ் மொழியை உலகத் தரத்திற்கு உயர்த்திச் செல்ல வழிசமைக்கும்.

இது சர்வநிச்சயம்.

'மருது' என்ற ஓவியக் கலைஞன் மல்லிகையின் ஒருங்கிய தோழன்!

- டொர்னிக் ஜீவா

பள்ளிப் பருவ வயதிலிருந்தே அழகான ஓவியங்களைப் பார்த்து ரசித்து, பரவசப்படுவது எனது இளமைக் கால விருப்பம். சிறுவயதிலேயே நோட்டுப் புத்தகங்களில் என் மனதைக் கவர்ந்த காட்சிகளைச் சித்திரங்களாக வரைந்து தள்ளியிருக்கிறேன். ஆத்ம திருப்தி அடைந்திருக்கிறேன்.

ஆனால், அந்த முயற்சி தொடரவில்லை. சித்திரம் என்னைக் கைவிட்டு விட்டதோ அல்லது சித்திரத்தை நான் கைவிட்டு விட்டேனோ என்பதைச் சொல்லத் தெரியவில்லை.

ஆனால், தொடர்ந்து என்னால் சித்திரம் தீட்ட இயலவில்லை. அதை மறந்து விட்டேன் எனச் சொல்லத்தான் வேண்டும். மல்லிகையின் மல்லிகை என்ற எழுத்தும் ஆண்டு மலர்களின் அட்டைப் படங்களும் இலங்கையின் பிரபல ஓவியர் ரமணியினால் தொடர்ந்து வரையப்பட்டு வருபவை. மல்லிகையின் தொடர் பெருமைக்கு ரமணியின் ஓவியங்களும் பெரும்பங்கு வகித்து வருகின்றன. அன்னாரது உருவம் கூட, மல்லிகையின் அட்டைப் படமாக வெளிவந்துள்ளது.

ஆனால், கல்கியில் வெளிவந்த மணியம், சந்திரா போன்றவர்களின் கதை, கவிதைச் சித்திரங்களை அந்தக் காலத்திலேயே ரசித்து ரசித்துப் பார்த்து மகிழ்ந்து பொழுது போக்கியவன், நான்.

இப்படியாகத் தொடர்ந்து வந்த எனது சித்திர ரசனை வளர்ச்சியில் தமிழகத்து ஓவியப் பேராசான் ஆதிமூலம் என்பவரது ஓவியங்கள் எப்படியோ என் மனதைக் கவர்ந்து விட்டன. ஆதிமூலம் ஓவியம் என்றாலே என் நெஞ்சில் ஒரு கிளுகிளுப்புத் தோன்றி மலரும்.

அவரை நேரில் பார்ப்பதற்காகவே சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் தமிழகம் சென்றிருந்த சமயம் அவரையும் அவரது ஓவியங்களையும் நேரில் தரிசித்து மனமகிழ்ச்சி அடைந்திருக்கிறேன்.

என் நெஞ்சில் ஓவியப் பதிவையும் ஓவியத்தில் புதிய பார்வையையும் ஊற்றெடுக்க வைத்த ஆதிமூலம் அவர்களுடைய நேரடி சிஷ்யர்தான் மல்லிகையின் அட்டைப்படத்தை அலங்கரிக்கும் ஓவியர் 'மருது' ஆகும்.

எனது 'டொமினிக் ஜீவா சிறுகதைகள்' சென்னையில் கணேசலிங்கன் குமரன் இல்லப் பிரசுரத்தினால் வெளியிட்டபோது அட்டைப்படத்தை ஆதிமூலத்தின் ஓவியம் தான் அலங்கரிக்க வேண்டும் என வற்புறுத்தி, அதை செயலாக்க கட்டும் பிரயத்தனம் செய்தவன், நான்.

அந்தப் பின்னணியில் எனக்கு ஓவியர் மருது மீது அளவில்லாத ஒரு மனப் பிடிமானம் ஏற்பட்டிருந்தது.

எனது சுயசரிதை நூலின் இரண்டாவது பதிப்பின் அட்டையில் மருதுவின் ஓவியமே காட்சி தருகின்றது.

இப்பொழுது தயாராகி எனது 78வது பிறந்த தினத்தன்று வெளிவரவுள்ள எனது சுயசரிதை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலுக்கும் இவரே அட்டைப்படம் வரைந்து தந்துள்ளார். அந்த நூலின் பெயர்: Undrawn Portrait For Unwritten Poetry.

சென்னையில் நேரில் இவரது வீட்டுக்கே சென்றிருந்தேன்.

ஓர் எழுத்தாளனை இவரும் இவரது திருமதியும் உபசரித்த உபசரிப்பைப் பார்த்துவிட்டு நெஞ்சு நெகிழ்ந்து போய்விட்டேன். அத்

தகைய அன்பு நிறைந்த வரவேற்பு.

மருதுவின் குடும்பமே பரம் பரையாக இடதுசாரிக் கருத்துக்கள் கொண்ட குடும்பமாகும். இவரது தந்தை ஒரு தீவிர இடதுசாரியாவார்.

இலங்கையை அந்நியர் அரசாட்சி செய்த காலத்தில் நமது நாட்டின் இடதுசாரித் தலைவர்களான டாக்டர். என்.எம்.பெரேரா, பிலிப் குணவர்த்தனா, லெஸ்லி குணவர்த்தனா போன்றவர்களை சிறையிலிட்டுத் தட்டணை தந்தது.

அந்தச் சிறையை உடைத்துத் தமிழகத்திற்குத் தப்பிச் சென்று புகலிடம் தேடிக் கொண்டனர், நமது தேசியத் தலைவர்கள். அந்தக் காலத்தில் தமிழ் நாட்டில் அவர்கள் மறைந்து ஒளிந்து வாழ்வதற்குப் பெரிதும் உதவியவர்தான் மருதுவின் தந்தையார். இதன் ஞாபகார்த்தமாகவே மருது என்ற ஓவிய நாமம் கொண்ட இன்றைய மருதுவுக்கு 'ட்ரொஸ்கி' எனப் பெயர் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

சில ஆண்டுகளுக்கு முன்னர் கலை பண்பாட்டுக் கழகம் யாழ்ப்பாணத்தில் மிகப்பிரமாண்டமான கலை இலக்கிய விழாவொன்றை யாழ் வீரசிங்கம் மண்டபத்தில் மூன்று நாட்கள் நடத்தியது.

அந்த விழாவில் முதன் முதலில் மருது நேரடியாகக் கலந்து கொண்டு அவ்விழாவைச் சிறப்பித்தார். இவருடன் தமிழகத்தின் பிரபல எழுத்

தாளர் பா.செயப்பிரகாசம், தலித் அரசியல் தலைவர் திருமாவளவன் ஆகியோரும் அவ்விழாவில் கலந்து கொண்டனர்.

நானும் அவ்விழாவுக்கு அழைக்கப்பட்டிருந்தேன். பல சிங்களக் கலைஞர்களுடன் சேர்ந்து நானும் யாழ்ப்பாணம் சென்றிருந்தேன்.

நேரம் போவதே தெரியாமல் நாங்கள் உரையாடி மகிழ்ந்தோம். எனது மண்ணில் அவர்களை அந்த நெருக்கடியான காலகட்டத்தில் கண்டு மனம் விட்டுக் கதைத்து என்னால் என்றுமே மறக்க முடியாத ஒரு சம்பவமாகும். கலைஞர்களை, குறிப்பாக எழுத்தாளர்களை கனம் பண்ணி மதிப்பதில் மருது தனிப் பண்பு கொண்டவர்.

மருதுவின் கோட்டோவியங்கள் ரொம்பவும் பிரபலமானவை. தமிழகத்திலிருந்து வெளிவரும் தர

மான சிற்றேடுகளில் இவரது தனித்துவ ஓவியச் சிருஷ்டிகளைக் கண்டு களிக்கலாம்.

தனது ஓவியங்களை இலங்கையில் கொழும்பு, யாழ்ப்பாணப் பகுதிகளில் காட்சிக்கு வைக்க வேண்டும் என பெரு விருப்பம் கொண்டுள்ளார், இவர்.

ஓவியக் கலையில் சிங்களக் கலைஞர்கள் தனித்துவச் சிறப்புடன் சிறந்து விளங்குகின்றனர் என்ற எதார்த்த உண்மையைப் புரிந்து கொண்டுள்ள இவர், சிங்கள ஓவியர்களின் சித்திரங்களையும் நேரில் பார்த்து ரசிக்க விருப்பம் கொண்டுள்ளார்.

ஏனைய கலைஞர்களைவிட, இவர் நமது ஆத்மாவின் சத்திய மொழியைப் புரிந்து கொண்டிருப்பவர்களில் தலையானவர் என்றே சொல்லத் தோன்றுகின்றது.

ஊர் வீதி

- சபா ஜெயராசா

எங்கள் கீராபத்துத் தொகைகள்
அற்றை நாள்தான் அமைச்சர் சலுகைகள் -
சேவல் கூவும் சங்கடகார நாகம்
காலலப் பொழுது கவலையாய் வீடியும்
சுதந்திர அழிப்புத் தீருக்கல் பாடுகள்
கடிவல் வீழ்ந்து கரைந்த பழங்கள்!
தொருவாரம் துள்ளடி நீர்க்கும்
வெள்ளைச் சீறுமுருங்கை
எப்போதும் சலகைக்கும்
கத்தரிக்காய் போல்
கத்தி குரல் அழிப்புக் காங்குகள்
அத்தொழையும் எங்கள் கீராபத்து
அமைச்சியின் புலப்பாடு...
என்று எண்ணிய வேலை
வயலோரக் காற்றில்
முள்கல் கேட்கிறது!
அந்தக் கீராபத்து அமைச்சர்
என்றோ தொலைந்த மழலை கிரவு!

கூற்றை நாள்தான் எங்கள் கீராபத்து
வெப்பப் புலகையுள் நுழையும் வாகைகள்,
சேவல் கூவ மறுக்க சடாநரவு வீடியும் காலல!
காலச் சீர்ப்புக் கடிவல்கள் ஊர் வீதி!
தொருவாரம் கேட்கும் பாய்க்கீற்று
வெந்தி தொட்டிச்சீ வலுமழ்ந்து போக
நாளாந்தம் தலை தூக்கும் புதுமக்கள்!
சுந்தரத் தொழில் கழுவரும் வாகைமும்
தொருவாரம் இங்கீரலோகம்
என்று எண்ணுகையல் -
தொருவாரம் கேட்கும் சிதைந்த முள்கல்!
அந்தக் கீராபத்து அமைச்சர்
எங்கோ தொலைந்த மழலை கிரவு.

மல்லிகை சிறுகதைகள் 1-2
விலை 275/- - 350/-

மல்லிகை ஆசிரியரின் பவள விழா ஞாபகார்த்தமாக வெளியிடும் வைக்கப் பெற்ற சிறுகதைத் தொகுதி.

30 எழுத்தாளர்களினது தர்மான சிறுகதைகள் அடங்கிய தொகுப்பு.

சிறுகதைகளை உள்ளடக்கிய இரண்டாம் பகுதி விற்பனையாகின்றது.

நாடகங்களில் இருக்க வேண்டியத் தொகுப்புகள்.

மல்லிகைப் பந்தலுடன் தொடர்பு கொள்ளுங்கள்.

மல்லிகை ஆசிரியர் டொமினிக் ஜீவரவின்
78-வது பிறந்த தினம் 27-6-2008

இந்தப் பிறந்த தினம் ஞாபகார்த்தமாக அவரது சுயசரிதை ஆங்கில மொழி பெயர்ப்பு நூலும் அன்னாரது சிறுகதைகள் மறுபதிப்பு நூலும் வெளியிடப்படுகின்றன.

அடுப்பில் தண்ணீர் வைத்துவிட்டு அஸர் தொழுதால் தொழுது முடியும்போது தண்ணீர் தமதமவென்று கொதிக்கத் தொடங்கிவிடும்.

தொழுத கையோடு ஒரு கோப்பைக் கோப்பி குடிக்காவிட்டால் அளினை தாத்தாவுக்கு வேறெதுவுமே ஓடாது.

“இந்தாங்கொ கோப்பி ஆறமுந்திக் குடிங்கொ... நான் நல்ல தண்ணி ஒரு கொடம் எடுத்துக்கொணு வாரன்”

கிழவனுக்கு கோப்பி கொடுத்துவிட்டு பதிலுக்குக் காத்திராமல் குடத்தோடு வெளியிறங்கினாள் அளினை தாத்தா.

“சீக்கிரம் வா செய்னம்பு”

இரண்டு வீடு தள்ளி, வெளியே நின்று ஒரு பாட்டம் கத்திவிட்டு, ஆட்டுக்குட்டிகளின் கூத்தை ரசித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“வாங்க போம்” செய்னம்பு வந்துவிட்டாள்.

இருவரும் தார் றோட்டைக் கடந்து, புச்சோருட்டு முடுக்கால் பள்ளத்து றோட்டுக்கு இறங்கினர்.

வ்யலும் தென்னந் தோட்டமுமான உயிர்ப்புள்ள பிரதேசம்தான் அது. அங்கு காலாற கொஞ்சத்தூரம் நடப்பதே சுகானுபவம்தான்.

“இது தாரன் அளிணும்மே சின்னக் கடயொண்டு போட்டிக்கு?”

“பொடி அப்புட காணீக்குள்ள தாராலும் வந்து கடபோடியன்”

“பாரேடி அந்த மீசக்காரன சிரிக்கியத்த”

“அவனுக்கு ஒன்னத் திட்டமாயீக்கும்”

“சீ... அவன்ட மீசயப் பாக்கோணேன்”

க்குத் தெரி செய்தி... பொடி மகளோட

- தீக்குவல்லை கமால்

“ஒன ய வா இவன் அப்புட நல்லமாமேன்”

அளிணும்மா சொன்ன விடயத்தை செய்னம்புவால் நம்பமுடியவில்லை.

“இவன் சும்ம ரஸ்தியாதுக் கார னொண்டு போல... மல்காந்தியாம் கடபோட்டுக் குடுத்தீக்கிய”

“அப்ப உம்ம வாப்ப பாக்க கேக்கி யல்லயாமா?”

“அதியள் எனத்த செய்யவன் இப்ப”

பேச்சோடு பேச்சாக அளிணும் மாவும் செய்னம்பும் அர்னோலிஸ் அப்புவின கிணற்றண்டை வந்து விட்டார்கள்.

பைப் லைன் வந்தபின்பும் பழக்க தோசம் இவர்களை விட்டுவிட வில்லை. இந்தக் கிணற்றுத் தண்ணீர் குடித்தால்தான் திருப்தி.

தண்ணீர் அள்ளிக்கொண்டு இருவரும் வெளிக்கிட்டனர்.

“மல்காந்திய சின்னத்திலீந்தே எங்களுக்குத் தெரிமேன். உம்மோட கிரக்கட்டு, தேங்கா எடுத்துக்கொண்டு எங்கட அசலுக்கு வாரேன்”

“ஓட அவளுக்கு நடக்கிய தெல்லாம் சும்ம பைஸ்கோப்பில நடக்கிய மாதிரி... பாவம்”

அளிணும்மாவால் ஜீரணித்துக் கொள்ள இயலவில்லை.

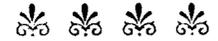
மல்காந்தி மொங்கலிதிஸ்ஸ பாட சாலையில்தான் படித்தாள். சுறு சுறுப்பும் அழகும் நிரம்பியவள் அவள்.

படிப்பில் அவள் சாதாரணமாக விருந்தாலும் ஏனைய விடயங்களில் மிகவும் முன்னுக்கு நின்று பிர காசித்தாள்.

வருடாந்தம் வெசாக் பெரஹரா நடக்கும்போது அதிலே அவள் களகு நடனம் ஆடிக்கொண்டு போகும் அழகே தனி. பாடசாலை மேடை களிலும் அவளது நடனங்கள் அவ்வப் போது அரங்கேறும்.

மல்காந்தியின் வளர்ச்சியும் கால ஓட்டமும் கண்ணுக்குத் தெரிய வில்லை.

அவள் ஏ. எல். படித்துக் கொண்டிருந்தாள்.

“மல்காந்தி ஆமிக்காரனோட பாஞ்சி பெய்த்தாம்”

ஊரெல்லாம் இந்தச் செய்தி பரவியது.

கண்ணீர் விட்டு கதறி அழுத அரிஸ் அக்காவை செய்னம்புவும் பக்கத் திலிருந்து தேற்றிக் கொண்டிருந்தாள்.

“கரச்சல் போட்டு கொள வாண. எங்களுக்கு நீ மட்டும் தான் புள்ள. படிச்சி முன்னுக்கு வாவெண்டு எத்தின தரம் சொன்னன். கேட்டா அவள்” அரிஸ் அக்கா தலையில் கையடித்துக்

கதறினாள்.

“ஆமிக்காரனோட போனதுதான் எனக்கு மனவருத்தம். இந்த சண்டக் காலத்தில... ம்... ஒருநாளைக்கி எத்தின சாவு வாரன்... மண்ட காஞ்சவள்” பொடிஅப்பு பொருமி வெடித்தார்.

ஒரு வருடத்துக்கு மேல் செல்ல வில்லை. மல்காந்தி வந்திருப்பதாகச் செய்தி பரவியது. உண்மைதான். வாயும் வயிறுமாக வந்திருந்தாள். அந்நிலையில் அவளோடு பொருத முடியுமா என்ன?

“எங்கட புள்ளயேன் பொருத்து பாரத்தால லேசாகோணேன்” அரிஸ் அக்கா மகளை நியாயப்படுத்தி வரவேற்றுக் கொண்டாள்.

மல்காந்திக்கு அழகான ஆண் குழந்தை கிடைத்தது. அண்டை அயலவர்கள் போய்ப்பார்த்து மகிழ்ச்சி தெரிவித்தனர்.

ஆமிக்காரன் அவ்வப்போது வந்து போய்க் கொண்டிருந்தான். குழந்தை கிடைத்ததற்கும் அவனுக்கு வட பகுதிக்கு இடமாற்றம் கிடைத்ததற்கும் சரியாகவிருந்தது. யுத்தப்பிரதேசத்தில் செயலாற்றுவதை ஆமிக்காரர்களால் தவிர்ப்பது சுலபமான விடயமல்ல.

பையனுக்கு ஒரு வருடம் கழிந்து இரண்டாம் வருடம் நடந்து கொண்டிருந்தது.

ஆமிக்காரர்களுக்கு இப்பொழுதெல்லாம் நீண்ட இடைவெளிக்குப் பிறகே லீவு வழங்கப்படுகிறது போலும்.

“வராட்டீம் பிரச்சினில்ல. உசிரப் பாதுகாத்துக் கொண்டாச்சரி”

மல்காந்தி கணவனோடு தொலை பேசியில் தொடர்பு கொள்ளும் போதெல்லாம் இதைத்தான் சொல்லி வந்தாள்.

ஒருநாள் வரக்கூடாத செய்தி வந்தேவிட்டது. தாக்குதலொன்றின் போது அவன் மரணமடைந்திருந்தான்.

“நானும் சாகிய நானும் சாகிய... ரெண்டு வருஷத்து புள்ளிய உட்டிட்டு பெய்த்திட்டதரே” மல்காந்தி தலைவிரி கோலமாய்க் கத்தினாள்.

அவளை எவராலும் கட்டுப்படுத்த முடியவில்லை.

“ஆச்சி” என்று ஒரு கட்டத்தில் செய்னம்புவை கட்டிப்பிடித்தபடி கத்தினாள்.

“பாவம்... இவளுக்கு கொஞ்ச நாளாக் கரச்சலேதான்” தலையைத் தடவியபடி கூடியிருந்தவர்களோடு சொல்லிக் கவலைப்பட்டாள், அலீனம்மா.

சகல மரியாதைகளோடும் சவப் பெட்டி வந்து சேர்ந்தது. இறுதிக் கிரியை களும் செவ்வனே நிறைவேறியது.

மல்காந்தி எலும்பும் தோலுமாய் மாறிக்கொண்டு வந்தாள். இப்படியே ஓராண்டு கழிந்தது.

கணவனின் முதலாண்டு நினைவை விஸ்தாரமாகக் கொண்டாடினாள்.

எப்பொழுதும் கவலையில் விழுந்து கிடப்பதில் அர்த்தமில்லையென்றும் இனி பையனை ஒழுங்காக வளர்க்க வேண்டுமென்றும் பலரும் ஆலோசனை வழங்கினார்கள்.

எத்தனை நாளைக்குத்தான் அவளும் இப்படியென்று இருக்க முடியும்.

அவளது மனப்பாங்கில் மாற்றங்கள் அரும்பத் தொடங்கின.

அவளது பெற்றாரால்தான் என்ன செய்ய முடியும். அவர்களும் இயலாத வயதுக்கு வந்துவிட்டார்கள்.

அலீனும்மாவின் மாப்பிள்ளை கிழவர் இன்னும் எழுந்தபாடில்லை. கோப்பி காலியாக அருகே கிடந்தது.

“ம்... இன்னேம் கட்டில்ல”

“ஆ... நலதண்ணி கொணந்தா?” என்றவாறு எழுந்தமர்ந்தார்.

இன்னும் சிறிது நேரத்தில் பேரப் பிள்ளைகளைப் பார்க்க மாலை உலாப் போவார். அவ்வப்போது பொடி அப்பு வையும் போய்ப் பார்ப்பார். இருவரும் நல்ல சிநேகம்.

அலீனும்மா கட்டிலில் வந்தமர்ந்து கொண்டாள். ஏதோ ஒரு விசயம் இருப்பதுபோல் அவருக்குப்பட்டது.

“இந்த பள்ளத்து ரோட்டில தாரன் சின்னோரு கடபோட்டீக்கிய?” அவள்

கதையைக் கிளறினாள்.

“பொடி அப்பு வீட்டு முன்னுக்கா?”

“ஓ... ஓ...”

“ஆ... அவனத்தானே இப்ப மல்காந்தி கிட்டவாக்கிக்கோ நிக்கிய” கிழவர் உறுதிபடச் சொன்னார்.

“கத்தமே பொறவு... அவள் ஆமிக் காரனோட கூட்டாளியாகிக் கலியாணம் புடிச்சிட்டு... ம்... அவன் செத்த டைமில் அழுத அழுக நெனவீக்கா... ம்... மனிசஜாதி”

இவ்வளவு காலத்துக்கும் அவளுக்கு மல்காந்தி மீது இவ்வளவு வெறுப்பும் கோபமும் ஏற்பட்டதே யில்லை.

“அதப்பாக்க அவனக் கலியாணம் முடிச்சிக் கொளேவன்” அவளது சந்தேகத்தை எழுப்பினாள்.

கிழவனின் முதுகுத் தண்டு நிமிர்ந்தது. அர்த்த புஷ்டியோடு சிரித்தார்.

“ஆமிக்காரன்ட சம்பளம் அப்பிட்யே அவளுக்குக் கெடக்கியாம். ரெஜிஸ்டர் பண்ணி இனுமொரு கலியாணம் புடிச்சா அது இல்லாப் போறாம்... வெளங்கினா?”

அலீனும்மாவுக்கு விஷயம் விளங்கிவிட்டது.

சிரிப்பை அடக்க முடியவில்லை. கூடவே கிழவனும் சேர்ந்து சிரிக்கத் தொடங்கிவிட்டார்.

கடிதங்கள்

மல்லிகை மல்லிகைதான்

விளம்பரம் உட்பட எல்லாப் பக்கங்களையும் ஒன்றுவிடாமல், நான் படிக்கும் ஒரு சஞ்சிகை மல்லிகை. ஆசிரியரின் 'அச்சுத்தாள்...' கட்டுரைத் தொடர் உள்ளத்தை உருக்கும் நிகழ்வாகவே இருக்கிறது.

விடாமுயற்சியும் வைராக்கியமும் ஒரு மனிதனை எந்தளவுக்கு உயர்வடையச் செய்யும் என்பதைக் கட்டுரை நன்கு எடுத்துக் காட்டுகின்றது.

சாஹித்திய பரிசு கிடைத்த சமயம், அதை விமர்சித்து வக்கணை கதைத் தவர்களைப் பற்றி நினைக்கும் பொழுது இப்படியும் (படித்த - பெரிய) மனிதர்கள் இருப்பார்களா என்று எண்ணத் தோன்றியது.

ஈய எழுத்துக்கள் பாதையில் சிதறியபோது, பட்ட வேதனையை மனக்கண் முன் நிறுத்திப் பார்த்தேன். கண்கள் பனித்துவிட்டன.

மல்லிகை ஒவ்வொருவர் கைகளிலும் மணப்பதற்கு எத்தனை தியாகங்கள் செய்ய வேண்டியிருந்தது என்பதை ஆசிரியர் படம் பிடித்துக் காட்டுகின்றார்.

மல்லிகையில் அவ்வப்போது இடம்பெறும் ப.ஆப்டன், மு.பஷீர், திக்குவல்லை கமால், செங்கை ஆழியான், சுதாராஜ் ஆகியோர்களின் ஆக்கங்கள் இனிய விருந்தாக அமைகின்றன.

'தூண்டில்' கேள்வி - பதில், கருத்தும் இலக்கியச் சுவையும் கொண்டதாகவிருக்கிறது.

மேமன்கவியின் 'ஒரு பிரதியின் முணுமுணுப்புக்கள்' ஒரு தேடலின் தெறிப்பெனக் கொள்ளலாம்.

'மல்லிகை' செடியல்ல, மரம்.

பொதுவாகச் சொன்னால், மல்லிகை மல்லிகைதான்.

- சாரணா கையும் பதுளை.

மல்லிகை ஆசிரியர் அவர்களுக்கு,

யாழ்ப்பாணத்தில் நீங்கள் வைத்த மல்லிகையின் 25 - வது வெள்ளி விழாமலர் வெளியீட்டு வைபவத்திற்கு நானும் ஒரு பார்வையாளனாக வந்திருந்ததுடன் விழாவில் மலரையும் பெற்று மகிழ்ந்தேன்.

இப்பொழுது மல்லிகையின் நாற்பதாவது ஆண்டு மலர் தயாரிப்பு வேலைகள் சம்பந்தமாகக் கசிந்து வரும் தகவல்களைக் கேட்டறியும்போது எல்லை யில்லா மகிழ்ச்சியடைகிறேன்.

இந்தத் தேசத்தில் இப்படியொரு வைராக்கிய டைஞ்சரம் கொண்டவரா? என உங்களைப் பற்றி உங்களது இடையறாத சேவைகளைப் பற்றி நான் எனக்குள்ளேயே வியந்து பூரிப்பதுடன் இதைப் பற்றி எனது நெருங்கிய நண்பர்களிடத்திலும் சொல்லி மகிழ்வேன்.

எனக்கொரு ஆசை. இந்த 40-வது ஆண்டு மலரின் அறிமுக விழாவை யாவது நீங்கள் உங்களது பிறந்த மண்ணில் நடத்த வேண்டும் என விரும்புகின்றேன்.

உங்களையும் மல்லிகைச் செடியையும் பசளையிட்டு வளர்த்தவர்கள், நம் மவர்கள். இதை மறந்துபோய் விடாதீர்கள். இந்த மண் எத்தனையோ அற்புதங்களைச் சாதித்த மண். ஈழ கேசரி வார இதழை வெளிக்கொணர்ந்த மண்.

பழைய யாழ்ப்பாண நகரில், நாமனைவரும் சந்தோஷித்திருந்த பழைய நம் பட்டணத்தில் பழைய படியே நீங்கள் உங்களது வாலாயமான சைக்கிளில் புத்தகப் பையுடன் பவனி வரவேண்டும் என ஆசைப்படுகிறேன்.

உங்களை நேரில் பார்த்துவிட வேண்டுமென்ற ஆசை என் மனசைக் குடைந்து கொண்டே இருக்கிறது.

இப்படி இப்படி எத்தனையோ ஆசைகள் உங்களைப் பற்றி என் மனசில் உண்டு. நேரில் சந்திக்கும் போது அவை அத்தனையையும் உங்கள் முன் கொட்டித் தீர்க்கிறேனே!

- எஸ். ராஜேஸ்வரன்
நல்லூர்.

டாக்டர்
எம்.கே. முருகானந்தனின்
நூல்

ஒரு டாக்டரின் டயரியிலிருந்து பரபரப்பாக விற்பனையாகிக் கொண்டிருக்கிறது. இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு.

சந்தா செலுத்தி
விடீடர்கள்
தயவுசெய்து மல்லிகையுடன்
ஒத்துறையுங்கள்
அசுடடை செய்வோருக்கு
முன்னறிவிப்பீற்றி நிறுத்தப்படும்.

இது ஒரு
மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடு

எழுதப்படாத கவிதைக்கு
வரையப்படாத சித்திரம்

பெரியனிக் ஜீவாவின்

கய வரலாறு

(இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய தகவல்களுடன்)

நேற்று வரை எல்லாம் அழகாய்த்தான் போய்க்கொண்டிருந்தது. திடீரென்று இப்படி ஒரு திருப்பம் ஏற்படும் என்று யாரும் எதிர்பார்க்கவில்லை. சாரங்கன், மங்களக்கா அந்தத் தகவலைச் சொன்னபோது அதிர்ந்து நிலை குலைந்து போனான்.

உடனே கவிதாவைப் பார்க்க மட்டக்களப்பு வைத்தியசாலைக்குப் போகவேண்டும் என்று தோன்றினாலும், இரவாகி விட்டதால் வழியிலுள்ள இராணுவ சோதனைச் சாவடிகளைத் தாண்ட முடியாது என்பதால் தனது எண்ணத்தை மாற்றிக்கொண்டான்.

இரவின் அமைதியைக் கலைத்துக்கொண்டு, இராணுவ முகாமொன்றிலிருந்து ஏவப்பட்ட ஷெல்லின் சத்தம் கதைப் பிழந்து இதயத்தை அதிர வைக்கிறது.

“கவிதா இப்ப பெரியாஸ்ப்பத்திரி வாட்டிலையாம்... அலரிக் கொட்டையை அரைச்சுக் குடிச்சிட்டாள்... இன்னும் மயக்கம் தெளியவில்லை... பிழைக்கிறது கஷ்டம்தானாம்...” என்று ஆரம்பித்த அக்கா, அவனது முகத்தில் ஏற்பட்ட மாற்றத்தைக் கண்டதும் சட்டென்று பேச்சை நிறுத்திக்கொண்டான்.

சாரங்கனுக்குக் கையும் ஓடவில்லை. காலும் ஓடவில்லை. இதோ இன்னும் சிலநாட்களில் அவனுக்கு மனைவியாகி, வாழ்க்கை முழுவதும் சகல இன்ப துன்பங்களில் பங்கு கொள்ளப் போகிறாள் என்றிருந்த கவிதாவுக்கா இந்த நிலை? அவன் இதயத்தில் எங்கோ ஒரு மூலையில் சுரீ ரென்று வலித்தது. நிச்சயமாக ஒரு ஆழமான அழுத்தமான வலிதான்!

வீட்டில் அம்மா, அக்கா, அப்பா, தங்கை எல்லோரும் இச்செய்தி கேட்டதும் நிலைகுலைந்து போயினர். அந்தத் துயரம் நீடிக்காமல் அம்மாவினதும் அக்காவினதும்

ஒரு மனங்களைத் தேடி

- ச.முருகானந்தன்

மனநிலை சட்டென்று மாறியது அவனுக்கு வியப்பளித்தது. அப்பாவின் சொல்லுக்கு இந்த வீட்டில் எப்போதும் மவுசு இருப்பதில்லை என்பதால் அவர் பேசாமல் போய் படுத்து விட்டார். தங்கை மல்லிகா மட்டும் அவனைப் போல் இன்னமும் துடிதுடித்துக் கொண்டிருக்கிறாள்.

“இனி இந்த இடத்தை விட்டுட்டு வேற இடத்திலைதான் கலியாணம் பேசவேணும்...” அம்மாவின் குரலில் தெரிந்த அலட்சியம் சாரங்கனைத் தூக்கிவாரிப் போடவைத்தது.

“என்ன தம்பி யோசிக்கிறாய்? இதிலை இனி யோசிக்கிறதுக்கு ஒண்டு மில்லை. அவள் சுகமாகி மீண்டாலும் இனி இந்தச் சம்பந்தம் எங்களுக்குத் தோதுபடாது மகன்...”

“பொம்பினை பார்த்தது மட்டும் தானே? இன்னும் நாள் கூடக் குறிக்க யில்லை...” அக்கா அவனைப்பரிவோடு நோக்கினாள்.

சாரங்கன் அவர்களது பேச்சை செவிமெடுக்காமல், “காலமை நான் ஒருக்கா ஆஸ்பத்திரிக்குப் போய் கவிதாவை பார்த்திட்டு வாரன்” என்றான்.

“இல்லை... வேண்டாம் சாரு... நீ போறது அவ்வளவு நல்லாயில்லை. இனி அந்தக் குடும்பத்தோடேயே தொடுகல் வேண்டாம். இது எங்களுக்கு மதிப் பில்லை...” அக்காவின் பதில் அவனுக்கு ஏமாற்றமளித்தது.

மனதில் ஏற்பட்ட ரணம் சுமை யாய்க் கொதிக்க அவனது அறையுள் சென்று கட்டிலில் சரிந்தான். கவுதாவின் அழகு முகம் பூவாய்ச் சிரித்து அவன் சிந்தனையில் மலர்ந்தது. தலையணையின் கீழிருந்த புத்தகத்தை எடுத்து அதற்குள் இருந்த கவிதாவின் படத்தை எடுத்துப் பார்த்தான். குரோட்டன் செடிகளின் முன்னே நின்று கவிதா சிரித்துக்கொண்டிருந்தாள். பார்த்த உடனேயே நெஞ்சுக்குள் நுழைந்த உருவமல்லவா அது.

கலியாணத் தரகர் முதல் முதலில் காட்டிய கவிதாவின் படமல்லவா இது? பிடிச்சால் படத்தை வைச்சிருங்கோ. நான் பொம்பினை பகுதியோட கலந்து மேற்கொண்டு பேசறன். தம்பியினர் படம் ஒண்டும் தாங்கோ. பிடிக்காட்டில் படத்தைத் திருப்பித் தாங்கோ...” தரகர் கூறியபொழுது அவன் சிரித்துக் கொண்டு தனது புகைப் படம் ஒன்றை எடுத்து அவரிடம் கொடுத்தான்.

கலியாணப் பேச்சுக்கள் நடந்து, அவன் போய் கவிதாவைப் பெண் பார்த்து, சம்மதம் தெரிவித்து இதோ நாட்குறிக்கும் நிலையில் இருந்தபோது தான் இந்த அசம்பாவிதம் நடந்து விட்டது. சாரங்கன் புழுவாய்த் துடித்தான்.

தூரத்தில் கடலிலிருந்து ஏவப்படும் பீரங்கி விட்டு விட்டு வெடித்து இரவின் அமைதியைக் கலைத்தது.

கவிதாவின் படத்தை நீண்ட

நேரமாகப்பார்த்துக் கொண்டிருந்தான் சாரங்கன். அந்த எழில் முகமும், கண்களும், அலை சிந்தும் பார்வையும், இதழோரம் மலர்ந்திருக்கும் புன்னகையும் மனதை மென்மையாய் அழுத்தியது. ஒருநாள் பார்த்தது. இன்னொருநாள் சொற்பநேரம் பேசியது. இதற்கிடையில் ஒரு பெண் இவ்வளவு தூரம் தன் மனதை ஆக்கிரமித்துவிட்டதை எண்ணியபோது அவனுக்கு வியப்பாக இருந்தது.

இந்த அழகிக்கா இப்படி ஒரு கொடுமை...?

அவளைப் பெண் பார்த்துவிட்டு வந்த பின்னர் 'கவிதா... கவிதா... காதல் தா...' என்று மனது அடிக்கடி அந்தரங்கமாக யாசித்ததை இப்போது நினைத்துப் பார்க்கிறேன்.

புடவைக் கடையில் பெண் பார்த்த அன்று, அவன் வந்ததும் குனிந்த தலையுடன் நின்று புடவை பார்க்கும் பாவனையில் இடையே கடைக் கண்ணால் அவளைப் பார்த்தது, எல்லாவற்றையும் ரசித்துக்கொண்டு அவன் அவளை உச்சி முதல் உள்ளங்கால்வரை நொடிப்பொழுதில் பார்த்து மனநிறைவில் மகிழ்ந்தது...

நேற்றுப்போல இருக்கிறது!

பின்னர் இரு பகுதியினரும் கடைக்கு வெளியே வந்து விடைபெற்ற போது, அவள் இயல்பாய் அவனை நிமிர்ந்து பார்த்தபோதும், முகத்தில் ஒருவித நாணம் கலந்த அந்தரத்தை

அவன் ரசித்தான். ஒருகணப்பொழுதில் இருவர் பார்வைகளும் சந்தித்தபோது ஒருவித மெல்லிய புன்முறுவலுடன் அவள் சட்டென்று பார்வையைத் தாழ்த்திக் கொண்டாள்.

ஒரு பெண்ணின் பார்வைக்கு அவ்வளவு சக்தியா? அந்தப் பார்வை அவனது தூக்கத்தில் பாதி நேரத்தை எத்தனையோ நாட்களில் பறித்துப் போனது. ஆர்வமாய் ஒரு கவிதையை வரிக்கு வரி இரசித்துப் படிப்பதுபோல் பல நாட்களின் அவள் நினைப்பில் மூழ்கிப் போயிருக்கிறான்.

இந்தத் தேவதையா எனக்கு மனைவியாக வரப்போகிறாள்?... "அடே சாரு... யூ-ஆர் ரியலி லக்கி..." தன்னைத்தானே பாராட்டி மகிழ்ந்த நாட்கள்...

சாரங்கனின் மனதில் கவிதா மொட்டு விரித்து, வாசம் வீசி தென்ற லடித்துக்கொண்டிருந்த இந்த ஒரு மாதமாக, அவன் மேன்மைமிக்க புதியதோர் உலகில் சஞ்சரித்துக்கொண்டிருந்தான்.

கடந்த வாரம் எதிர்பாராமல் அவளை மட்டுநகர் பஸ் நிலையத்தில் சந்தித்த இனிய நினைவுகள்...

அவளது படம் இன்னும் அவனது கரங்களிலேயே வீற்றிருந்தது. "கவிதா இது உண்மையா?... இது என்ன கொடுமை?" அவனது கண்கள் குளம் கட்டிநின்றன.

படத்தில் கவிதா இன்னமும் அதே புன்னகையுடன்...

'இந்தக் கொடுமைகளுக்கு ஒரு முடிவே இல்லையா? இன்னும் எவ்வளவு காலம்தான் இந்தநாசயுத்தக் கொடுமைகள் தொடரப் போகிறது?... இரக்கமற்ற கொடிய சிப்பாய்கள் பெண்களோடு கூடிப் பிறக்கவில்லையா?... இராட்சத அரசியல்நடாத்தும் அரசியல்வாதிகளுக்கு பிள்ளைகுட்டிகள் இல்லையா?... அவர்களுக்கு இப்படி நடந்தால் தாங்களிக் கொள்வார்களா?'

சாரங்கனின் மனதில் ஆயிரம் கேள்விகள்! கூடவே கவிதா உயிர் பிழைக்க வேண்டும் என்று கடவுளை அவன் மனது வேண்டியது. "கவிதா ஏன்மா இந்த முடிவுக்கு வந்தாய்?"

சாரங்கன் சிறிது நேரம் கண்களை மூடி படுத்திருந்தான். நெஞ்சின் ஆழத்தில் குடிக்கொண்டுவீட்ட வேதனையில் அவன் மிகவும் வாடிப்போயிருந்தான்.

மூடிய விழிகளுக்குள்ளே கவிதா நர்த்தனம் புரிந்துகொண்டிருந்தான். கண்களை மெதுவாகத் திறந்து பார்க்கிறான். அறையெங்கும் கவிதாவின் முகம்! 'மரணப் படுக்கையில் அவள் என்னைத்தான் நினைத்துக் கொண்டிருக்கிறாளோ?'

நெஞ்சோடு ஒட்டி உறவாடிக் கொண்டிருந்த கவிதாவின் படத்தை மறுபடியும் எடுத்துப் பார்க்கிறான். அவள் முகத்தைப் பார்த்ததும், அன்று அவளோடு சிறிது நேரம் உரையாடக் கிடைத்ததை நினைத்துக் கொண்டான். ஓ... நினைவுகளுக்கு இத்தனை வேகமும் சக்தியும் இருக்கிறதா?

பிரதான பஸ் நிலையத்தில் கவிதா அவளது சினேகிதியுடன் உரையாடிய படி பஸ்ஸுக்காகக் காத்துக்கொண்டு நின்றாள். தற்செயலாக அவனது பார்வையில் அவள் சிக்கியபோது மனதில் பூப் பூவாய் தென்றல் வீசியது. அவனால்தம்பமுடியவில்லை.

கவிதாவேதான்!

ஒரு புதுக் கவிதை போல், நீலநிற புடவையில் வானத்துத் தேவதை போல் நிலவாய்ச் சிரித்துப் பேசியபடி நின்றிருந்தாள். சினேகிதி முகுந்தினி தான் அவனை முதலில் கண்டாள். "உன்ர ஆளடி" என்று அவளைச் சுரண்டிட, அவள் திரும்பிப் பார்க்க, அவனது தரிசனம் நிதர்சனமாக, வியப்பாலும் மகிழ்வாலும் ஒருகணம் மலர்ந்த அவள் முகம். சட்டென்று செம்மைபடநாணத்துடன் சொக்கில் குழி விழ அவள் சிரிக்க, அவன் முற்றாய் தன்னை இழந்து போனான்.

"எங்க வந்தனீங்கள்?" அவன் வியப்போடு கேட்டான்.

"கடைக்குத்தான்..." மெல்லிய குரலில் சொன்னாள். "பிளவுஸ் துணி எடுக்க வந்தனாங்கள்..." இருவர் மனதிலும் என்னவென்று சொல்லத் தெரியாத உணர்வின் ஊற்றுக்கள் பொங்கிக் கொண்டிருந்தன. இதுவரை அறிந்திராத ஒருவித சந்தோசப் பரபரப்பு!

சாரங்கன் நிமிர்ந்து அவளை ஆழமாக நோக்கினான். முழுகிய தலைமுடி

மென்மையாய்க் காற்றில் படபடத்துக் கொண்டிருந்தது. கழுத்தில் ஒரு சங்கிலி. நெற்றியில் சிவத்த ஓட்டுப்பொட்டு. லிப்ஸ்டிக் இல்லாமலே சிவந்திருந்த இதழ்களுக்கிடையில் முத்துப்போல் பளபளக்கும் பல் வரிசை. ஒரு கையில் மணிக்கூடும், மற்றக் கையில் இரண்டு சோடி காப்பும் அணிந்திருந்தாள். பாதங்கள் பளபளப்பாயிருந்தன.

“ஏதாவது குடிப்பமே? கூல் பாருக்குப் போவம்...?”

அவள் அவனுக்குப் பதில் சொல்ல முடியாமல் தயக்கத்துடன் சினேகிதியைப் பார்த்தாள். “போவம்” அவளுக்குக் காசு சினேகிதி பதிலளித்தாள்.

“ஒருத்தரும் ஒண்டும் நினைக்க மாட்டினமே?”

“நானைக்குக் கட்டிக்கப் போறனீங்கள். ஏன் பயப்படுவான்...?” முகுந்தினி சிரித்தாள்.

மூவரும் கிறீம் ஹவுசுக்குச் சென்றார்கள்.

“என்ன ஓடர் பண்ணுவம்...? ஐஸ் கிறீம், சர்பத்?” சாரங்கன் கேட்டதும் கவிதா எதுவும் பேசாமலிருந்தாள்.

“உம்மட பிரண்ட ஊமையா?” அவனது கேள்வியில் சட்டென்று சிரித்தாள். இப்பொழுதும் பேசவில்லை. அழகான புன்னகை!

“ஊமையெண்டால் கட்ட மாட்டியளோ?”

“கட்டியிட்டன்... இவ்வைப் பார்த்த முதல்நாளே மனதில கட்டியிட்டன்...” அவன் கவிதாவை ஊடுருவி நோக்கியபடி கூறினான்.

“கவிதாவும் அப்படித்தான்...” என்றாள் முகுந்தினி.

“அப்ப பேசறா இல்லை...”

“வெட்கம்... கலியாணத்திற்குப் பிறகு வட்டியும் குட்டியுமாகப் பேசுவா... உங்களை வாய் திறக்கவிட மாட்டா...”

“சும்மா இரடி” கவிதா முகுந்தினி யிடம் கூறினாள்.

“அப்ப ஊமையில்லை... கதைச் சிட்டா... எனக்குக் கதைக்காத பொம்பிளைதான் பிடிக்கும்...” சாரங்கன் சிரித்தான்.

“என்ன குடிப்பம்?” மீண்டும் சாரங்கன்.

“கிறீம் சர்பத்...” கவிதாவின் முன்மயிர் காற்றுக்கு நெற்றியில் வந்து விழுந்தது. ஒரு கையால் ஒதுக்கிக் கொண்டு அவனை நேராகப் பார்த்துச் சிரித்தாள்.

உலகை முற்றது அவர்கள் உரையாடிக்கொண்டு சர்பத்தைக் குடித்துக் கொண்டிருந்த போது குண்டு ஒன்று அண்மையில் வெடிக்கும் சத்தம் கதைப் பிளந்தது. அந்த அதிர்வில் தன்னை மறந்து “ஐயோ” என்றாள் கவிதா. “கெதியில் போவம்...”

அவர்கள் எழுந்து புறப்பட்டார்கள். சூழவும் ஒருவித பரபரப்பும், பதட்டமுமாக மக்கள் அங்குமிங்குமாக விரைந்தார்கள். அந்த அதிர்வின் தாக்கம் நெஞ்சின் ஆழம்வரை வந்து அச்சுறுத்தியது.

“என்ன நடந்தது?... எவடத் திலையாம்...?”

“கண்ணி வெடியோ?... எத்தனை ஆமி சரியாம்?”

“போற வாறவைக்கு அடிக்கிறாங்களாம்...”

“கண்டபடி சுட்டதிலை பாலத் தடியில் இரண்டு பொதுசனமும் பவியாம்” இப்படி பல உரையாடல்கள்.

சாரங்கள் விரைந்து பஸ் நிலையத்திற்கு வந்து காத்தான்குடி பஸ்ஸில் அவர்களை ஏற்றி விட்டான். “கண்டபடி வெளிக்கிட்டுத் திரியாதையுங்கோ... காலம் கெட்டுப்போய் கிடக்கு... வரவர சிப்பாய்களுடைய அட்டகாசம் மெத்திப்போச்சு... ஆமி ஆறடி பாய்ந்தா, ஊர்காவல்ப்படை பதினாறடி பாயுது... எல்லாம் தமிழரை அழிக்கத்தான்...”

“எல்லாம் எங்களுக்குப் பழகியிட்டுது...”

“எண்டாலும் கவனமாயிருக்க வேணும்... எப்ப என்னநடக்கும் எண்டு சொல்லலாது... பொடியளும் நல்லாய் வளர்ச்சி அடைஞ்சிட்டாங்கள்... இந்தியன் ஆமியையே கலைச்சவங்க

ளெல்லே? இவங்களை விடப் போறாங்களே?”

“எங்களுக்குக் கவனம் சொல்லிப் போட்டு, நீங்களும் கண்டபடி சுத்தித் திரியாதையுங்கோ... கல்லடியிலை படிப்பிக்கிற கமலாக்காவும் ஓடிவாறா... அவவுக்கும் துணையாய் கெதியிலை போய்ச் சேருங்கோ...”

அவன் கையைசைத்து விடைபெற்ற போது அவளது முகம் ஒரு விநாடியில் சோபையிழந்து தவித்தது. கைகள் மட்டும் இன்னமும் டாட்டா காட்டிக் கொண்டிருந்தது.

கவிதாவைக் கடைசியாகக் கண்டது அன்றுதான்.

இன்று இந்தத் தகவல்...!

அவன் மனதில் குமுறினான்.

“ஆரைப்பத்தைச் சுற்றி வளைத்த ஆமி நேற்று பாரிய அட்டகாசம் செய்த போது, கவிதாவின் வீட்டில் புகுந்து அவள் மீது பாலியல் வல்லுறவு கொண்டதாகவும், இதனால் மனமுடைந்துபோன கவிதா அலரிக் கொட்டையை அரைத்துச் சாப்பிட்டு இப்போது மட்டக்களப்பு பெரியாஸ்பத்திரியில் உயிருக்குப் போராடிக் கொண்டிருப்பதாகவும் சற்று முன்னர் இவர்களுக்குத் தகவல் கிடைத்த போது வீட்டில் முதலில் எழுந்த அனுதாப அலை, மெல்ல மெல்ல அடங்கி, இப்போது அம்மாவும், மங்களக்காவும் அவனது மனம் நோகும்படி கவிதாவின் சம்மந்தத்தை எடுத்தெறிந்து பேச

கிறார்கள். சாரங்கள் இருதலைக் கொள்ளி என்றும்பாகத் தவிக்கிறான்.

எப்போது உறங்கிப் போனான் என்று அவனுக்கே தெரியாது. கனவிலே அம்மா தோன்றினாள். அவளின் முகம் மாறி, கோரப்பல் காட்டும் ஒரு அரக்கியின் உருவமாக அவனுக்குத் தெரிகிறது. அக்காவின் முகம் கழன்று விழ அதிர்ச்சியூட்டும் தும்பிசையுடன் யமசிங்கரனின் முகமாகச் சிரித்தது.

திடுக்கிட்டு அருண்டெழுந்த சாரங்கள், எதுவும் புரியாமல் தலையை உதறிக்கொண்டான். கட்டிலில் இருந்து கொண்டு நலாபுறமும் நோக்கினான். வீட்டில் எல்லோரும் உறக்கத்தில் ஆழ்ந்திருந்தனர். அவனுக்கு மீண்டும் உறக்கம் வரவில்லை.

இனி உறங்கமுடியாது என்று தோன்றியது. கவிதாவுக்கு ஏற்பட்டு விட்ட அசாதரண அவலத்தினால் அவள் எவ்வளவு உடைந்து போயிருப்பாள் என்று அவனுக்குப் புரிந்தது. தான் என்ன செய்வது என்று தீர்க்கமான முடிவு செய்ய முடியாதவனாகத் திணறினான். பாதி வழியில் விட்டுச் செல்வதாக நினைப்பாளோ?... ஒருவேளை அவள் தப்பிப் பிழைக்காது விட்டாலும், அவளை இறுதிக் கணங்களில் பார்ப்பது அவளுக்கு ஆறுதல் அளிக்குமல்லவா?

இப்போது என்ன செய்யலாம் என்பது குறித்துத் தீவிரமாகச் சிந்தித்தான். நாளை விடிந்தவுடன் எழுந்து சென்று அவளைப் பார்க்காமலும்

இருக்க சிரமமாக இருக்கிறது. பார்க்கவும் முடியாத தயக்கம். வீட்டிலே வீசும் எதிர்ப்பலை... இவற்றுக்கிடையில் ஒரு திரிசங்கு சொர்க்க நிலையில் தவித்தான்.

உறக்கமும் விழிப்புமாய் கழியும் இரவரக்களை, சூரியக்கதிர்கள் விரட்டி அடிக்கின்றன. அவன் எழுந்து தன் காலைக்கடன்களை முடித்த போது வீட்டுச் சூழ்நிலை மிகவும் அசாதாரணமாகவே இருக்கின்றது.

என்ன செய்யலாம்?

இதுமாதிரியான ஒரு சூழ்நிலையை இதுவரையில் அவன் அனுபவித்தது கிடையாது. இன்றுவரை அனுபவித்தறியாத இந்த அந்தரமான சூழ்நிலையின் அழுத்தத்தில் கொஞ்சம் அதிகமாகவே ஆடிப்போனான்.

முற்றத்து மல்லிகை மலர்கள் நிலவின் பிரிவால் வாடிச் சொரிந்திருந்தன. அவன் உடைகளை மாற்றிக் கொண்டு தலையை வாரிக்கொண்டிருந்த போது தேநீருடன் வந்த அம்மா, “எங்கே வெளிக்கிடுகிறாய் மகன்?” என்று கேட்டாள்.

“கவிதாவைப் பார்க்க...” அம்மாலை: பார்க்காமலே விறைப்போடு கூறினான் சாரங்கள்.

அம்மா சட்டென்று திரும்பி அவளை நோக்கினாள். “என்ன உரிமையில போறாய்? நாவிடத்திலை கலியாணம் பேசுறதுதான். கவிதாவை உனக்குப் பேசினதுதான். ஆனா

இன்னும் நாள் கூடக் குறிக்கயில்லை... இனி அந்த இடம் சரிவராது... இனி நீ போகவேண்டாம்...”

அவனுக்குத் ‘திக்’ என்றது.

“இப்ப என்ன சொல்லுறியள் அம்மா?”

“இந்த வீட்டுக்குக் கெட்டுப் போன மருமகள் தேவையில்லை.”

சாரங்கள் மனம் பதறிப்போய் அம்மாவின் பக்கம் திரும்பினான். “அம்மா... என்ன கதைக்கிறியள்? நீங்களும் ஒரு பெண்தானே? மனிதாபிமானம் இல்லாமல் கதைக்கிறியளே!”

“உனக்கு இப்ப விளங்காது மகன்... அழகிய பழம் படையலுக்கு உதவாது...”

“அம்மா...” அவனது குரலில் வெறுப்பும் சீற்றமும் தொனித்தன. சுட்டெரிப்பது போல் அவளை நோக்கியபடி, “மனிதநேயம் உங்களுக்கு மரத்துப்போச்சுதே? அந்தப் பிள்ளை என்ன பிழை விட்டவள்?... பாலியல் வல்லுறவால் பாதிக்கப்பட்டிருக்கிறாள்... நாங்கள் ஆறுதல் சொல்லுறதை விட்டுட்டு...”

“சேலை முள்ளில விழுந்தா லென்ன, முள்ளு சேலையில விழுந்தா என்ன, கிளிஞ்சு சேலையாயிடும் தானே?... எப்படி நடந்ததென்டதை விட, என்ன நடந்ததெண்டு யோசி மகன்...”

“அம்மா, கற்பு என்கிறது உடல் சம்பந்தப்பட்ட விசயம் மட்டுமல்ல... அது பிரதானமாக உள்ளம் தொடர்பானது... என்னைப் பொறுத்தவரை கவிதா உத்தமி... இராவணன் கொண்டு போனதால் சீதை கற்பிழந்து போனதாக இதிகாசத்தில் சொல்லவில்லை... இப்ப கவிதாவுக்கு நடந்தது எங்கட தங்கச்சிக்கு நடந்திருந்தால் எப்படித் துடிச்சிருப்பியள்...?”

கோபத்தோடு கூறிவிட்டு வாசலுக்கு வந்த சாரங்களை அக்கா வழிமறித்தாள். “சொல்லை மீறிக் போகப் போறியே தம்பி?”

“அம்மாதான் படிக்காதவ... நீ படிச்சனி அக்கா... உனக்கும் விளங்கயில்லையே?”

“பார்த்த ஒரு நாளிலை அவள் உன்னை மயக்கிப் போட்டாள்... பெத்த அம்மாவையும் மீறி வெளிக்கிடுகிறாய்... எப்படியோ வசியம் பண்ணிப் போட்டாளாவை...”

“போறதெண்டா எங்கட உறவு இல்லையெண்டு நினைச்சுக்கொள்... அவளைப் பார்க்கப் போனால், இனி இங்க திரும்பி வரா தே...”

கண் கலங்கியபடி நின்ற மல்லிகை மட்டும் தலையைசைத்து அண்ணனுக்கு விடைகொடுத்தாள்.

அம்மா, அக்கா, எவரின் எதிர்ப்பையும் பொருட்படுத்தாமல் சாரங்கள் பஸ்தரிப்புக்குப்போய், மட்டக்களப்பு பஸ்சில் ஏறிச்சென்றான்.

அவன் வைத்தியசாலையை நோக்கி விரைந்தபோது, “கடவுளே கவிதாவைக் காப்பாற்று...” என்று பிரார்த்தித்தபடி சென்றான். இதயம் படபடத்துக்கொண்டிருந்தது.

வாட்டில் கவிதா வாடிய பூங் கொடியாய்ப்படுத்திருந்தாள். அந்தக் கோலத்திலும் அவள் ரதியாகக் காட்சியளித்தாள். கலைந்த கேசம், இருண்டு போய்விட்டிருந்த எழில் முகம், அந்தப் பாதங்கள் மட்டும் இன்னும் அழகாய்...

நினைவு திரும்பியிருந்ததால் அவனை அடையாளம் கண்டுகொண்டு ‘ஓ’ என்று கதறி அழுதாள் கவிதா.

சாரங்கள் ஆதரவாக அவளது கைகளைப் பற்றிக்கொண்டு, “அழாதே கவிதா... நீ ஒண்டுக்கும் யோசிக்காதே... நான் இருக்கிறேன்...” என்று கூறியபடி தனது மறுகையால் அவளது கலைந்திருந்த கேசத்தை முகத்திலிருந்து ஒதுக்கி, தலையை வருடினான். “நான் இருக்கிறதை மறந்திட்டு, தற்கொலை செய்யுற எண்ணம் உனக்கெப்படி வந்தது கவிதா?”

அவன் பொருமி வெடிக்கையில் அவளும் விசித்து விசித்து அழுதாள். இதயத்தில் இசைக்கும் இனிய ராகங்களையும் மீறி அலை அலையாய் கண்ணீர் சொரிந்துகொண்டிருந்தது.

“கவிதா... நான் உன்னைச் சாகவிட மாட்டேன்... எப்பாடு பட்டாவது உன்னைக் காப்பாற்றுவன்... நீதான்

எனக்கு மனைவி...” அவனது அன்பான வார்த்தைகளில் அவள் கண்ணீரில் கரைந்தாள்.

“நான் உங்களுக்கு என்னை அர்ப்பணிக்கக் கனவு கண்டு, கற்பனையில் மகிழ்ந்திருந்தேன்... ஆனால்... ஆனால்...” அவளால் தொடர்ந்து கதைக்க முடியாமல் கேவிக் கேவி அழுதாள்.

“கவிதா... நீ கெட்டுப்போக வில்லை... விதி விளையாடி விட்டுது... உன்னுடைய உள்ளத்தில் எனக்கு மட்டும்தான் இடம் என்று எனக்குத் தெரியும்... நடந்ததை ஒரு கனவாக மறந்திடு...” அவனது உறுதியான, ஆறுதலான வார்த்தைகளில் அவளது உள்ளம் பொங்கியது.

“அத்தான்... இது போதும் எனக்கு...” பற்றியிருந்த அவனது கைகளை இழுத்து தன் இதழால் முத்தமிட்டாள். அத்தான் என்ற அன்பு அழைப்பும், அவளது இனிய முத்தமும் முப்பத்து முக்கோடி தேவர்களையும் அவனது காலுக்குக் கொண்டு வந்தது. அவன் மனம் பூரித்த அதேவேளையில் கவிதாவின் முகமும் முழுநிலவாய் பேரொளி வீசியது.

அந்த ஒளி அவன் பார்த்துக் கொண்டிருக்கும் போதே ‘பொசுக்’ என்று மங்கியது. அவனது கைகளைப் பற்றியிருந்த அவளது கைகள் இறுகிச் சோர்ந்தன. மாறாத புன்னகையுடன் அவள் தலை சாயவே அவனது காலடியில் பூமி விலகியது. உச்சி மீது

வானீடிந்து வீழ்ந்தது.

“கவிதா... ஐயோ கவிதா... என்னை விட்டுட்டுப் போட்டியே செல்லம்...” அந்த வைத்தியசாலையே அதிரும்படி கதறினான், சாரங்கள். இதயமெல்லாம் துளையிட்டு இரத்தம் கசிவதாய் துடிதுடித்தான்.

மனிதன் ஒன்று நினைக்க தெய்வம் வேறொன்று நினைத்து விடுகிறது. கவிதாவினுடைய இறுதிக் கிரியை களை முடித்துக்கொண்ட சாரங்கள் மறுபடியும் தன் வீட்டிற்குத் திரும்ப வில்லை. அவனது மனதிலே தெளிவு!

இத்தனை கொடுமைகளுக்கும் காரணமான எதிரியைத் தோற்கடிக்க வேண்டும் என்ற முனைப்போடு தான் எடுத்த சபதம் நிறைவேற்ற, போராளி யாக இணைய, பாசறை நோக்கி அவன் பாதங்கள் நடக்கின்றன.

மல்லிகையின் அபிமான எழுத்தாளர் திரு. ச. முருகானந்தன் அவர்களின் புத்தம் புதிய சிறுகதைத் தொகுதி தரைமீன்கள் எங்கும் விற்பனையாகின்றது.
இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாகும்.

வெளிவந்துவிட்டது
25 சிங்களச் சிறுகதைகள்
புதிய நூல்
இது ஒரு மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியீடு.

Happy Photo

EXCELLENT
PHOTOGRAPHERS
MODERN COMPUTERIZED
PHOTOGRAPHY
FOR WEDDING PORTRAITS
& CHILD SITTINGS

300 Modera Street
Colombo - 15
Tel: 2526343

1வது தடவை யாழ்ப்பாணம் போனது எட்டு வயதில். அடுத்தது 1976 ஆம் ஆண்டு எனது முதலாவது நூலான 'யுக ராகங்கள்' அறிமுக விழாவுக்காகப் போனது. மீண்டும் 14 வருடங்களுக்குப் பிறகு மல்லிகையின் 25வது ஆண்டு மலர் வெளியீட்டு விழாவுக்கு 1990 ஆம் ஆண்டு போனது. சுமார் 13 வருடங்களுக்குப் பின்னான இப்பொழுதைய யாழ். விஜயம்!

கடந்த காலங்களில் நடந்தேறிய போர் சார்ந்த நிகழ்வுகளின் காரணமாக நான் சார்ந்திருந்த குடும்ப அமைப்பைப் பொறுத்தவரை யாழ்ப்பாணம் ஒரு பயங்கர பிரதேசம் என்ற உணர்வு வளர்ந்திருந்த நிலையில், தமிழ் கலை இலக்கியத் தொடர்பு உள்ளவன் என்ற ரீதியில் இனியும் யாழ் மண்ணின் இன்றைய நிலையை அறிந்து கொள்வதில் தாமதிக்கக் கூடாது என்று எண்ணி ஒரு சந்தர்ப்பத்திற்காகக் காத்திருந்தேன்.

யாழ் இலக்கிய விழா சில 'பய'ணப் பத்வுகள்

- மேலீசுக்

அப்படியான ஒரு சந்தர்ப்பம் வந்தது.

யாழ் மண்ணை மைய இயக்கத் தளமாக கொண்டு இயங்கும் இலங்கை இலக்கியப் பேரவை 1997 முதல் கொண்டு 2002 வரையிலான காலகட்டத்தில் வெளிவந்த நூல்களில் சிறந்தவைகளை தெரிவு செய்து பரிசு வழங்கும் வைபவமும், இலங்கை வெளியீட்டுக் களங்களில் வெளிவரும் சிறந்த சிறுகதைகளைத் தெரிவு செய்து அமரர் கனக செந்திரநாதன் ஐயா அவர்களின் நினைவாக 'கனக செந்தி கதா விருது' வழங்கும் வைபவமும் 6.06.2004 அன்று யாழ் மண்ணில் நடக்க போவதாக அழைப்பிதல் வந்தது. அவ்விழாவில் 1999 ஆம் ஆண்டு மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடாக வந்த எனது 'மீண்டும் வசிப்பதற்காக' கவிதைத் தொகுதிக்கும் பரிசு இருப்பதாக அறிவித்து இருந்தார்கள்.

பரிசுகளிலும், பட்டங்களிலும், விருதுகளிலும் அதிக அளவான ஆர்வம் இல்லாத எனக்கு அப்பரிசைப் பற்றிய அறிவிப்பு மகிழ்ச்சியினைத் தந்தது. அந்த மகிழ்ச்சிக்கு இரண்டு காரணங்கள் இருந்தன. ஒன்று இலங்கை இலக்கியப் பேரவை

வழங்கும் பரிசில் உள்ள கனதி. இரண்டாவது காரணம், ஆயிரக்கணக்கான இளைஞர்களும் யுவதிகளும் தமிழுக்காகத் தம் உயர்வான, அழகான, பெருமதிப்பு மிக்க உயிர்களைத் தியாகம் செய்த மண்ணில் அப்பரிசு எனக்குக் கிடைப்பது.

என்னோடு இணைந்து தென்பகுதியில் வசிப்பவர்களான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்கு 'எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம்' எனும் அவரது சுயசரிதை நூலுக்கும், நண்பர் ப. ஆப்டினுக்கு அவரது 'கருக்கொண்ட மேகங்கள்' எனும் நாவலுக்கும், நண்பர் டாக்டர் ஜின்னாஹ்வுக்கு அவரது 'ஜின்னாஹ்வின் இரு குறுங்காவியங்கள்' எனும் நூலுக்கும், நண்பர் கே.விஜயனுக்கு அவரது 'மனநதியில் சிறுஅலைகள்' எனும் நாவலுக்கும், நண்பர் சுதாராஜலுக்கு அவரது 'சுதாராஜின் சிறுகதைகள்' எனும் தொகுதிக்கும் பரிசுகள் கிடைத்திருப்பதாக அறிவிக்கப்பட்டு இருந்தது.

ஜீவா அவர்கள் தமிழகம் போய் வந்ததினால் உடல்நிலை சீராக இல்லாத தன் காரணமாக யாழ் வரக்கூடியதாக இருக்கவில்லை. சுதாராஜ் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டபொழுது அவருக்கான வேலைப்பளுவின் காரணமாக வரமுடியாமல் இருக்கிறது என மனவருத்தத்துடன் எனக்குச் சொன்னார். நண்பர் கே.விஜயன் உடல்நிலை பாதிப்பினால் வரமுடியவில்லை.

இதற்கிடையில், யாழ் செல்வது

என முடிவு செய்தவுடன் அண்மையில் உடலால் எம்மை விட்டுப் பிரிந்த நண்பர் ராஜலூகாந்தன் அவர்களுக்கான ஒரு ஞாபகார்த்தக் கூட்டம் ஒன்றை அவர் பிறந்த ஊரான வதிரியில் வைத்தால் நன்றாக இருக்கும் என யோசிக்கப்பட்டதனால் நண்பர் சி.ரவீந்திரனுடனும், ஸ்ரீயின் குடும்பத்தினருடனும் ஆலோசித்து, வதிரியில் ஸ்ரீக்கு நெருக்கமான கிளாக்கர் ராஜேந்திரன் அவர்களுடன் தொடர்பு கொண்டு யாழில் இலக்கியப் பேரவை பரிசளிப்பு விழா 6.06.2004 அன்று காலை யில் நடைபெறுவதனால் அன்று மாலை யில் அக்கூட்டத்தை ஒழுங்கு செய்து கொண்டோம்.

எங்களுடன் 'மானுடம் சாக வில்லை' எனும் தனது நூலுக்கு பேரவை பரிசு பெறும் நண்பர் முத்து மீரான் அவர்களும், மறைந்த எழுத்தாளர் அ.ஸ.அப்துல் ஸமது அவர்களின் 'தர்மங்களாகும் தவறுகள்' நாவலும் பரிசு பெறுகிறது என்பதனால் அப்பரிசைப் பெறுவதற்கு அஸலின் மகனும் யாழ் பயணத்தில் இணைந்து கொள்ளப் போவதாக டாக்டர் ஜின்னாஹ் எனக்கு அறிவித்தார்.

இம்முறை யாழ் பயணத்தின் பொழுது என்னுடன் இணைந்து கொண்ட நண்பர்களிடம் ஒரே ஒரு வேண்டுகோளை முன்வைத்தேன். அதாவது தரை மார்க்கமாக யாழ் செல்வது என்பதுதான். ஏனெனில் கடந்த காலங்களில் தரை மார்க்கமாக யாழ் செல்வதில் தமிழ் மக்கள் பல இன்னல்

களை அனுபவித்து இருக்கிறார்கள் என்பது நமக்குத் தெரியும். இன்றைய சமூகமான சூழலில் அத்தகைய தரை மார்க்க யாழ் செல்லும் அனுபவத்தை நாம் காண வேண்டும் என நான் விரும்பினேன்.

அதன் பிரகாரம் நான், ப.ஆ.பி.என், டாக்டர் ஜின்னாஹ், ரவீந்திரன், முத்து மீரான், மற்றும் இளங்கவிஞர் குறிஞ்சி இளந்தென்றல் ஆகியோர் 4.06.2004 அன்று வவுனியா வரை செல்லும் இரவு யாழ் தேவியில் வவுனியா நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

இரவு நேர ரயில் பயணம் என்பதனால் எல்லோருக்குமாக படுக்கை ஆசனங்களை பதிவு செய்து இருந்தேன். படுக்கை ஆசனங்களானாலும் ஆறு எழுத்தாள பிரகிருதிகள் சேர்ந்தால் தூங்கவா முடியும்? விடிகின்ற வேளை வவுனியா வரும்வரை ஓயாத அலைகளாய் இலக்கியச் சர்ச்சைகள், ஆர்ப்பாட்டம் தான். அப்பொழுதுதான் எனக்கு சிறு உறுத்தல். எம்மைச் சுற்றி ஆசனங்களில் பயணம் செய்து கொண்டிருந்த சக பயணிகளை தொல்லைப் படுத்துகிறோமோ என்பதுதான் அந்த உறுத்தல். அதற்காக வலிந்துபோய் எம்மைச் சுற்றி இருந்த பயணிகளிடம் மன்னிப்புக் கேட்டுக் கொண்டேன். ஆனாலும் அவர்களில் சிலர் எமது இலக்கியச் சர்ச்சைகளை ரசித்துக் கொண்டு இருப்பதாகவும், எங்களில் சிலரை இலக்கியவாதிகளாக அறிந்து வைத்திருப்பதாகவும் சொன்ன பொழுதுதான் சற்று ஆறுதலாக

இருந்தது. அதிலும் இரண்டு நண்பர்களில் ஒருவர் கம்பன் விழா நிகழ்வுகளின் ரசிகராகவும், இன்னொரு நண்பர் திருமறைக் கலா மன்றத்துடன் தொடர்புடையவராவும் இருந்தமை என்னை அந்த உறுத்தலில் இருந்து விடுவித்தது.

இரவு முழுதும் இலக்கியம் இலக்கியம் எனப் பேசிப் பேசிகளைப்பு அடைந்த நிலையில் சிறிது நேரம் சிலர் தூங்கி விழ, விடியற்காலை ஆறு மணியளவில் யாழ் தேவி வவுனியாவை அடைந்தது.

2 இலக்கியவாதிகள் சேர்ந்தாலே இலக்கியச் சர்ச்சை தொடங்கிவிடும். ஆறு இலக்கியவாதிகள் சேர்ந்தால் சொல்லவும் வேண்டுமா? விடிய விடிய இலக்கியம் பேசி வவுனியாவில் காலை யில் இறங்கியதும் நண்பர் ஜின்னாஹ் ஒரு மகிழ்ச்சியான செய்தியினைச் சொன்னார். கவிஞர் அகலங்கன் அவர் களுடன் கொழும்பில் வைத்து தொடர்பு கொண்டதாகவும், நாம் எல்லோரும் வவுனியா வந்தால் ஓய் வெடுத்துச் செல்ல அவர் ஓர் அறையை ஒழுங்கு செய்து வைத்திருப்பதாக. ஆறுதலாக இருந்தது. இரவு முழுதும் பயணம் செய்த களைப்பாற இப்படியான ஒரு ஒழுங்கு தேவையாக இருந்தது. “எங்கே?” எனக் கேட்டோம். “சுத்தானந்தா இளைஞர் மன்றம்” என்றார். நண்பர் ரவீந்திரனுக்கு ஏலவே அம்மன்றத்தைப் பற்றி ஓரளவு தெரிந்திருந்தது. “நல்ல இடம்”

என்றார். புகையிரத நிலையத்திலிருந்து சிறிது தூரம் நடந்ததும் ஒரு பிரமாண்டமான கட்டிடத்தில் அமைந்திருந்த சுத்தானந்தா இந்து இளைஞர் மன்றத்தை அடைந்ததும் நாங்கள் எல்லோரும் ஆச்சரியப்பட்டுப் போனோம். (வழியெல்லாம் தமிழ் கேட்டுக் கொண்டிருந்தமை இன்னொரு ஆச்சரியம்.) ஜின்னாஹ் சுத்தானந்தா இந்து இளைஞர் மன்றம் என்றதும் ஏதோ ஒரு சிறிதான இடத்தில்தான் அம்மன்றம் அமைந்திருக்கும் என்று தான் நாங்கள் நினைத்திருந்தோம்.

அம்மன்றத்தை அடைந்ததும் எங்களுக்காவே காத்திருந்ததுபோல், அம்மன்றத்தைச் சார்ந்த பொறுப்பாளர் நாங்கள் ஓய்வெடுப்பதற்காக ஒதுக்கப்பட்ட அறையின் சாவியினை எங்களிடம் ஒப்படைத்தார். அந்த நிகழ்வு நண்பர் அகலங்கனின் ஏற்பாட்டின் ஒழுங்குமுறையைத் தெரிந்து கொள்ளக் கூடியதாக இருந்தது. ஒவ்வொருவரும் குளியலையும் காலைக் கடன்களையும் முடித்துக் கொண்டிருந்த வேளை நண்பர் அகலங்கன் வந்து எங்களைச் சந்தித்தார். அம்மன்றத்தைப் பற்றி விபரமாக அவரிடம் விசாரித்தோம். அகலங்கன் அவர்கள் அம்மன்றத்தின் நிர்வாகிகளில் ஒருவராக இருந்தமையால் விலாவாரியாக அம்மன்றத்தின் பணிகளைப் பற்றி எமக்கு எடுத்துச் சொன்னார். அம்மன்றத்தின் கட்டிடத்தைச் சுற்றிப் பார்த்தோம். வவுனியாவை கடந்து செல்லும் சக இனத்தினரும் அங்கு தங்கிச் செல்லலாம். (அதற்கு ஆதாரமாக பல முஸ்லிம்

குடும்பங்கள் அங்கு தங்கியிருப்பதை கண்கூடாகக் காணக்கூடியதாக இருந்தது.) மிகக் குறைவான கட்டணம் தான். அத்தோடு கல்யாண மண்டபம், கலாசார மண்டபம், நூலகம் இப்படியாக பல பகுதிகளை அம்மன்றம் தன்னகத்தே கொண்டிருந்தது. அம்மன்றத்தில் வந்து செல்பவரின் உணவுத் தேவையை நிறைவேற்றும் பொருட்டு கட்டிட சூழலில் ஹோட்டல் ஒன்றை அமைத்திருந்தார்கள். அந்த ஹோட்டலை ஆரம்பத்தில் மன்றம் நிர்வாகித்து வந்தது. இப்பொழுது தனியாரின் நிர்வாகத்தில் நடந்து கொண்டிருக்கிறது. காலைச் சாப்பாட்டை அந்த ஹோட்டலில் முடித்துக் கொண்டோம். அம்மன்றம் பற்றி நண்பர் அகலங்கன் கூறியதைக் கேட்கும் பொழுது அம்மன்றத்தைப் பற்றி ஒரு தனிக் கட்டுரையே எழுதலாம் போல்தோன்றியது.

ஓமந்தைக்குப் போவதற்காக சுத்தானந்தா இந்து இளைஞர் மன்றத்தை விட்டுப்பிரிந்து, வவுனியா பஸ்தரிப்பை நோக்கி நடந்தோம். நன்றாக விடிந்திருந்தது. வவுனியாவைப் பொறுத்த வரை அது எனது முதற் பயணம். ரயிலில் ஓரிருமுறை வவுனியாவைக் கடந்திருந்தாலும், வவுனியா நகருக்குள் காலடி வைத்திருப்பது இதுதான் முதல் தடவை. அதிகாலையிலும் பரபரப்பாக இயங்கிக் கொண்டிருக்கும் நகரம். ஓமந்தைக்கு போவதற்கான பஸ்களில் ஒருநாள் தனியார் பஸ் என்றால், மறுநாள் இ.போ.ச. என ஒரு முறையை வைத்திருந்தார்கள். இத்தகவலை

நண்பர் அகலங்கன் சொல்லித்தான் தெரிந்து கொண்டோம். நாங்கள் அங்கு போனபோது அன்று தனியார் பஸ் முறை. பஸ்ஸின் நடத்துநரும் சரி, டிக் கெட் வழங்குவவரும் சரி தமிழில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது எனது காது களுக்கு ஆச்சரியமான அனுபவமாக இருந்தது. ஏனெனில் கொழும்பில் தனியார் பஸ்ஸில் பணியாற்றும்பவர்கள் முஸ்லிம்களாக இருந்தாலும் சரி, தமிழர்களாக இருந்தாலும் சரி சிங்களத்தில் பேசுவதைதான் கேட்டுப் பழகிப் போன எனக்கு ஓமந்தைக்குப் போவ தற்கான தனியார் பஸ்காரர்கள் தமிழில் சத்தம் போட்டுக் கொண்டிருந்தது ஆச்சரியமாக இருந்தது.

ஓமந்தைக்குப் போகும் அந்த தனியார் பஸ்ஸில் எங்களை ஏற்றி விட்டு அது புறப்படும்வரை நின்று எங்களை வழி அனுப்பிய நண்பர் அகலங்கனைப்பற்றி எண்ணுகையில்... விடியற்காலையில் எழுந்துவந்து சிரமம் பாராது எமக்கு அவர் உதவிய விதத்தின் மூலம் அவரது இலக்கியத் துடிப்பையும், மனிதர்களுடனான நேசம் பாராட்டுதலையும் எமக்குப் புரிய வைத்த அவருக்கு நாங்கள் நன்றி உடையவர்களாக ஓமந்தை நோக்கிப் புறப்பட்டோம்.

3வது தடவை நினைவு தெரிந்த நாளில் யாழ்ப்பாணம் போய் கொண்டிருந்தாலும், ஓமந்தை தரைவழியாக ஒரு பொழுதும் யாழ்ப்பாணம் போன அனுபவமில்லை. போர்க்கால சூழலில் ஓமந்தை, முகமாலை, தாண்டிக்குளம்,

புளியங்குளம் என்றெல்லாம் யாழ்ப்பாணத்திற்கு தரைமார்க்கமாக சென்று வருபவர்கள் சொல்லக் கேட்டதுண்டு. அந்த இடத்தையெல்லாம் பார்ப்பதற்கான ஒரு சந்தர்ப்பமாக இம்முறை யாழ்ப்பாணம் அமைந்தது எனலாம்.

வவுனியாவிலிருந்து ஓமந்தைக்குப் போகும் வழியின் தொடக்கத்திலே பெரும் போர் நடந்து முடிந்துபோன ஒரு பூமியிலே இருக்கிறோம் என்ற உணர்வு மேலோங்கும் வண்ணம் நடமாடும் இராணுவ ஜீப்புகளும், கடந்து கொண்டிருந்த இராணுவ முகாம்களும் காட்சி தந்தன.

ஓமந்தை நோக்கி புறப்பட்ட பஸ்ஸில் சன நெருக்கம் அதிகமாகவே இருந்தது. இரவு முழுதும் ரயிலில் பயணம் செய்திருந்ததினால் தூக்கம் கண்களை உறுத்தினாலும், போர் அரக்கனின் கொடுமையான சவடுகள் பதிந்த யாழ் செல்லும் சக பாதைகளைப் பார்த்துவிட வேண்டும் என்ற பிடிவாதம் எனக்குள் இருந்ததினால் தூக்கத்தையும் மீறி அக்காட்சிகளை நோட்டமிட்டவாறே ஓமந்தையை அடைந்தோம்.

ஓமந்தையில் யாழ் செல்வதற்கான முதலாவது சோதனைச் சாவடியை எதிர்கொள்கிறோம். நீண்ட கியூ வரிசையில் நின்று அடையாள அட்டையைக் காட்டி, பொதிகளையும் சோதனைக்கு உட்படுத்திக் கொண்டோம். இராணுவத்தினரின் கெடுபிடி இல்லாத நிலையில், மிகவும் மரியாதையுடன் அவர்கள் மக்களை நடத்தியதோடு, சரளமாக

அவர்கள் தமிழ் பேசுவதை காணக் கூடியதாக இருந்தது. எங்கள் கியூ வரிசையில் 16 வயது மதிக்கத்தக்க ஒரு தமிழ்ப் பையனும் இருந்தான். அவன் வசம் எந்தவொரு அடையாள அட்டையும் இருக்கவில்லை. அந்தச் சோதனைச் சாவடிக்கு பொறுப்பாக இருந்த இராணுவ அதிகாரி அப்பையனிடம் தமிழில் பேசி அவனை செல்ல அனுமதிக்க முடியாது எனச் சொல்லிக் கொண்டிருந்தார். வேறுவழியில்லாமல் அப்பையன் திரும்பிப் போய்கொண்டிருந்த பொழுது, அந்த இராணுவ அதிகாரி எங்களிடம் “இவனிடம் எந்தவொரு அடையாள அட்டையும் இல்லை. சின்னப் பையன் வேறு. அவனை அனுப்பி ஏதாவது நடந்தால் நாங்கள்தானே பொறுப்புச் சொல்ல வேண்டும்” எனும் அர்த்தம் தொனிக் கும் வகையில் அவருக்கே உரித்தான தமிழில் சொல்லிக்கொண்டிருந்தார்.

இன்றைய சமாதான, சுமுகமான காலம் இராணுவ சோதனை சாவடிகளின் சூழல் மாற்றத்தை அந்த நிகழ்வின் மூலம் உணர முடிந்தது.

4வது முறையாக யாழ் சென்று கொண்டிருந்த அதுவும் தரை மார்க்கமாக முதல் தடவையாக யாழ்ப்பாணம் என்னைப் பொறுத்தவரை பல விடயங்களைப் பார்க்க வைத்தது. இராணுவ சோதனைகள் முடிந்து புளியங்குளம் போக இருந்த சிறிய தூரத்தை இரு பஸ்கள் ஏறி கடக்க வேண்டி இருந்தது. ஒரு பஸ்ஸுக்கு ஐந்து ரூபா கட்டணம். அடுத்த பஸ் இலவசம்.

புளியங்குளத்தில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தினர் அமைத்திருந்த சோதனைச் சாவடிச் சூழலைக் கண்டதும் ஏதோ திருவனந்தபுரம் விமான நிலையத்திற்கு வந்து இறங்கி இருக்கிறோமோ என்ற உணர்வே எனக்கு ஏற்பட்டது. அவ்வளவு கட்டுக் கோப்பான முறையில் அந்தச் சோதனைச் சாவடியில் விடுதலைப் புலிகள் இயக்கத்தின் தொண்டர்கள் இயங்கிக் கொண்டிருந்தார்கள்.

(பயணம் தொடரும்)

வருந்துகின்றோம்.

ஆரம்ப காலத்திலிருந்தே முற்போக்கு இலக்கியம் இந்த மண்ணில் வேரூன்றி வளரக் காரணமாக இருந்தவரும் முதுபெரும் எழுத்தாளருமான தலத்துலுயா திரு. கே.கணேஷ் அவர்கள் சமீபத்தில் நம்மைவிட்டு மறைந்து விட்டார்.

அன்னாரது மறைவையொட்டி இந்த நாட்டு எழுத்தாளர்களது சார்பாக மல்லிகை தனது ஆழ்ந்த துயரத்தைத் தெரிவித்துக் கொள்ளுகின்றது.

- ஆசிரியர்

என்னையும் பனையும்

- என். நீட்சன்

நாளில் இருந்து இரண்டு பிள்ளைகளின் வாயிலும் அவுஸ்திரேலியா பற்றிய விடயங்களே வந்தன. மெல்பன், சிட்னி, அடிலைட் என்ற சொற்கள் தெறித்து விழுந்தன. தொலைக்காட்சியில் கிரிக்கெட் பார்த்ததன் மூலம் அவுஸ்திரேலிய பூகோள சாத்திரத்தை சத்தியனின் குடும்பத்தினர் நன்றாக அறிந்து வைத்திருந்தனர். சுமதியின் அண்ணன் சிட்னியில் இருந்து அடிக்கடி அனுப்பும் பரிசுப் பொருட்களும் அவுஸ்திரேலியாவை சொர்க்குபுரியாகவே குழந்தைகள் மனதில் நினைக்க வைத்தது.

இலங்கையை விட்டு வெளியேற சுமதி பல வருடங்களாக முயன்று வருகிறாள். சத்தியன்தான் தட்டிக் கழித்த படி இருந்தான். “நாங்கள் இருவரும் வசதியாக வாழ்கிறோம். நுவரேலியாவில் பெரிய வீடும் இருக்கிறது. இந்த வாழ்க்கை அவுஸ்திரேலியாவில் எப்படிக்கிடைக்கும்” என்று சுமதியின் வெளிநாட்டு மோகத்தை தண்ணீர் தெளித்து குறைத்துக் கொண்டிருந்தான் சத்தியன்.

கடந்த வருடம் அவுஸ்திரேலியாவில் இருந்து சத்தியனின் நண்பன் சாந்தன் வந்திருந்தான். 83ஆம் ஆண்டு கலவரத்தின் பின் சென்று அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறியுள்ள சாந்தன் சத்தியனின் விருந்துபசாரத்தில் மனம் மகிழ்ந்தான். 83 இனக்கலவரத்தில் இரண்டு கைக்குழந்தைகளுடன் தேயிலைப்புதர்களின் மறைவில் இரண்டு நாட்கள் இருந்ததையும், அட்டைகள், நத்தைகள் மற்றும் முதுகெலும்பற்ற உயிர் இனங்களுடன் கல்லிடுக்குள் வாழ்ந்த காலத்தை எடுத்துக் கூறினான். சிட்னி நகரின் மேன்மையையும் இயம்பினான். சிட்னி, மெல்பன் இடங்களில் புதிதாக குட்டி யாழ்ப்பாணங்கள் உருவாகியிருப்பதையும், தமிழ் சமூக விழுமியங்கள் அங்கும் கடைப்பிடிக்கப்படுவதாகவும் ஒரு ஸ்தல புராணம் பாடினான். இவனது பேச்சு சுமதியின் வெளி நாட்டு மோகத்தில் உயர்ந்த பெற்றோலை ஊற்றியது போல் இருந்தது. இந்த வெப்பத்தில் சத்தியனும் வாடி விட்டான்.

அவுஸ்திரேலியாவில் குடியேறுவதற்கு சத்தியனின் குடும்பத்திற்கு விசா கிடைத்து விட்டதால் முழுக்குடும்பத்தினருமே மகிழ்ச்சியில் ஆரவாரித்தனர். சத்தியனின் மனைவி சுமதியின் கால்கள் நிலத்தில் பாவவில்லை. விசா வந்த

சத்தியனின் எண்ணமும் மாறியது. இலங்கையில் அரசாங்கங்கள் மாறினாலும் நாட்டின் நிலைமையில் பெரிதாக மாற்றம் வருவதில்லை. யாழ்ப்பாணப் பக்கம்போய் இருபது வருடங்களாகி விட்டது. இந்த நிலையில் 83 கலவரம் போல் இனி வராதது என உறுதியாக சொல்லமுடியாது. சுமதியின் கோரிக்கை ஏற்கப்பட்டதும் சிட்னியில் இருக்கும் அண்ணன் மிக விரைவாக செயல்பட்டு ஸ்பொன்சர் படிவம் அனுப்பினான்.

குடியகல்வு வேலையை தடையின்றி நடத்துவதற்கு ஏதுவாக சுமதியும் பிள்ளைகளும் வெள்ளவத்தையில் வாடகை வீட்டுக்கு குடியேறினார்கள். வார இறுதி நாட்களில் சத்தியன் கொழும்பு வருவான்.

அவுஸ்திரேலியாவிற்கு குடியேறுவதற்கான படிவத்தை நிரப்பிக் கொடுத்த சிலகாலத்தில் நேர்முகத் தேர்வு வந்துவிட்டது. அவுஸ்திரேலிய ஆங்கில உச்சரிப்பு காரணமாக நேர்முகத் தேர்வில் கேட்ட பல கேள்விகளை புரியவில்லை. சில மாதங்களில் மருத்துவ சோதனைப் பத்திரம் வந்து விட்டது. பயந்தபடி ஏதும் நடக்கவில்லை.

இரத்த பரிசோதனை, எக்ஸ்ரே எல்லாம் எடுத்ததோடு டொக்டர் சத்தியனின் விதையைக்கூட அழுத்திப் பார்த்தார். இரண்டு குழந்தைகளிற்கு தந்தையானாலும் அவுஸ்திரேலியர்கள் விதையைக் காரணம் காட்டிக்கூட விசாவை மறுப்பார்களா?

ஏதோ எழுவைத்தீவு முருகன் கருணையால் தடங்கல் இல்லாமல் மல்றிப்பின் விசா முழுக்குடும்பத்திற்கும் கிடைத்தது.

அந்நிய தேசத்துக்கு நிரந்தரமாக செல்வதற்கு முன்பாக, பிறந்த எழுவை தீவை பார்த்துவிடத்தீர்மானித்து, சுமதியிடம் சொன்னபோது, மதுரையை எரித்த கண்ணகிபோல் கோபம் கொண்டாள். “உயிர் தப்பி வெளிநாடு செல்வதற்கு எல்லாம் சரி வந்திருக்கு. இதே வேளையில் ஆமியிட்டயோ, புலியிடமோ போய் பிரச்சினையை விலைக்கு வாங்கி வருவதாக நிற்கிறீர்கள். உங்களுக்கு தலையில் ஏதாவது சரக்கு இருக்கா?” என்றாள்.

“இப்போது போர் நிறுத்தத்தால் அமைதி நிலவுகிறது. எந்தப் பிரச்சினையும் வரமாட்டது” என சத்தியன் சமாதானம் கூறினான். ஒரு வழியாக அரைமனதுடன் சுமதியின் சம்மதத்தையும் பெற்றுக்கொண்டு வடக்கு நோக்கிப் பயணித்தான். ஆமி, புலி அனுமதியுடன் எழுவை தீவு சென்றான். வவுனியாவில் இருந்து வழி நெடுக யுத்தத்தின் தழும்புகள் பெரியம்மை வந்த வடுக்கள் போல் ஆழமாக பதிந்திருந்தது.

எழுவை தீவில் உறவினர்கள், பால்யகால நண்பர்கள் எனப்படுபவர்களில் பெரும்பாலானோர் பரதேசம் போய்விட்டார்கள். பிறந்து வளர்ந்த வீட்டுடன் தூரத்து உறவினர்கள் சிலர் மட்டுமே எஞ்சியிருந்தனர்.

எழுவைதீவில் மீன்பிடித் தொழிலில் ஈடுபடும் சத்தோலிக்க சமயத்தவர்கள் சமார் நூறு குடும்பங்களும் அதே அளவான விவசாயம் செய்யாத வேளாளர் குடும்பங்களும் இருந்தன. இவர்களுடன் மேலும் சில குடும்பங்கள் அக்காலத்தில் இருந்தன.

சத்தியன் சந்திக்க இருந்தவர்களில் அவனுடன் சிறுபராயத்தில் படித்த சுந்தரமே முக்கியமானவன். இருவரும் ஓடி விளையாடாத இடங்களும், கல் லெறியாத மாமரங்களும் ஊரில் இல்லை. மேற்குக் கடற்கரையில் மட்டி எடுத்து, சிறு நண்டு பிடித்து, பனை ஓலையில் எரித்து தின்ற நினைவுகள் இனிமையானவை. சத்தியன் சிறுவனாக இருந்தபோது சுந்தரத்தின் தங்கச்சி லட்சுமியை திருமணம் செய்யக் கூட நினைத்திருந்தான். நல்ல காலம் பாலிய விவாகங்கள் எழுவை தீவில் நடப்பதில்லை.

சத்தியன் ஐந்தாம் வகுப்புக்கு மேலே படிக்க உத்தேசித்து வள்ளமேறியாழ்ப்பாணம் சென்றான். சுந்தரம் ஐந்தாம் வகுப்புடன் கல்வியில் பூரணத்துவம் பெற்று தந்தைக்கு தொழில் உதவி செய்ய முடிவு செய்துவிட்டான். விடுமுறை நாட்களில் அவர்கள் நட்பு சில ஆண்டுகள் தொடர்ந்தன. எழுவை தீவை நோக்கி மோட்டார் படகு செல்லும்போது சத்தியனின் மனதில் இளம்வயது நினைவுகள் குமிழி இட்டன.

☆☆☆

சிறுவயதில் சுந்தரத்துடன் இரவு பகலாக திரிந்தபொழுது சத்தியனின் அம்மா "நீ சுந்தரத்தின் எச்சிப்பாலை குடித்ததால்தான் இப்படி அவனோடு அலைகிறாய்" என்றார். சத்தியனுக்கு விடயம் உடனடியாகப் புரியவில்லை. மீண்டும் தாயாரிடம் கேட்டபோது, "நீ குத்தியனாக இருந்ததால் எனக்கு பால் தரக்கூடாது. வேலம்மாள்தான் சுந்தரத்தின் மிகுதிப்பாலை உனக்குத் தந்தாள்" என்றார் சிரித்தபடி.

வேலம்மாள் நல்ல உயரம். மழையில் நனைந்த கருங்கல்லுச்சிலை போன்ற உடல்வாகு. அள்ளி சொருகிய கொண்டையும், மேல்சட்டை இல்லாத மாப்பகமும் நினைவில் நிற்கும். ஒருநாள் வேலம்மாள் உரலில் மாவிடித்துக் கொண்டிருக்கும்போது சத்தியனின் தாயார் மாலை உரல் வாயில் தள்ளிக் கொண்டு நின்றார். ஆடிக் கொண்டிருந்த பாரிய முலைகளை வைத்த கண்ணால் இரண்டுங்கெட்டான் வயதில் சத்தியன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான். "என்னடா முலைப்பாலை குடிக்கிற நினைப்பு இன்னம் இருக்கா படுவா ராஸ்கல்" சிரித்துக்கொண்டே கேட்டாள் வேலம்மாள். அம்மா திரும்பிப் பார்ப்பதற்கு முன்பு மின்னலென மறைந்தான் சத்தியன், அந்த இடத்தை விட்டு. அன்றில் இருந்து வேலம்மாள் முகத்தை நேருக்கு நேர் பார்ப்பதை தவிர்த்துக்கொண்டான்.

ஒருநாள் மாலை நேரம் பனையில் இறக்கிய கள்ளை பெரிய முட்டியில்

ஊற்றிவிட்டு மீண்டும் மற்றமொரு மரத்தில் ஏறினார் சுந்தரத்தின் தகப்பனார். கடற்கரை வழியே வந்து கொண்டிருந்தவர் மண்பானையில் சிரட்டையை விட்டு கள் குடித்தார்கள். குடித்த நாளின் இனிய நினைவாக கடற்கரையில் தேங்காய் ஒன்றையும், பனங்கொட்டை ஒன்றையும் புதைத்து விட்டார்கள். சிலகாலத்தின் பின்பாட சாலை விடுமுறையில் சென்ற சத்தியனுக்கு தாங்கள் புதைத்தவை தென்னம்பிள்ளையாகவும் வடலியாகவும் முளைவிட்டதையிட்டு பாரிய சந்தோசம்.

காலச்சக்கரத்தின் கடின ஓட்டத்தில் சுந்தரத்தின் தாய் தந்தையர் இறந்து விட்டனர் என சத்தியன் நுவரெலியாவில் இருந்தபோது கேள்விப்பட்டான். கொலைகளையும் மற்றும் வன்செயல்களையும் கேட்டு மரத்துப் போனதால் இயற்கையாக இறந்தவர்களுக்காகவும் கண்ணீர் விடுவதற்குக்கூட முடியாமல் போய்விடுகிறது. மரணங்கள் இலங்கைத் தமிழர் வாழ்வில் சிறு சம்பவம் போல முக்கியத்துவம் இல்லாமல் போய்விட்டது.

☆☆☆

மோட்டார் படகு எழுவைதீவு கரையை அடைந்தது. கிழக்குக்கரையில் நடந்து நேரே சுந்தரத்தின் வீட்டுப் பக்கம் சென்றான். சுந்தரத்தின் குடிசையில் மாற்றமில்லை. புதிய பனை ஓலையால் வேயப்பட்டு இருந்தது.

சுந்தரம் வெளியே வந்தான். இருவரும் ஒரே வயதானாலும் சுந்தரம் பத்துவயதில் மூத்தவன் போலத் தெரிந்தான்.

"எப்படி சுந்தரம், என்னைத் தெரிகிறதா?" சத்தியன்.

"தெரியாமலா? இப்பொழுதுதான் வழி தெரிந்திருக்கு" சுந்தரம் பொய்யான ஆத்திரத்துடன் வரவேற்றான்.

"குடும்பம் எப்படி?"

"இரண்டு பிள்ளைகள்" என கூறிய போது சுந்தரத்தின் மனைவி வெளியே வந்தாள். கையில் இருந்த பார்சலை சுந்தரத்தின் மனைவியிடம் கொடுத்து விட்டு சத்தியன் சுந்தரத்தோடு மேற்கு நோக்கி கற்பாதையூடாக நடந்தார்கள். சில நிமிடங்களில் சத்தியனின் வீடு வந்தது. வீடு சிதிலமடைந்து பாழ் மண்டபம் போல காட்சி அளித்தது. ஓட்டுக்கூரை ஒருகாலத்தில் இருந்த தற்கு அடையாளமாக சில ஓடுகள் இருந்தன. வீட்டின் ஒரு மூலையில் ஆலமரம் ஆளுரத்தில் நின்றது. இரும்பு கேட்டுகள் துருப்பிடித்து இருந்தாலும் இன்னும் உறுதியாக இருந்தது.

பிறந்து வளர்ந்த வீடு பாழடைந்து இருப்பது சத்தியனின் மனதுக்கு கஷ்டமாக இருந்தது. மீண்டும் கடற்கரையை நோக்கி நடந்தார்கள்.

மனிதர்கள் கட்டிய கட்டடங்கள் மட்டும் காலத்தால் சிதிலமாக்கப்பட்டுள்ளது. கடலும் கரையும் அன்று போலவே இருந்தன. ஊரைச்சுற்றி

கரிய நிறத்தில் காவற்காரனைப் போல உருவிய வாளுடன் பனைமரங்களும் இடைக்கிடையே அரிதாரம் பூசிய யாரையோ எதிர்பார்த்து காத்துக் கிடப்பதுபோல், கடலை நோக்கி வளைந்து இளனியும் தேங்காயுமாக பல்லிளிக்கும் தென்னை மரங்கள், மணற்பரப்பில் கிச்சு முச்சு காட்டி விளையாடும் கடல்நீர் அலைகள், ஈரமண்ணில் ஒதுங்கி அலங்கரிக்கும் சோகிகள், காய்ந்த மணல் திட்டிகளில் தோட்டக்காரனுக்கு வேலை வைக்காமல் தானாகவே முளைத்த கற்றாளை, முள்ளிச் செடிகள் இருபது வருடங்களுக்கு முன்பு இருந்த தோற்றத்தை அப்பவே கொடுத்தன.

சத்தியனை தொடர்ந்து மெளனமாக வந்தான் சுந்தரம்.

கடல் உள்வாங்கி வந்த ஒரு இடத்தில் பனைவடலிகள் கூட்டத்தில் ஒரு தென்னையும் நின்றது. கடலுக்கு மேல் வளைந்து நின்றது.

“சத்தியன். இதுதான் நீ நட்ட தென்னை மரம்” என்றான் சுந்தரம்.

“சரி தேங்காய் எல்லாம் யாரு எடுக்கிறது?”

“கடலுக்குள் விழும்”

“சரி உனது பனை மரம் எது?”

“இதோ இந்த வடலிக்கூட்டத்திற்குள் நிற்கும் பனைமரம்” என்றான்.

“அதெப்படி இத்தனை வடலிகள் முளைத்திருக்கு” என்றான் சத்தியன்

ஆச்சரியத்தில்.

“மாடு குப்பியின் பனங்கொட்டைகள் எடுப்பாரில்லாமல் முளைத்திருக்கு. முன்னர் போல் யாரும் பனம்பாத்தி போடுவதில்லை” என்றான் சுந்தரம்.

அந்த இடத்தில் சிறிது நேரம் அசையாமல் நின்றுவிட்டு தென்னைமரத்தின் அடியில் சாய்ந்தான். அவுஸ்திரேலிய மல்றிப்பிள் என்றி விசாவுக்கும், இந்த தென்னை மரத்துக்கும் ஒற்றுமை தெரிந்தது.

சிலநிமிட நேரத்தின் பின் படகு துறையை அடைந்தனர். சத்தியன் “இனி எப்ப இங்காலே வரவாய்” என்றான் சுந்தரம்.

“வரும்போது உனக்கு தகவல் தருவேன்” எனக்கூறிக்கொண்டு படகில் ஏறினான் சத்தியன்.

சுரையில் சுந்தரத்தைப் பார்த்து கைகாட்டிவிட்டு அவனால் உருவாக்கப்பட்ட பனங்கூடல்களையும் பார்த்து கையை அசைத்தான். மோட்டார் வள்ளம் புறப்பட்டது.

பரிசளிப்பவர்கள்
ஈழத்துப் புத்தகங்களை அன்பளிப்பாகக் கொடுங்கள். இப்படி நீங்கள் பரிசளிக்கும்போது நமது எழுத்தாளன் ஒருவன் மதிக்கப்படுகிறான். உற்சாகப்படுத்தப்படுகிறான். இதைக் கவனத்தில் கொள்ளுங்கள்.

மதுரை அறிவு அமைதி நிறுவனம்

மதுரை அறிவு அமைதி நிறுவனம்

மதுரை அறிவு அமைதி நிறுவனம்

மதுரை அறிவு அமைதி நிறுவனம்

1. எழுதப்படாத கவிதைக்கு வரையப்படாத சித்திரம் டொமினிக் ஜீவாவின் வாழ்க்கை வரலாறு (இரண்டாம் பதிப்பு - புதிய அடிப்படையில் தகவல்கள். தகவல்களில் நம்பகத்தன்மை பேணப்பட்டுள்ளது)	விலை: 250/=
2. எழுதப்பட்ட அத்தியாயங்கள் - (சிறுகதைத் தொகுதி) சாந்தன்	விலை: 140/=
3. அந்நவ முத்திரைகள் - டொமினிக் ஜீவாவின்	விலை: 180/=
4. கார்ட்டூன் ஓவிய உலகில் நான் - (இரண்டாம் பதிப்பு) சிரித்திரன் சுந்தர்	விலை: 175/=
5. மண்ணின் மலர்கள் - (யாழ்ப்பாணப் பல்கலைக் கழக 13 மாணவ - மாணவியரது சிறுகதைகள்)	விலை: 110/=
6. கிழக்கிலங்கைக் கிராமியம் - ரமீஸ் அப்துல்லாஹ்	விலை: 100/=
7. முப்பெரும் தலைநகரங்களில் 30 நாட்கள் - (விரயானக் கட்டுரை) டொமினிக் ஜீவா	விலை: 110/=
8. முனியப்பதாசன் கதைகள் - முனியப்பதாசன்	விலை: 150/=
9. மனசின் பிடிக்குள் (ஹைக்கூ) - பாலரஞ்சனி	விலை: 60/=
10. அட்டைப் படங்கள் (மல்லிகை அட்டையை அலங்கரித்தவர்களின் தொகுப்பு)	விலை: 175/=
11. சேலை - முல்லையூரான்	விலை: 150/=
12. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் - செங்கை ஆழியான் (30 எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகளின் தொகுப்பு)	விலை: 275/=
13. மல்லிகைச் சிறுகதைகள் - செங்கை ஆழியான் (இரண்டாவது தொகுப்பு) (41 எழுத்தாளர்களின் படைப்பு)	விலை: 350/=
14. நிலக்கீள் - பாலமனோகரன்	விலை: 140/=
15. நெஞ்சில் நிறைந்திருக்கும் சில இதழ்கள் - தொகுப்பு: டொமினிக் ஜீவா	விலை: 150/=
16. நாம் பயணித்த புகைவண்டி (சிறுகதைத் தொகுதி) - ப.ஆப்டன்	விலை: 150/=
17. தரை மீளிகள் - ச.முருகானந்தன்	விலை: 150/=
18. கூட்டில்லாத நத்தைகளும் ஓட்டில்லாத ஆமைகளும் - செங்கை ஆழியான்	விலை: 150/=
19. அப்பறமென்ன - குறிஞ்சி இளந்தென்றல் - (கவிதைத் தொகுதி)	விலை: 120/=
20. அப்பா - தில்லை நடராஜர்	விலை: 130/=
21. ஒரு டாக்டரின் டயறியில் இருந்து - எம்.கே.முருகானந்தன்	விலை: 140/=
22. சிங்களச் சிறுகதைகள் 25 - தொகுத்தவர் செங்கை ஆழியான்	விலை: 150/=
23. இந்தத் தேசத்தில் நான் - (கவிதைத் தொகுதி) (பேராதனைப் பல்கலைக் கழக மாணவ, மாணவியர்)	விலை: 115/=

மேற்படி நூல்கள் தேவையானோர் எம்முடன் தொடர்பு கொள்ளவும்

“என்னதான் மருத்துவராக, மக்களால் விரும்பப்பட்டு உத்வேகமூட்டப்பட்டு மருத்துவம் பார்க்கின்ற போதும் கூட, முருகானந்தனின் கூரிய செயற்பாட்டுக்குள்ளே ஒரு எழுத்தாளன் எப்பொழுதும் ஒளிந்து கொண்டிருப்பதை பல சந்தர்ப்பங்களில் தெளிவாகத் தெரிந்து கொண்டு எனக்குள் நானே மகிழ்ச்சியடைந்திருக்கிறேன்” என்று ஜீவா, டாக்டர் எம். கே. முருகானந்தனின் ‘ஒரு டாக்டரின் டயரி யிலிருந்து’ என்ற நூலின் முன்னுரையில் குறிப்பிட்டிருக்கிறார்.

இதைப் படித்த போது எனக்கு இரண்டு எண்ணங்கள் தோன்றின. ஒன்று, ‘ஒளிந்து கொண்டிருக்கிறார்’ என்று குறிப்பிட்டதை ஒளிர்ந்து கொண்டிருக்கிறார் என்று குறிப்பிட்டிருந்தால் இன்னமும் நன்றாக இருக்கும் என்பது. மற்றது இவ்வாசகங்கள் எனக்கும் பொருந்தும் என்பது!

இன்னொரு டாக்டரின் ஹர்வெயில் 'ஒரு டாக்டரின் டயரி' - Dr. ச. முருகானந்தன்

நுணுக்குக்
முறை கற்கையின் போது பகிர்ந்து
இனிய நினைவலைகள் மனதில் எழுகின்றன.

கால் நூற்
றாண்டுக்கு முன்ன
தாக ஒரே வகுப்
பில் அருகருகே
அமர்ந்து
கொண்டு ஒரு
காட்டியை, செயன்
கொண்டது முதலான

வகுப்பில் இருவருமே சாதுப்பிள்ளைகள். இருவருக்கும் கெட்டிக்காரர் என்ற பெயர். பரீட்சை முடிவுகள் வெளிவந்த போது முருகானந்தனுக்குப் பல்கலைக்கழக அனுமதி கிடைத்துள்ளதாக சக மாணவர்கள் கதைத்த போது, ‘எந்த முருகானந்தன்?’ என்ற கேள்வி பரவலாக எழுந்தது. அம்முறை வெற்றி வாகை சூடியவர் எம். கே. முருகானந்தன்தான்! பின்னாளில் நானும் உதவி மருத்துவராகி, பதிவு மருத்துவராகி இருவருமே மருத்துவத் துறையில் நுழைந்தோம்.

அப்போது இருவருமே எழுத்தாளர்களால். எழுத்தாளர்களாக வருவோம் என்று எதிர்பார்த்ததும் இல்லை. காலச்சக்கரம் சுழல்கையில் இருவரும் பின்னாளில் இலக்கியவாதிகளாகச் சந்தித்துக் கொண்டோம்.

நண்பர் எம். கே. யும், நானும் முதலில் மருத்துவ சம்மந்தமாக எழுதினாலும், அவர் மருத்துவ எழுத்தாளராக முதிர்ச்சியுற, நான் படைப்பிலக்கியவாதியாக மலர்ந்தேன். சிறுகதை எனது பிரதான துறையானது போலவே, மருத்துவ ஆக்கங்கள் நண்பரின் துறையானது. எனினும் அவ்வப்போது ஆக்க இலக்கியம்

படைப்பவராகவும் தன்னை இனம் காட்டினார்.

Dr. எம். கே. முருகானந்தன் எழுதிய பத்தாவது நூல் இது எனினும், முதலாவது படைப்பிலக்கிய நூல் இதுவாகும். இந்த நூலின் மூலம் அவர் தன்னை ஒரு சிறந்த படைப்பிலக்கியவாதியாகவும் இனம் காட்டியுள்ளார்.

இந்நூலைப் பற்றிக் குறிப்பிடும் டாக்டர், “இவை வெறும் கட்டுரைகள் அல்ல. அதே நேரம் சிறுகதைகளாகவும் அமையவில்லை. வடிவத்தைப் பற்றிச் சிந்திக்காமல், என் கருத்துக்களை வாசகர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள வேண்டும் என்ற எண்ணமே முனைப்புற்றிருந்தது. இவை இலக்கியமா, இல்லையா என்பதுவும் எனக்குத் தெரியாது. நீங்கள் தான் தீர்மானிக்க வேண்டும்” என்று குறிப்பிடுகிறார்.

நிச்சயமாக இவ்வனுபவப் பகிர்வு ஒரு இலக்கிய வடிவம்தான்! தான் கற்றுக் கொண்ட பாடங்களையும், சமூகம் கற்றுக் கொள்ள வேண்டிய பாடங்களையும் இனிய பஞ்சாமிர்த மாக்கி வாசகனுக்குத் தந்து, தமது நோக்கின் இலக்கை எட்டியிருக்கிறார்.

டாக்டரின் அனுபவங்களில் பல வற்றை ஒரு டாக்டர் என்கிற முறையில் நானும் சந்தித்திருக்கிறேன். எனினும் இவற்றை இவ்வளவு இலக்கிய நயத்துடனும், பயன்பாடு மிக்கதாகவும் எழுத்தில் வடித்துள்ளமை வியப்பை அளிக்கிறது.

மக்கள் தம் நாளாந்த வாழ்வில் கடைப்பிடிக்க வேண்டிய சுகாதார பழக்க வழக்கங்களைச் சொல்கிறார். மக்களின் பல பிரச்சினைகளுக்குப் பரிசீலனை சொல்கிறார், டாக்டர்கள் தமது நாளாந்த வாழ்வில் அனுபவிக்கின்ற கஷ்டங்களைச் சொல்கிறார். வெறும் கட்டுரைகளாக இருந்திருந்தால் சுவைத் திட முடியாத பல அரிய விடயங்களை சுவைபட இலக்கியமாக்கியுள்ளார். நகைச்சுவையை ஆங்காங்கே அள்ளித் தூவியுள்ளார். கோபமாகச் சொல்ல வேண்டிய விடயங்களைக் கூட மிகவும் நோகாதவாறு வாழைப்பழத்தில் ஊசி ஏற்றுவது போலச் சொல்வதில் வெற்றி கண்டுள்ளார்.

எண்பதுகளில் சிரித்திரனிலும், தொண்ணூறுகளில் மல்லிகையிலும் எழுதியபோது, யார் இந்த அழகு சந்தோஷ என்று நினைத்ததுண்டு. இவர் நந்தியா? எம். கே. முருகானந்தனா? என்று யோசித்ததுண்டு. நீங்களா, எழுதுகிறீர்கள்? என்று என்னைக் கேட்டவர்களும் உண்டு.

இந்த டயரி உளவியல் ரீதியில் இயல்பாக மக்களை அணுகியுள்ளது. தான் வாழ்கின்ற காலச் சூழலையும், பிரதேச வழக்குகளையும் ஒவ்வொரு படைப்பிலும் தரிசிக்க முடிகிறது. பல சம்பவக் குறிப்புகள் ‘மனிதரில் இத்தனை நிறங்களா?’ என எண்ண வைக்கின்றது. போலிகளைத் தோலுரித்துக் காட்டும்போது எழுத்தில் சத்திய ஆவேசம் பொறி பறக்கிறது. எனினும் எல்லாமே இங்கிதமாக, இதமாக,

இவரது தோற்றம், இயல்பு போலவே மென்மையாக மனதைக் கவர்கிறது.

‘ஒரு நேர மருந்து’ என்ற தலைப் பிட்ட ஆக்கத்தில் வைத்தியர்கள் மீது சில நோயாளர்கள் வைத்திருக்கும் அதீத நம்பிக்கையைச் சுட்டி நிற்ப தோடு, அதுவே முட்டாள்தனமான நம்பிக்கையாகி விடக்கூடாது என்று குறிப்பிடுகிறார். ‘கரிசனை’யில் சில மனிதர்களின் போலியான அக்கறை கள் தோலுரித்துக் காட்டப்படுகின்றன.

இன்று இந்த மண்ணில் தரித்து நின்று பணிபுரியும் வைத்தியர்களை தரம் குறைத்துத் தப்பாக எடைபோடும் பார்வைகள், ‘வெளிநாட்டிற்கு ஓடித் தப்பலாமா?’ என்ற படைப்பில் விளக்கப்படுகின்றன. இன்று இந்த மண்ணில் நிலைத்து நின்று பணிபுரியும் வைத்தியர்கள் உண்மையிலேயே போற்றப்பட வேண்டியவர்களே. இதை நானும் மிகவும் உணர்ந்தவன். வன்னி வாழ் மக்கள் பரவாயில்லை. எனினும் நானும் கூட சில கசப்பான அனுபவங்களையும் தரிசித்தவன்.

நாச யுத்த சூழ்நிலையில், அரசு மருத்துவராக வன்னியில் தங்கியிருந்து, அங்கு நோயால் வாடித் தவிக்கும் மக்களுக்கு கடந்த கால்நூற்றாண்டு காலமாக வைத்திய உதவிகளைத் தொடர்ந்து செய்து வருபவன் என்கிற முறையில், வைத்தியர் பற்றாக்குறை நிலவும் எமது நாட்டிற்கு, அதிலும் கிராமப்புறங்களுக்கும், தொலைதூர சிறுநகரங்களுக்கும், இன்னும் பலப்பல

வைத்தியர்கள் சேவையாற்ற முன்வர வேண்டும் என்பதை எடுத்துக் கூறுவது இவ்விடத்தில் சாலவும் பொருந்தும்.

வைத்தியர்களும், மருந்துகளும் இல்லாமல் வைத்தியம் புரிந்த 95-98 வரையிலான காலப்பகுதிகளில் சேவையாற்றக் கிடைத்ததை பெருமிதமாக எண்ணுகிறேன். என் போன்றவர்களால் பெரும் பணத்தை ஈட்ட முடியாது போய்விட்டாலும் கூட, எத்தனையோ பேர்களின் மனதை ஈர்த்திருக்கிறோம் என்பதில் மகிழ்ச்சிதான். மருந்தும், மருத்துவரும் இல்லாது மக்கள் படும் கஷ்டங்களை நண்பர் எம். கே. முருகானந்தனின் பல படைப்புகளில் தரிசிக்க முடிகிறது. இதனால் ஏற்பட்ட அவல மரணங்கள் மனதைத் தொடும் வகையில் டாக்டரால் இலக்கியமாக்கப்பட்டுள்ளது.

மருத்துவ சான்றிதழ் எடுப்பதற்காக டாக்டரை மினைக்கடுத்துபவர், நள்ளிரவில் வைத்தியரை அநாவசியமாக அழைப்பவர்கள், டாக்டருக்கும் ஒரு குடும்பம் இருக்கிறது, அவருக்கும் ஆறுதல் தேவை என்பவற்றை சில படைப்புகளில் காட்டுகிறார்.

மறதிகளையும், மனப் பாதிப்புகளையும் நகைச்சுவையோடு கலந்து எடுத்துரைக்கும்போது, இது உண்மையிலேயே இலக்கியம்தான் என்று பல படைப்புகள் பறைசாற்றி நிற்கின்றன. முதியவர்களை நேசிக்க வேண்டும் என்பதையும், இயந்திர மயமாகிவிட்ட இன்றைய சூழ்நிலையில் எமது குடும்ப

பாரம்பரியங்கள் தகர்ந்து போவதைக் ‘காசியப்பனுக்குச் சளைக்காதவர்’களில் எடுத்தியம்புகிறார்.

சுய வைத்தியத்தின் மூலமும், போலிவைத்தியர்களின் மூலமும் பாதிக்கப்படும் சம்பவங்களை எளிமையான மனதில் பதியும்படி படைத்துள்ளமை டாக்டரின் டயரியின் முக்கிய குறிப்பு களாகும்.

இன்றைய யுத்த சூழ்நிலையில் பலர் இறந்து போவதனால், குடும்பக் கட்டுப்பாடு வேண்டாம் என்பதை ‘இழப்புகளை ஈடு கட்டுவோம்’ மூலம் எடுத்துரைக்கின்ற டாக்டர், குடும்ப நலனின் நன்மைகளையும் முற்று முழு தாகப்பற்றக்கணிக்கவில்லை.

கலாசாரச் சீரழிவுகளையும், அதனால் ஏற்படும் மருத்துவ ரீதியிலான பாதிப்புகளையும் குறிப்பிடும் ஆசிரியர், அவற்றிற்கான பரிகாரங்களையும் கூறத் தவறவில்லை. நோய்க்கு மருந்து கூறும் டாக்டர், சமுதாயத்தில் புரையோடிப் போயிருக்கும் சீர்கேடுகளுக்கும் தனது எழுத்தின் மூலம் சிகிச்சை அளிக்கிறார்.

சுகாதாரப் பழக்க வழக்கங்கள் பேணப்படுதலின் அவசியத்தையும், உணவு, தேகாப்பியாசம், சுற்றாடல் சுத்தம், நோயில் அக்கறை கொள்ள வேண்டியதன் அவசியம் என பல விடயங்களை முன் வைக்கிறார்.

டாக்டர் எம்.கே. முருகானந்தனின் எழுத்தாற்றலை பல இடங்களில் அவதானிக்க முடிகிறது. அழகான நடையும், சொல்லும் முறையும் பல இடங்களில் சிறப்பு

பெறுகின்றன.

“பெரும்பாலும் இந்த உற்சாகம் பூரிப்பு எல்லாம் சில மாதங்களுக்குத் தான். பில் வரகண்கள் பிதுங்கும். நாள் போகப் போக அழைப்பு எடுக்கவும் மனம் வராது. அழைப்பு வந்தாலும் மனம் கலங்கும். வரப்போகும் பில்லை நினைத்து...” செல்போன் பற்றி இப்படிக் குறிப்பிடுகிறார். உலக மய மாதலின் தீமை பற்றி மட்டுமன்றி, நவீன தொலை தொடர்பு முறைகளினால் மருத்துவ உலகுக்குக் கிடைத்த நன்மைகளையும் குறிப்பிடுகிறார், ஒரு அறுவைச் சிகிச்சை மூலம்!

‘வைத்தியர்கள் வங்கிக் கணக்குப் போல. நீங்கள் போட்டதை நீங்கள் தான் எடுக்கலாம். இரகசியங்களை மற்றவர்களுக்குச் சொல்வதில்லை..’

‘ஊதி வீங்கிய பலூன் போல, கொழுத்தவர்களின் இருதயம் பட ரென்று வெடிக்க, திட ரென்று சுவர்க்கம் சேர்ந்து விடுவார்’ இப்படி அழகான வசனங்களால் தூவப்பட்ட ஒரு நல்ல மருத்துவ இலக்கிய நூலைத் தந்த டாக்டரை பாராட்டத்தான் வேண்டும்!

**சென்னை யில் மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியீடுகள் கடைக்குமட்டம்**

நீயு புக் லாண்ட்

52C, நோர்த் உஸ்மான் ரோடு,

சென்னை - 17.

திருகோணமலை இலக்கிய ஒன்றியம் கடந்த மூன்று வருடங்களாக தமிழக மணிமேகலைப் பிரசுர அனுசரணையுடன் பல நூல்களை வெளியிட்டு வருவது குறிப்பிடத்தக்கது. இது பாராட்டுக்குரிய முயற்சியுமாகும்.

துடிப்பு மிக்க இளைஞரான ஒன்றியத்தின் செயலாளர் திரு. எஸ். செல்வ குமாரசனின் பங்களிப்பும், ஒன்றிய உறுப்பினர்களின் ஒத்துழைப்பும் இதற்கு பெரிதும் உதவியுள்ளன. கவிதை, சிறுகதை, நாவல் என ஆக்க இலக்கியத் துறையைத் தொடர்ந்து நிற்கும் இவ்வெளியீடுகளில் குறிப்பிடத்தக்க ஒரு பிரசுரமும் உண்டு. அதுதான் ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைத் தொகுதிகளாகும்.

ஏற்கனவே இவ்வாறான 3 ஈழத்துச் சிறுகதைத் தொகுதிகள் வெளிவந்துள்ளன. நாலா வது தொகுதியும், முதலாவது ஈழத்து எழுத்தாளர்களின் கவிதைத் தொகுதியும் விரைவில் வெளி வரவுள்ளன.

இறுதியாக வெளியீடான இலங்கைச் சிறுகதைகள்

இலங்கைச் சிறுகதைகள்

பிரகலாத ஆனந்த்

யின் இருபத்தொருச் சிறுகதைகள் என்ற தொகுதியைப் பற்றிய கண்ணோட்டத்தைப் பார்ப்போம்.

இத்தொகுதியில் இலங்கையின் இருபத்தியெட்டு எழுத்தாளர்களின் சிறுகதைகள் பிரசுரமாகியுள்ளன. தமது கதைகளை இந்தியப் பிரசுரமாக வெளியிட்டு, உலகத் தமிழர் பார்வையில் பட வைத்திட இதனால் எழுத்தாளர்களுக்கு வாய்ப்புக் கிட்டுகிறது. பழம்பெரும் எழுத்தாளர்கள், ஈழத்து முன்னணி எழுத்தாளர்கள், புதிய எழுத்தாளர்கள் என்று பலரது படைப்புகள் இத்தொகுதியில் இடம்பெற்றுள்ளன. இங்கு பல வகையான, பல தரங்களையுடைய, பல கோண பார்வையுடனான சிறுகதைகளைத் தரிசிக்க முடிகின்றது. கதைகளின் தெரிவு, பங்காளிகளே பயனாளிகள் என்ற வகையில் அமைந்துள்ளமையினால் தர நிர்ணயம் பல மட்டங்களில் அளவிடக் கூடியதாக இருக்கின்ற போதிலும் இன்றைய இலங்கைச் சிறுகதைகளின் போக்கைச் சுட்டி நிற்கின்றமை, போலிகளுக்கெதிரான கிளர்ந்தெழும் ஆவேசத்தினையும், சமகால யுத்தத்தின் தாக்கங்களையும், கலை எழுச்சியையும் ரசனையினையும், வாழ்வின் மீதான வெற்றி தோல்விகளையும், சில

பிரச்சார முன்னெடுப்புக்களையும் கதைகளினூடே காண முடிகிறது.

வாசகனின் மனதை நெகிழ வைத்து, சிந்தனையை ஆட்கொண்டு ரசிக்க வைக்கும் கலைத்துவம் மிக்க கதைகள் முதற் கொண்டு, வெறும் வாசனைச் சுவை மிக்க கதைகள் வரை இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன. சமகாலத்தில் முனைப்புடன் எழுதப்படும் யுத்த அவலங்களும், பெண்ணியச் சிந்தனைகளும் சிறுகதைகளின் கருவாகியுள்ளன.

சில கதைகளில் கலை மீதான நேசிப்பும், இன்னும் சில கதைகளில் மானுட நேசிப்பையும் காணமுடிகிறது. எல்லாக் கதைகளும் ஏற்றமானவை என்று கூறமுடியாவிட்டாலும், புதிய வர்களின் படைப்பு என்று பார்க்கின்ற போது சில கதைகள் சோடை போகாமலிருக்கின்றன.

தனிமனித உணர்வுகளும், அவற்றின் முரண்பட்ட தன்மைகளும் இன்னும் சில கதைகளில் அலசப்பட்டுள்ளன.

பழம்பெரும் எழுத்தாளர்களான அ. அரியநாயகம், மானாமக்கீன், புரட்சிப்பாலன் முதலோரது சிறுகதைகளுடன், ஈழத்து முன்னணி சிறுகதை எழுத்தாளர்களான புலோலியூர் சதாசிவம், ச. முருகானந்தன், ரூபராணியோசப் முதலானவர்களின் சிறுகதைகளும், புதிய எழுத்தாளர்களில் குறுகிய காலத்தில் தம்மை நிலைப்படுத்திக் கொண்ட இணுவில் உத்திரன்,

நீ. பி. அருளானந்தன், எஸ். செல்வகுமார், பாலா சங்குப்பிள்ளை முதலானவர்களின் படைப்புகளும், புலம்பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களான ஆலூரான், பொலிகை ஜெயா போன்றோரின் சிறுகதைகளும் பிரசுரமாகியுள்ளன.

இன்னொரு சிறப்பு அம்சமாக தமிழ் முஸ்லிம் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும், ஈழத்தின் பல்வேறு பிரதேச எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும், பெண் எழுத்தாளர்களின் படைப்புகளும் இத்தொகுதியில் இடம் பெற்றுள்ளன.

இந்தச் சிறுகதைத் தொகுதி ஈழத்தின் சிறுகதைகள் என்ற வகையில் தொகுக்கப்படாமையினால், ஈழத்தின் சிறுகதைகளின் தரத்தின் அளவு கோலாக இதைக் கொள்ள முடியாது. மேலும் அவ்வாறான ஒரு தப்பான பார்வை ஏற்படுவதற்கும் வாய்ப்புண்டு. எனினும் இவ்வாறான தொகுதிகளின் நோக்கம்பற்றி தொகுப்பாசிரியர் கூறும் கருத்தும் ஏற்றுக்கொள்ளக் கூடியதாகவே இருக்கிறது.

எது எப்படி இருந்தபோதும் ஈழத்துத் தமிழ்ச் சிறுகதை இலக்கியத்தை பெரும் முனைப்போடு ஈழத்துத் தமிழ் எழுத்தாளர்களும் சிறுகதை இலக்கிய ஆய்வாளர்களும் மேம்படுத்தி வளர்ச்சி பெறச் செய்வதற்கு இவ்வாறான தொகுதிகளின் வெளிவரதலும் அவசியமாகிறது.

1980ஆம் ஆண்டுகளுக்குப் பின்னர் ஈழத்து தமிழ்ச் சிறுகதைகளின் போக்கிலும், வளர்ச்சியிலும், வடிவத்திலும், உத்தியிலும் பெரும் மாற்றம் நிகழ்ந்து வருவதை தரிசிக்க முடிகிறது.

சில கதைகளில் நவீனத்துவம் எனும் பெரும் சம்மட்டி கொண்டு உடைத்து நெருக்கப்பட்டுள்ளன. கரு, களம், பிரதேச பேச்சுவழக்கு, யதார்த்தவாதம் என்பன சில சிறுகதைகளில் தொடர்ந்து வருவதும், தீர்வை முன் வைக்கும் போக்கு இன்னும் சில கதைகளிலும் இருந்தாலும்,

இவற்றிற்கு முக்கியத்துவம் அளிக்கப்படாத ஒரு தனித்துவமான போக்கைக் கொண்ட சில நவீனப் படைப்புகளையும் காண முடிகிறது. எனினும் இது அரிதாகவே தரிசிக்க முடிகிறது.

வன்னியிலிருந்து வெளிவரும் வெள்ளி நாதம், வெளிச்சம் போன்ற பத்திரிகை சஞ்சிகைகளிலும் இன்று நவீன போக்குடைய கதைகள் தரிசனமாகின்றன. இவ்வாறான கதைகளை உள்ளடக்கிய ஈழத்துச் சிறுகதைகள் தொகுதியாக்கப்பட்டால் இன்னமும் சிறப்பாக இருக்கும்.

வாழ்த்துகின்றோம்

மல்லிகையின் நீண்ட கால இலக்கிய நண்பரான திரு. தனுஷ்கோடி ராமசாமி தம்பதியின் ஒரேயொரு புத்திரரான டாக்டர் அறும் அவர்களுக்கும், திரு. மொ.ரா. சண்முகம் தம்பதியின் மகளான டாக்டர் மலர்வழி அவர்களுக்கும் கோயில்பட்டியில் மே மாதம் 31ஆந் திகதி இனிதே திருமணம் நிறைவெய்தியது.

தமிழகத்தின் பல்வேறு திசைகளையும் சேர்ந்த கலைஞர்கள், எழுத்தாளர்கள் இந்த மங்கள நிகழ்ச்சியில் கலந்துகொண்டது குறிப்பிடத்தக்கது.

மல்லிகை ஆசிரியரும் நேரில் வந்து மணமக்களை ஈழத்து எழுத்தாளர் சார்பில் வாழ்த்தியது இங்கு கவனிக்கத்தக்கது.

சகல கலைஞர்களின் சார்பிலும் புதுமணத் தம்பதியை மல்லிகை வாழ்த்தி மகிழ்கின்றது.

- ஆசிரியர்

முருகேசு அவர்களினது வீட்டு படர்ந்து விரிந்த இயற்கையான மல்லிகைப் பந்தலின் கீழேதான் மல்லிகைப் பந்தலின் பல இலக்கியக் கூட்டங்கள் அந்தக் காலத்தில் நடந்தேறி வந்தன.

டானியலின் கடைசி மகள் தாரகா யாழ்ப்பாணக் கல்வித் தராதரத்தில் அன்று முதன்மையிடத்தைப் பெற்றுக் கொண்டதற்காக அவருக்குப் பாராட்டுக் கூட்டமொன்றை மல்லிகைப் பந்தல் ஒழுங்கு செய்து, மிகச் சிறப்பாக அந்த விழாவைக் கொண்டாடிக் களித்தது.

அது போலவே அந்த ஆண்டில் ஐந்தாம் வகுப்புப் புலமைப் பரிசில் பெற்றுக் கொண்ட சிறுவனொருவனுக்கும் மல்லிகைப் பந்தல் சிறப்பாகப் பாராட்டுக் கூட்டமொன்றையும் நடத்தி மகிழ்ந்தது.

இத்தனை அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் நான் என்னை மறந்து செயல்பட்ட போதிலும் கூட, எங்கெங்கெல்லாமோ இருந்து அவதூறுகள் இடையிடையே பொழியப்பட்டுத்தான் வந்துகொண்டிருந்தன.

இந்த அவதூறுகளில் எனது மனசை ரொம்பவும் பாதித்த எழுத்து எனது இளமைக்கால நண்பர் எஸ்.பொன்னுத்துரை என்மீது எழுத்துருவில் வீசி வரும் எரிகணைகள்தான். போகிற போக்கில் எழுதிவிட்டுச் சென்றால் நான் அதைப் பற்றி எந்த விதமான அக்கறையும் காட்டியிருக்க மாட்டேன். இதைப் போல எத்தனையோ எழுத்துத் தாக்குதல்களையெல்லாம் கண்டு, தவிர்ந்து என்னை நானே எழுத்துலகில் உருவாக்கிக் கொண்டவன், நான்.

2004 ஜனவரியின் முற்பகுதியில் என்னை அழைத்துத் தனது கையாலேயே விருது தந்து என்னை அரவணைத்து அன்பு காட்டி களம் பண்ணிக் கௌரவித்தவர்தான் இந்த எஸ்.பொ. அவர்கள்.

அச்சுத்தாளின் 2004ல்
ஓர் அபூபவப் பயணம்
- டொம்னக் ஜீவா

'சரஸ்வதி' விஜயபாஸ்கரன், முது பெரும் எழுத்தாளர் வல்லிக்கண்ணன், 'சிட்டி' சுந்தரராஜன், தாமரை முன்னாள் ஆசிரியர் தி.க.சிவசங்கரன், லஹரி கிருஷ்ணமூர்த்தி ஆகிய ஐவருடன் சேர்த்து சென்னையில் நடைபெறும் இலக்கிய விழாவில் எஸ்.பொ. அவர்கள் என்னையும் கௌரவிக்க

விரும்புவதாகக் கனடாவிலிருந்து கொழும்பு வந்த இலக்கிய இளங்கவிஞர் அளவெட்டி சிறீசுருந்தராசா என்பவர் நேரடியாக மல்லிகைக்கு வந்து என்னைக் கேட்டுக் கொண்டார்.

“உங்களுக்கும் எத்தனையோ அனுபவம் வந்து விட்டது. அவருக்கும் பல அனுபவங்கள் கிடைத்து விட்டன. இருவரும் சகலவற்றையும் மறந்து இந்த விழாவில் ஒன்று சேருங்கள். தனது கையாலேயே உங்களைக் கனம் பண்ணிக் கௌரவிக்க விரும்புகிறார், எஸ்.பொ. என அந்த இளைய கவிஞன் வற்புறுத்தியவேளை நான் ஒன்றைத்தான் வற்புறுத்திச் சொன்னேன். “நான் எந்தக் காரணங்களைக் கொண்டும் மனக் குரோதத்தை நெஞ்சுக்குள் புதைத்து வைத்துக்கொண்டு குளிர் காய்ந்து வருபவனல்ல. அதன் காரணமாகத்தான் என்னால் இத்தனை ஆண்டுக் காலங்களாக மல்லிகையைத் தொடர்ந்து நடத்திவர முடிகிறது. சகோதர எழுத்தாளர் மீது எந்தக் காலத்திலுமே துவேஷம் பாராட்டி வருபவனல்ல! உண்மையாகவே தனது முன் முயற்சியுடன் நடைபெறப் போகின்ற இந்த விழாவில் எஸ்.பொ. அவர்கள் என்னைப் பாராட்ட மனசளவில் விரும்பினால் தனது கைப்பட ஒரு கடிதம் எனக்கு எழுதி, என்னை இவ்விழாவில் கலந்து கொள்ள அழைக்க வேண்டும்!” என்றேன்.

எண்ணிப் பத்து நாட்களுக்குள் நண்பர் எஸ்.பொ. அவர்களிடமிருந்து அவரது கைப்பட விமானக் கடிதமொன்று எனக்கு வந்தது.

அதில்,

அன்பு ஜீவா,

நலம்; நாடலும் அதுவே.

இத்துடன் தமிழ் இலக்கியம் 2004 இல் தாங்கள் கௌரவிப்பதற்கான அழைப்பிதழ் வருகின்றது. விழா ஒரு பெரிய விழிப்புணர்ச்சியையும் எழுச்சியையும் ஏற்படுத்துமென எதிர்பார்க்கப்படுகிறது.

என் மகனே விழா அமைப்பாளன். அவன் சார்பாகவே உங்களை அழைப்பதில் மகிழ்கின்றேன்.

நீண்ட காலத்திற்குப் பிறகு, தங்களை நேரிலே சந்திக்கும் சந்தர்ப்பத்தினை ஆவலுடன் எதிர்பார்க்கின்றேன்.

இப்படி அந்தக் கடிதம் திரு. எஸ். பொ. அவர்களினது அன்பழைப்பை அவரது கையெழுத்தின் மூலம் என்னை அவ்விழாவில் கலந்து கொள்ளும்படி கேட்டுக்கொண்டது.

இத்தகைய அன்பழைப்புக் கடிதத்திற்குப் பிறகு நான் கண்டிப்பாக இந்த விழாவில் கலந்துகொள்ள வேண்டும் என முடிவெடுத்துக் கலந்து கொண்டேன்.

விழாவில் சகலருக்கும் முன்னிலையில் தனது கையாலேயே விருதும் தந்தார். கனம் பண்ணிக் கௌரவித்தார். அந்த விழா மேடையிலேயே ஏற்புரை வழங்கும்போது நான் பகிரங்கமாகச் சபையோருக்கு எனது கருத்துக்களை வார்த்தைகளாக முன்வைத்தேன்.

கடந்த நாற்பது ஆண்டுக் காலங்களுக்கு மேலாக எடுத்ததற்கெல்லாம் என்னைத் திட்டித் திட்டியே அவதூறு பேசிய எனது இளமைக்கால நண்பர் எஸ்.பொ அவர்கள் என்னை இத்தனை சாதனையாளர்களுடன் சேர்த்துத் தனது கையாலேயே விருது தந்து கௌரவித்துள்ளார். இது அவரது தொடர் சொல் வீச்சுக்கு வெற்றியா அல்லது எனது தொடர் இலக்கிய உழைப்பிற்கு வெற்றியா? என்பதைக் காலம்தான் கணிக்க வேண்டும்!” என எனது உணர்வுகளை அம்மேடையில் வைத்தே பகிரங்கமாகச் சொன்னேன்.

விழா முடிந்த அடுத்தநாள் நான் தங்கியிருந்த ஹோட்டலை விட்டு வெளியேறி நான் வழக்கமாகச் சென்னை வந்தால் இயல்பாகத் தங்கியிருக்கும் ‘பாலன் இல்லத்தில்’ ஓய்வு பெடுக்கப் போனேன். பாலன் இல்லம் என் தாய் வீடு என்ற எண்ணம் எப்போதுமே எனது நெஞ்சில் ஆழமாகப் பதிந்து போயுள்ளது.

சென்னை விழா முடிந்து ஒரு வாரத்தின் பின்னர் 17.01.2004இல் சகோதரர் எஸ்.பொ. என்னைத் தேடி ஒரு முற்பகல் நேரத்தில் பாலன் இல்லத்திற்கு வந்திருந்தார். அப்பொழுது இலக்கியக் கம்யூனிஸ்ட் கட்சியின் தமிழ் மாநிலச் செயலாளர் தோழர் ஆர். நல்லக்கண்ணுவும் தாமரை ஆசிரியர் சி.மகேந்திரனும் அங்கிருந்தார்கள்.

அவர்களிருவரிடமும் தோழமை நட்புப் பாராட்டிப் பேசிக்கொண்டிருந்த திரு. எஸ்.பொ. தனது சுயவரலாறான ‘வரலாற்றில் வாழ்தல்’ என்ற மிகப்

பெரிய இரண்டு பாகங்களைக் கொண்ட பாரிய நூல்களை “என் எழுத்து வாழ்க்கையின் அடிநாள் தோழர் டொமினிக் ஜீவாவுக்கு, அன்புடன்” என எழுதிக் கையெழுத்துப் போட்டுத் தந்தார்.

அத்துடன் ‘எஸ்.பொ. ஒரு பன்முகப் பார்வை’ என்ற தொகுப்பு நூலையும் தந்தார். அந்த நூலிலும் “டொமினிக் ஜீவா சென்னையில் நடைபெற்ற இலக்கியம் 2004இல் கௌரவிக்கப்பட்டதன் நினைவாகவும்...” எனத் தன்கைப்பட எழுதி, கையெழுத்திட்டுத் தந்தார். திகதியையும் பதிவு செய்திருந்தார். 17.01.2004.

இதன் பின்னர் நான் கொழும்பு வந்து சேர்ந்தேன். பின்னர் ஆறுதலாக அவரது சுயவரலாறுத் தொகுதிகளை ஆறுதலாகப் படித்துப் பார்க்கத் தொடங்கினேன்.

அந்தச் சுயவரலாற்றுத் தொகுதியில் பல இடங்களில் பலகால கட்டங்களில் எனது பெயர் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டு வருகிறது. நல்லதாகவும் பொல்லாததாகவும் எனது பெயரை அடிக்கடி பயன்படுத்தியுள்ளார். இத்தனை இடங்களில் உமது வாழ்வில் இடம் பெற்றுள்ள நண்பது டொமினிக் ஜீவாவை ஏன் பல இடங்களில் அவதூறு பொழிந்துள்ளீர்கள்? இது சரியா? என பிரபல ஓவியர் மருது அவரைக் கடிந்துள்ளார். அதற்கு எஸ்.பொ.வின் பதில் சிரிப்பு ஒன்றுதான்!

நான் அதுபற்றிய எந்தவிதமான கருத்துக்களையும் இந்தக் கட்டத்தில்

சொல்லத் தயாராகவில்லை.

ஆனால், எனது சிறுகதை எழுத்து முயற்சியில் தான் பெரும் பங்கு கொண்டதாக அவர் எழுதியுள்ள கருத்துக்கள் பச்சைப் பொய்!

இளமைக் கால இலக்கிய நண்பர்கள் என்கின்ற முறையில் பரஸ்பரம் கருத்துப் பரிமாற்றம் செய்திருப்போம். ஆலோசனைகள் செய்திருப்போம். ஆனால், எவருடைய ஆளுமையையும் என்மீது படிய விடாமல் - படர விடாமல் என்னை நானே ஒழுங்குபடுத்தி வளர்ந்து வந்தவன், நான். என்னுடைய பார்வை வேறு. பாதை வேறு.

அதற்கு ஓர் உதாரணம் சொல்லுகின்றேன்.

நான் பல நூல்களை இதுவரை எழுதி வெளியிட்டு வந்திருக்கிறேன். ஒரு தடவை கூட விமரிசகர்களும், பேராசிரியர்களுமான கைலாசபதி, சிவத்தம்பி ஆகியோரிடம் முன்னுரை இதுவரை வாங்கிப் பிரசுரிக்கவில்லை. அதை நான் தவிர்த்து வந்துள்ளேன்.

மாறாக எனது சவரக் கடைக்கு வெகு அண்மையிலுள்ள செருப்புத் தைக்கின்ற சகோதரன் முத்துமுகம்மது விடம்தான் முன்னுரை வாங்கியிருக்கிறேன். அத்துடன் 'சரஸ்வதி' கால இலக்கியத் தோழன் ஜெயகாந்தனிடம் முன்னுரை வாங்கியுள்ளேன்.

இந்த இலக்கிய வரலாற்றைத் தெரிந்தவர்கள் எனது எழுத்து வல்லமையையும் புரிந்து கொள்வார்கள். விமர்சகர்களே சொல்லட்டும்.

நான் கடந்த காலங்களில் மாஸ்கோவுக்குச் சென்றிருக்கிறேன். பாரிஸ், லண்டன், போர்லின் போன்ற ஐரோப்பிய நாடுகளின் தலை நகரங்களுக்குக் கொல்லாம் போயிருக்கிறேன். அங்கூட, என்னுடைய இயல்பான உடையை மாற்றவில்லை. அதே வெள்ளை வேட்டி, வெள்ளை நஷனல் தான் எனது உடை.

நான் தினசரி அணியும் ஆடைகளில் கூட, தனித்துவத்தைப் பல ஆண்டுக் காலமாகப் பேணி பாதுகாத்து வருபவன். உடுத்துவதில் கூடத் தனித் தன்மை வாய்ந்தவன்.

எனது படைப்பில் மாத்திரம் நான் சோரம் போய்விடுவேனா, என்ன?

இவர்களுடன் இத்தனை முறை நெருங்கிப் பழகியிருக்கிறேன். ஒரு நாளாவது, ஒரு தடவையாவது குடித்திருக்கிறேனா? புகைத்துள்ளேனா?

எதிர்கால வரலாற்றுக்கு மனமறிய நான் சொல்லும் தகவல்கள் இதுதான்.

சமீபத்தில் பாண்டிச்சேரிக்கு நான் சென்ற சமயம் ஒருநாள் சாயங்காலம். ஓர் இலக்கியக் கூட்டத்தில் கலந்து கொண்டேன். பிரபஞ்சன் தலைமையேற்று நடத்தினார்.

● அந்தக் கூட்டத்தில் ஒரு கட்டத்தில் திரு. எல்.பொ. அவர்களின் அவதூறுக் கருத்துக்கள் பற்றிப் பிரஸ்தாபிக்கப்பட்டபோது என்னிடமும் கருத்துக் கேட்கப்பட்டது.

“மிகக் கவர்ச்சிகரமான ஓர் அழகி கணவனுடன் கைகோர்த்து நடந்து வருகிறாள். அவளது அழகைக் கண்டு

வியந்த விடலைப் பருவ வயதினர் சிலர் தெருவோரம் அப்படியே பிரமித்துப் போய் நின்று விடுகின்றனர். அதில் ஒரு விடலை சிரித்துக் கொண்டே “ஓ, இவளா? இவளை முன்னரே ரெண்டு வருஷம் நான் ‘கீப்’பாக வைத்துக் கொண்டிருந்தவன் தான்!” எனச் சொல்லிப் பெருமைப்பட்டானாம். ஒரு விடலைத் திருப்தி! இந்த மனநிலை கொண்டு, வார்த்தைகளை வைத்துக் கிளித்தட்டு விளையாடக் கற்றுக் கொண்டவர்தான் எல்.பொ. அவர்கள்.

எல்.பொ. அவர்களது என்னைப் பற்றிய அவதூறுக் கருத்துக்கள் எழுத்தில் ஆவணப்படுத்தப்பட்டுள்ளதாலேயே நானும் எனது இன்றைய கருத்துக்களை ஆவன மயப்படுத்தப்பட வேண்டிய தேவை எனக்கு ஏற்பட்டு விட்டது.

இயற்கையின் படைப்பில் ஒவ்வொருவருக்கும் ஒவ்வொரு முகம் இருப்பதைப் போலவே இலக்கிய உலகிலும் அவரவருக்குரியதான தனித்துவமான நடை உருவாகி விடும். இது இயல்பு.

பெயரை மறைத்துக் கொண்டே உள்ளீடான எழுத்து வாசகங்களைப் படித்துப் பார்த்தாலே, இது இன்னாரது எழுத்து எனத் தேர்ந்த வாசகன் கண்டு பிடித்துச் சொல்லி விடுவான்.

நான் யாருடைய நடையையும் இது வரை பின்பற்றியவனல்ல. இது நான் முயன்று முயன்று பின்பற்றி வரும் எனக்கான மொழி நடை. எனது மேடைப் பேச்சுக்களை தொடர்ந்து அவதானித்து வந்தோர்களுக்கு இது நன்கு தெரியும். நான் மேடைப் பேச்சைக் கூட, எனது தனித்துவம் துலங்கத்தான் அமைத்து உரை நிகழ்த்துவேன். சொற்களில்

எளிமையையும் ஆழத்தையும் கலந்து உருவாக்குவதுதான் எனது இயல்பான மொழிநடையாகும். அது எனது தனித்துவம்!

எனது எழுத்துக்களைத் தொடர்ந்து படித்து வருபவர்கள் எனது எழுத்து நடையையும் மேடைப் பேச்சையும் புரிந்து, தெரிந்து கொள்வார்கள்.

இதைச் சாதகமாக்க நான் நீண்ட காலம் உழைக்க வேண்டியிருந்தது. மொழியில் சொல் அலங்கார வாடை கலந்து எழுதுவது, அல்லது உரையாற்றுவது ரொம்பவும் சுலபம். ஆனால், மொழியில் எளிமையையும் கனதியையும் ஆழத்தையும் கலந்து பேசுவது அல்லது எழுதுவது மிக மிகக் கடினம். கஷ்டமான வேலையது.

இந்த நுண்கலை கைவரப் பெற்றவர்களுக்குத்தான் இதன் உள்ளீடான சிரமம் புரியும்.

இதில் இன்னொரு நுணுக்கமான உயர்சாதி மனப்பான்மையும் இணைந்து செயல்படுகிறது என்பதை ஆழந்து சிந்திக்கும்போது என்னால் புரிந்து கொள்ள முடிகிறது.

“இந்த எழியதுகளுக்குத் தமிழ் கூட்டுப் போட்டாலும் வரவே வராது!” என்ற கொழுப்புத்தனமான மனப் பாங்கை எமது பேனாவால் உடைத் தெறிந்ததுடன் தோழர். டானியலும் நானும் பஞ்சமர் இலக்கியத்திற்குப் புதுப் பொலிவு தர உழைத்தவர்கள். இதை நடைமுறையில் சகித்துக் கொள்ள இயலாத மேலாதிக்கச் சக்திகள் இதுவரையும் தமிழின் பெயரால் சுவை கண்ட ஆதிக்கக் கும்பல் நம்மவர்களில் ஒரு

வரைக் கொண்டே நம்மிருவரையும் கொச்சைப்படுத்த முனைந்து செயல்பட்டது, எனக்கு ஏற்கனவே தெரியும்.

எஸ்.பொ. பஞ்சம மக்களின் ஒரு பிரிவைச் சேர்ந்தவர் என்பது அவர்களுக்கு ஏற்கனவே தெரியும். இருந்தும் அவர் படித்த பஞ்சமன். பட்டதாரிப் பஞ்சம வகுப்பைச் சேர்ந்தவர். எனவே அவரைக் கையாளாகக் கொண்டே அவரது மேடைப் பேச்சுக்களையும் எழுத்துப் பதிவுகளையும் ஆவணமாகக் கொண்டே நம்மிருவரையும் - அதாவது டானியலையும் என்னையும் இலக்கியப் படியிறக்கம் செய்ய முனைந்து செயல்பட்டனர்.

நான் முதன் முதலில் படைப்பு இலக்கியத் திற்கான ஸ்ரீலங்கா சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்றதை எஸ்.பொ. அவர்களால் தாங்கிக் கொள்ள இயலவே இயலவில்லை.

அது போலவே, சகோதரர் டானியல் 'தலித் இலக்கியத்தின் முன்னோடி' எனத் தமிழகத்தார் குறிப்பிடுவதையும் ஏற்றுக்கொள்ள முடியவில்லை.

எனவே இந்த வெறுப்புற்ற மனப்பான்மை கொண்ட நிலையில்தான் தனது சுயசரிதக் குறிப்பில் எம்மையெல்லாம் வம்புக் இழுத்துள்ளார், எஸ்.பொ. நம்பகத் தன்மையற்ற நூல் இது. இறந்து போனவர்கள், பதிலெழுத முடியாதவர்கள் பற்றிய அவதூறுத் தொகுப்பு.

சரி வாதத்திற்காக ஒன்றைக் கேட்டு வைக்கிறேன். இதுவரையும் நான் சாஹித்திய மண்டலப் பரிசு பெற்ற

இந்த நாற்பத்தி மூன்று ஆண்டு கால கட்டத்தில் திரு. எஸ்.பொ. அந்தப் பரிசை எப்போதாவது பெற்றுக் கொண்டாரா? இத்தனை நீண்ட காலகட்ட இடைவெளியில் எம் மவர்களின் இலக்கிய ஆதிக்கம் தான் நிலவி, அவரது படைப்புக்கள் நிராகரிக்கப்பட்டனவா? அதுகூட இல்லையென்றால் இதற்குச் சமமான அல்லது இதைவிடச் சிறப்பான சர்வதேசப் பரிசேதாவது இவர் பெற்றுக் கொண்டுள்ளாரா? இல்லையே! இல்லவே இல்லையே!

இதற்கென்ன பதில் சொல்லப் போகிறார் எஸ்.பொ.?

வெறும் வெப்பிசாரப் புலம்பல்!

பரிசு, புகழ் எல்லாவற்றையும் மீறி நானும் டானியலும் எமது மக்கள் மத்தியில் வேர் பரப்பி நெடுமரமாக வளர்ந்து வந்துள்ளதை இந்த நாடே நன்கறியும்.

இதையெல்லாம் கண்டும் கேட்டும் சகிக்காத கடந்த கால ஆதிக்கம் செய்த தமிழ்க் கூட்டம், தாங்களே தாக்கி அவதூறு செய்வதை மெல்ல மெல்லத் தவிர்த்துக் கொண்டு, பஞ்சமர்களின் ஒருவரும் படித்த பட்டதாரியுமான ஒருவரைக் கொண்டே எம்மிருவரையும் தாக்கி மடக்க ஊக்குவித்து, உற்சாகப்படுத்தினர்.

இதையும் மீறி இன்று நான் மல்லிகை என்றொரு தொடர் சஞ்சிகையின் ஆசிரியராகவும் தமிழ் பேசும் உலகமெங்கும் ஆசீர்வதித்து, அங்கீகரிக்கப்பட்டு வளர்ந்து வந்துள்ளேன்.

- மீண்டும் சந்திக்கிறேன்.

மெல்லிய நீலநிறப் பூச்சிடப்பட்ட அறைச்சுவர் தண்ணென்ற குளிர்ச்சியை வாரி இறைத்துக் கொண்டிருந்தது. அச்சுவர்களில் நாற்புறமும் பலவிதமான அறிவித்தல்களும், வரைபடங்களும், புள்ளி விபரங்களும் ஒட்டப்பட்டிருந்தன. காற்றாடி இதமாக சுழன்று கொண்டிருந்தது.

“வரச்சொன்னீங்களா மெடம்?”

மெல்லிய குரலில் கேட்டபடி வாசலருகே வஹ்ஹாப் ஆசிரியர் நின்று கொண்டிருந்தார். அது இரண்டாம் பாடவேளையின் ஆரம்பம். எல்லா வகுப்புகளிலும் மிகஜனநாயக பாடங்கள் நடந்துகொண்டிருந்தன. குளிர்ந்த காலைப்பொழுது உள்ளங்களில் உற்சாகத்தை அள்ளி வழங்கிக்கொண்டிருந்தது. அவருக்கும் அந்நேரத்தில் எட்டாம் தரத்தில் சமூகக்கல்விப் பாடம். விருப்பமின்றியே அழைப்பை ஏற்று வந்திருந்தார்.

அவர்
பாட

சுவர்கள்

- கெக்றாவ ஸவராவா

இந்த பிரபலமான நகரப் சாலைக்கு மாற்றலாகி வந்து ஐந்து மாதங்கள் தான் ஆகின்றன. அதற்குள் எப்படியோ அதிபரின் அன்புக்கு ஆளாகிப்போயிருந்தார்.

ஒருநாளைக்கு குறைந்தபட்சம் ஒரு தடவை யாவது அவரை அழைத்துப்பேச அதிபர் மறப்பதில்லை. அவரது முதுகுக்குப் பின்னால் இது குறித்து பல கதைகள். எதுவுமே அறியாதவர்போல் நடந்துகொள்வதன் மூலம் சிக்கலான அந்த பாடசாலை ஒழுங்கமைப்புக்குள் தப்பிப் பிழைத்து காலத்தை ஒட்டிக்கொண்டிருந்தார்.

“யெஸ். உட்காருங்கள்.”

கதிரையின் நுனியில் தயக்கத்துடன் உட்கார்ந்தார். அலுவலக கோப்புகளை அடுக்கிக்கொண்டிருந்த காரியாலய ஊழியன் கோபாலன் தலைநிமிர்ந்து பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தன் வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

“நீங்கள்தானா இந்தக் கணக்கைச் செய்வித்தது?”

மேசையின் மீது ஒரு பயிற்சிக் கொப்பியை நகர்த்திப் போட்டார் அதிபர். ஃபிரேம் போட்ட கண்ணாடிக்கூடாக கூர்மையாகப் பார்த்தார்.

ஆசிரியர் கொப்பியை கையில் எடுத்துப் பார்த்தார். தான் செய்வித்த கணக்கு தான். முந்தானாள் பதில் கடமையின்போது மூன்றாம் தரத்திற்கு வழங்கியது.

“இது அந்த மாணவர்களின் தரத்துக்கு 6 மச் என்று பேரன்ட்ஸ் கொம்பளைன் பண்ணியிருக்காங்க...”

“இல்ல மெடம். அந்த வகுப்புல பல கெட்டிக்கார மாணவங்க இருக்காங்க. அவங்களுக்காகத்தான் இதக் கொடுத்தேன். இன்னும் ரெண்டு வருஷத்துல ஸ்கொலர்ஷிப் எக்ஸாம் எழுதப் போறவங்க இல்லையா?”

அதிபர் தலையை அசைந்து அதனை ஆமோதித்தார்.

“அப்போ நான் போகவா மெடம்?”

சில வினாடிகளின் பின்பு வஹ்ஹாப் ஆசிரியர் கேட்டார்.

“என்ன அவசரம்? கொஞ்சம் உக்காருங்க Sir.”

கட்டளைக்குப் பணிந்து மீண்டும் அமர்ந்தார்.

“ஏன் நேற்று நீங்கள் லீவு?”

“ஃப்ரெண்ட் கல்யாணம். கண்டிக்குப் போயிருந்தேன்.”

“ஓ... ஐசீ...” என்று புன்னகைத்த அதிபர் தொடர்ந்தார்.

“கண்டி அழகான ஊர். அங்கே உள்ளவங்க நாகரிகத்துக்கு பேர் போனவங்க... அந்தக் காலத்துல நாகூட கண்டி ஹைஸ்கூல்லதான் படிச்சேன்... முப்பது வருஷத்தையும் அங்கதான் கழிச்சேன்... என் ஃபாதர் அடிக்கடி சொல்லுவார், உனக்கு ஏத்த இடம் கண்டிதான். நீ

அங்கதான் படிக்கணும். வளரணும். கல்யாணம் பண்ணி செட்டில் ஆகணும்... எண்டு சொல்லிக் கொண்டே இருப்பார். நான் படிக்கும் போது தனியாக ஒரு வீடு, ரெண்டு ஆயா மார், ஒரு கார் எல்லாம் ஏற்பாடு பண்ணித்தந்தார்... அதுசரி, சாப்பா டெல்லாம் எப்படி?”

“பரவாயில்ல மெடம்...”

மெடம் சிரித்தார்.

“ஓமோம். வீட்டுல எப்பவும் நல்லா சாப்பிடுறவங்க கண்டியில கிடைச்ச கல்யாண சாப்பாட்டக்கூட not bad எண்டுதான் சொல்லுவாங்க. அந்தக் காலத்துல எங்கட வீடும் அப்படித்தான். ஒரு கிழமைக்கு ஒரு கிடாய் அறுத்து கறியாக்குவாங்க. எங்க ஃபாதர் ஜி.எஸ். எங்க மதர் இதே ஸ்கூல் ப்ரின்ஸிபல். வடமத்திய மாகாணத்திலேயே முத லாவது முஸ்லிம் ப்ரின்ஸிபல் எங்க மதர் தான். எந்த நேரமும் விருந்துதான். வட மத்திய மாகாணத்தில, இந்த அனூராத புர டிஸ்ட்ரிக்குல நல்ல ஃபேமஸா இருந்தது எங்க குடும்பம்...”

ஏறத்தாழ ஐம்பது வருடங்களுக்கு முந்திய கனவுலகுக்குள் காலடிவைத்தது போன்று அதிபர் தனது கதிரையில் சாய்ந்து கண்களை மூடிக்கொண்டார். இதுதான் நல்ல தருணமெனப்படவே, வஹ்ஹாப் ஆசிரியர் மெதுவே பேச்சைத் தொடங்கினார்.

“மெடம். வற்ற செகன்ட் டெர்ம்ல ஒரு ட்ரிப் ஏற்பாடு செஞ்சா நல்லம் தானே...?”

“ஓமோம். அது சம்பந்தமா ஸ்டாஃப் மீட்டிங்குல பேசவேணும். இந்த ஸ்கூல்ல ரெண்டு பார்ட்டி இருக்குதில்லையா...? இழுபறி கேஸ்களையும் சமாளிக்கணும். முந்தி யெல்லாம் என்னக் கண்டா ஊர் ஜனங்கள் எழும்பி நிண்டு மரியாதை செய்வாங்க. இப்ப இந்த அறுவான் களால எல்லாம் போச்சு. சின்ன பிள்ளைக்கூட மதிக்குது இல்ல. அந்தளவுக்கு எல்லார்கிட்டயும் என்னப் பத்தி பொய்யும், புரட்டுமா சொல்லி வச்சிருக்கான்கள். நிர்வாகம் சரியில்லையாம். பெண் தலைமைத்துவம் உருப் படாதாம். என்ன மாத்த வேணுமாம். தூ! எப்பவும் கீழ்த்தரமான வேலை களில்தான் கவனமாயிருக்கான்கள். யாரைச் சொல்ல? அவன்கள் பிறந்த கோத்திரமே அப்படித்தானே...! கடலைக்காரணும், பொட்டணிக் காரணும் படிச்சி, பதவிக்கு வந்துட்டா போதுமா? குணம் அதேதானே...!”

அதிபரது முகம் சிவந்து போயிற்று. வாய் கோணி, கண்கள் நனைந்தன.

நன்றாக மாட்டிக்கொண்டோ மோ என்று ஆசிரியருக்குப் பட்டது. ஏன் சுற்றுலா பற்றி கதை எடுத்தேன்? பேசாமல் அதிபர் புராணத்தைக் கேட்ட படி இருந்திருக்கலாம்.

கோபாலன் லேசாகத் திரும்பி ஆசிரியரை ஒரு அனுதாபப் பார்வை பார்த்துவிட்டு மீண்டும் தனது வேலையில் ஆழ்ந்தான்.

மூக்கை உறிஞ்சியபடி அதிபர் மீண்டும் பேசத்தொடங்கினார்.

“இந்த கோபாலனைக் கேட்டுப் பாருங்க Sir. இவன்ட அப்பாகூட எங்கட வயல்லதான் வேல செஞ்சாரு. இவங்க காட்டுற மரியாதையும், மதிப் பும்கூட எங்க ஜனங்கக்கிட்ட இல்ல. அந்தக்காலத்துல எங்க வாப்பா பள்ளி வாசல் ட்ரஸ்டியாவும் இருந்தாங்க. பில்டிங் சாமானெல்லாம் லொறி லொறியா வந்து எங்கட வீட்டுலதான் இறங்கும். மலேஷியா, சலூதி அரேபியா எம்பளிக்கெல்லாம் கட்டட உதவி கேட்டு எங்கட ஃபாதர் எழுதின கடிதங்கள்... வந்த பதில்கள் எல்லாம் இப்பகூட எனக்கிட்ட பத்திரமா வச்சிருக்கேன். ஒரு செங்கல்லக்கூட எங்க வாப்பா அறியாயம் பண்ணினதில்ல. கெட்ட பேர் வாங்கவும் இல்ல. இப்பெல்லாம் அப்படியில்ல. இந்த மக்களுக்கு ஏத செஞ்சாலும் திருப்தியில்ல...”

வஹ்ஹாப் ஆசிரியர் அதிபரின் முகத்தில் உணர்ச்சிக் கோலங்கள் வர்ணஜாலமிடுவதைப் பார்த்துக் கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தார்.

“உங்களுக்குத் தெரியுமா Sir? எங்கட ஃபாதர் நல்லரசிகர். ஜாக்குலின் கென்னடிக்குக்கூட அந்தக் காலத்துல கடிதம் எழுதியிருக்காரு. கென்னடி செத்த உடனே ஜாக்குலின் ஓனா னிலைக் கல்யாணம் கட்டினதைக் கண்டிச்சி லெட்டர் எழுதியிருக்காரு. அந்த லெட்டர் ஹெட் எனக்கிட்ட பத்திரமா இருக்கு. இப்ப அதேமாதிரி

தான் வளர்ந்து வாறான் என் மகனும். இளைய தளபதி விஜய் எட்ரஸா, அல்காயிதா நெட்வர்க் பத்தின தகவலா... எல்லாமே விரல் நுனியில்தான். பட்டுபட்டுபதில் சொல்லுவான்..."

பேச்சு அடுத்த கட்டத்திற்கு நகர்ந்து கொண்டிருந்தது. நேரம் தண்ணீரைப்போல கரைந்து கொண்டிருந்தது. நான்காம் பாட முடிவுக்கு மணியடித்தது. வஹூராப் ஆசிரியர் எதிரேயுள்ள சுவரைப் பார்த்தபடி தேமே என்று அமர்ந்திருந்தார்.

அழகிய இளமங்கையரின் வண்ண வண்ணப்படங்கள் ஒட்டப்பட்ட சிறிய அறைச்சுவர்கள். சின்ன ஜன்னலுக் கூடாகத் தென்றல் தவழ்ந்து வந்து கொண்டிருந்தது.

அது ஒரு சிறிய அறை. முன் ஹாலில் உள்ள நாலைந்து மேசைகளைத் தவிர, இவ்வறையினுள்ளே ஒரே ஒரு மேசையும், சில கதிரைகளும் போடப்பட்டிருந்தன. தனிமை விரும்பிகளுக்கு வாய்ப்பான அறை.

மதிய இடைவேளை. முனாப், சலீம், இம்டியாஸ், மஜீத் நால்வரும் தமது ஆஸ்தான அறையில் தாம் கொண்டுவந்திருந்த உணவுப் பொட்டலங்களைப் பிரித்து சாப்பிட்டுக் கொண்டிருந்தார்கள்.

அது, வலயக் கல்விப் பணிமனைக் கட்டடத்தின் அருகில் அமர்ந்திருந்த சிறிய சிற்றுண்டிச்சாலை. அந்த அலு

வலக ஊழியர்கள் அனைவரும் ஆண். பெண் பேதமின்றி அங்கு வந்து சாப்பிட்டுச் செல்வார்கள்.

"சலீம் ஏன் நீ சாப்பாடு கொண்டு வரல்ல...?" மஜீத் கேட்டான்.

"வீட்டுல சின்ன பிரச்சினை. ராத்திரி சண்டை போட்டு திரும்பிப் படுத்துட்டா. காலைல எனக்கு டியும் இல்ல; சாப்பாடும் இல்ல..."

கடையில் வாங்கிய மரக்கறி ரொட்டியைக் கடித்தபடி சலீம் சொன்னான்.

கடைச்சேவகன் தண்ணீர் கிளாஸ்களை மேசையில் வைத்துவிட்டுப் போனான்.

"நடந்ததச் சொல்லுடா..."

"ஒண்ணுமில்ல. நா கண்டமாதிரி சிகரட் குடிக்கிறனாம். என்கிட்ட வந்தாலே அவக்கு வயித்தப் புரட்டுதாம். சிகரட்ட நிப்பாட்டுங்க. அதுவரைக்கும் கிட்ட வராதிங்க என்டெல்லாம் பெரிய வசனம் பேசறா..."

இம்டியாஸும், முனாபும் புன்னகைத்துக் கொண்டனர். மஜீத் ஆறுதல் சொன்னான்.

"பெண்புத்தி பின்புத்தின்னு சும் மாவா சொன்னாங்க. கிடக்கட்டும். நீயும் பேசாத. தானே வருவா..." சில நிமிட நேர மௌனத்திற்குப் பிறகு இம்டியாஸ் தொடங்கினான்.

"கவலய விடுடா. நம்ப புதிய ஃபிகர் எப்படி?"

தமது மேலதிகாரியாக - உதவிக் கல்விப் பணிப்பாளராக சென்ற வாரம் பதிவியேற்று கடமைக்கு வந்திருந்த சாந்திரகுமாரியைப் பற்றித்தான் அவன் குறிப்பிட்டான்.

"ச்சா... வெரி ஃபைன். நாப்பத்தஞ்சு வயசிருக்கும். நல்ல ஸ்மார்ட் இல்லையா?"

"அதுமட்டுமா? அவ இன்னும் மிஸ்தான்..."

"ஓஹோ... அதுதான் இவ்வளவு கெட்டப்பா? இளமை ஊஞ்சலாடு கிறது..."

எல்லாரும் வாய்விட்டுச் சிரித்தார்கள்.

"நேத்து சைன் வாங்குறதுக்காக அது ருமுக்குள்ள போனேன். ஃபிகர் வெரிய போயிருந்திச்சி. மேசையில் டயரி கிடந்திச்சி. சுட்டுட்டேன்."

"என்ன சுட்டாய்?"

"சொந்த ஊர் கம்பஹா. இங்கே கூலிக்கு ஒரு வீடு எடுத்து பேரன்ட் ஸோட தங்கியிருக்கு. இன்னொரு விஷயம் சொல்லவா? ம... வெயிட் அம்பத்தஞ்சி..."

மீண்டும் எல்லாரும் அட்டகாசமாகச் சிரித்தனர். சாப்பிட்டு முடித்து சிகரட் பிடிக்கவாரம்பித்தனர்.

"அப்போ கணக்கு எப்படி?"

"இரு சொல்றேன். கை, காலுக்கு பதினைஞ்சு. அடுத்த பார்ட்ஸ் முப்பத்தேழு..."

"மீதி மூணு கிலோ எங்கடா?"

"அது ஸ்பெஷல் பார்ட்ஸுக்கு..."

மீண்டும் வெடிச்சிரிப்பு பரவி அந்த அறைச்சுவர்களில் மோதிற்று. சுவரில் தெரிந்த அழகிய பெண்களின் புகைப் படங்கள் சிகரட் புகையில் மங்க ஆரம்பித்தன.

கூட்டம் முடிந்து தலைவர் வெளியே சென்றுவிட்டார். அனைவரும் கசமுசு என்று பேசியபடி நகரத் தொடங்கினார்கள். ராசிக் எழுந்திருக்கவில்லை. காரணம், சுமையா இன்னும் எழுதிக்கொண்டிருந்தான்.

அவள் தலைநிமிரும்போது அவன் எதிரே சுவரைப்பார்த்துக்கொண்டு உட்கார்ந்திருந்தான். சுவரில் பல புகைப் படங்கள். ஜனாதிபதி, பிரதமர், முதலமைச்சர் புகைப்படங்கள். நடுவே சபைக் கட்டடத்தின் முகப்புத் தோற்றம் அழகிய புகைப்படமாக. அதன் கீழே, வடமத்திய மாகாணத்தில் சிறந்த பிரதேச சபையாக கெக்கிராவ பிரதேச சபை தெரிவுசெய்யப்பட்ட போது வழங்கப்பட்ட சான்றிதழ்.

அது குறித்த பிரதேச சபையின் பாவனைக்குரிய விசாலமான விழா

மண்டபம். விரைவில் நடைபெறப் போகும் தேர்தல் சம்பந்தமாக செய்யவேண்டிய வேலைகளைப் பகிர்ந்து வழங்குவதற்காக அக்கூட்டம் ஏற்பாடு செய்யப்பட்டிருந்தது.

ஏறக்குறைய யாருமற்ற தனிமை. ராசிக் சற்றுத் தூரத்தில், பக்கவாட்டில் அயர்ந்து குறிப்பெழுதிக்கொண்டிருந்த சமையாவை கண்கொட்டாமல் பார்த்துக்கொண்டிருந்தான்.

ஒருகாலத்தில் அவனுடன் ஏட்டிக் குப் போட்டியாகப்பட்டித்தவர். பெரிய ஆசைகள். அதைவிடப் பெரிய கனவுகள். 'படித்து முடித்து என்னவாகப் போகிறாய்?' என்று ஒரு கேள்வி கேட்டால் போதும். வரிந்து கட்டிக் கொண்டு தனது இலட்சியங்கள் பற்றிப் பேசுவான்.

அவன் எதுவுமே காதில் விழாதது போன்று பாசாங்கு பண்ணியபடி யாவற்றையும் கேட்டுக்கொண்டிருப்பான். அவளது அழகில் மயங்கி, அவளை ஒருதலைப் பட்சமாக காதலித்த எத்தனையோ வாலிபர்களில் அவனும் ஒருவன். சாதாரண ஏழை. அவள் மீதுள்ள ஈடுபாட்டை வெளிக் காட்டிக்கொள்ள இன்றுவரை அவனுக்கு சந்தர்ப்பம் வாய்க்கவே யில்லை.

இப்போது இருவரும் ஒன்றாகவே வேலை செய்கின்றபோதும் இருவேறு திசைகளில் கவனங்கள். காரணம், ராசிக் அரசியலில் தீவிர ஆர்வங் காட்டினான். அலுவலக நேரம் போக, ஏனைய நேரங்

களில் எல்லாம் ஆளுங்கட்சிக்கு பிரசாரம் செய்துவந்தான். ஆளுங்கட்சித் தலைவரின் வலதுகையாக மேடைகளில் வீற்றிருப்பான் பெருமிதமாக.

இடையில், அவள் எதிர்க்கட்சித் தலைவரின் மனைவியாகிப் போனாள். அவள் எந்தக் கட்சிக்கு வாக்களிக்கிறாள் என்பது பற்றி ராசிக் எதுவும் அறியமுடியவில்லை. ஆயினும், அவள் எதிர்க்கட்சிக்காரியாகவே தோற்றமளித்தாள் இப்போது.

அவள் மீதுள்ள ஈடுபாட்டைக்கூட அரசியல் குறுக்கிட்டு மறைத்தது. வெறும் அலுவலகப் பேச்சுக்களோடு அவர்களது உறவு முடிந்துவிடும். என்றாலும், அவள் பார்க்காதபோது நாவில் எச்சில் ஊற, தலைமுதல் கால்வரை அவளை அளவெடுத்துக் கொண்டிருப்பது அவன் வழக்கம்.

அவள் தலைநிமிர்ந்தாள்.

“என்ன ராசிக் யோசனை...?”

“ஒண்ணுமில்ல...” சிரித்தபடி எழுந்துகொண்டான். அவளும் எழுந்து வெளியே செல்லவாரம்பித்தாள்.

அவள் வாசலை நெருங்கியபோது அவளை வெளியே செல்லவிடாமல் திடீரென ஒரு கும்பல் அவளைச் சூழ்ந்து கொண்டது. எங்கிருந்து வந்தனர், எப்படி. வந்தனர், யார் இவர்கள்...? எதுவுமே புலப்படவில்லை.

கும்பல் பல தூஷண வார்த்தைகளைப் பேசியபடி அவளை நெருங்கியது.

“பெரிய அரசியல்வாதிட பொஞ்சாதினனு நெனப்பா? இந்தமுறையும் உன் கட்சிக்கு என்ன நடக்குண்டு பாரு. உன் புருஷன் ஊர விட்டே ஓடுவான்...”

அவர்களில் ஒருவன் திடீரென ஒரு வாளியை அவள் மீது கவிழ்த்தான். அது, ஆளுங்கட்சியின் வர்ணம் கலந்த நீர்.

அவளது இளமஞ்சள் நிறச்சேலை சில நொடிகளில் ஆளுங்கட்சியின் வர்ணமாக மாறியிருந்தது.

“இந்தமுற வேட்ட போட இந்த சாரியோட போ”

அவள் மிரள மிரள விழித்தபடி பின்வாங்கினாள். கையிலிருந்த பேனையும், கொப்பியும் நழுவி வீழ, கதிரைகளிடையே சிக்கியபடி ராசிக்கை நோக்கி ஓடி வந்தாள்.

“ராசீக் ப்ளீஸ்... காப்பாத்துங்க...”

நீரில் நனைந்த நிலையில் அவளது அழகிய தோற்றம் அவன் கண்களைக் கூசவைத்தது. அவளை யாரும் தீண்டாதபடி காப்பாற்றிவிட கைகள் பரபரத்தன.

ஒருகணம்தான். மறுகணம், தான் ஆளுங்காட்சிக்காரன் என்ற உணர்வு அவன் சிந்தையில் பளீரென உறைக்கத் தொடங்கியது.

இவள் எதிர்க்கட்சிக்காரன் மனைவி. இவளை நான் ஏன் காப்பாற்ற வேண்டும்?

இரண்டடி விலகி நகர்ந்து, ஓடிச் சென்று பின்புஷ வாசலின் வழியாக அவன் வெளியறியபோது, காரியம் முடிந்து கும்பல் வந்தவழியே நடக்கத் தொடங்கியிருந்தது.

விக்கித்துப்போய் மண்டபத்தின் உட்சுவரோடு ஒட்டி நின்று கொண்டிருந்த அவளை எதிரேயிருந்த புகைப்படங்கள் அனுதாபத்துடன் பார்த்துக்கொண்டிருந்தன.

மல்லிகைப் பந்தல்
வெளியிட்டிருக்கும் புதிய
நூல்கள்

**நாம் பயனித்த
புகை வண்டி**

(சிறுகதைத் தொகுதி)
ப. ஆர்.பிள்

அப்புருஷன் ச...

(கவிதைத் தொகுதி)
குறிஞ்சி இளந்தென்றல்.

அப்பா

(வரலாற்று நூல்)
தில்லை நடராஜர்

என் தேசத்தீல் நான்

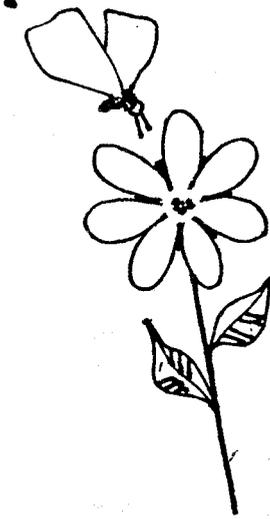
(கவிதைத் தொகுதி)
பேராதனை பல்லைக் கழக
மணவ மாணவியரது எழுதியது.

துளிப்பாக்கள்

- கொள்ளையடிக்க
முன்னோட்டம்
தேர்தல் நிதி
- கோடை
தணிந்தது
முப்பாட்டன் பனந்தோப்பு
- இராமன் கோயில் கோபுரம்
மேலே
ரம்சான் பிறை
- உடைக்க வேண்டும்
உண்டியல்
வீட்டு உண்டியல்
- ஓடும் பொம்மை
பாவம்
ஓட முடியா பொம்மை அவள்
- தவறான கேள்வி
தவறான விடை
முழு மதிப்பெண்கள்
- முடிந்த பாடில்லை
சண்டை
இலக்கியக் கூட்டம்

- புதுவை சீனு. தமிழ்மணி

- எலிப்பொறி
சிக்கியது
பூனைக்குட்டி
- காக்கை
உட்கார
எச்சம் விழ
- கல்மரம்
தன் வரலாறு சொல்லும்
வரலாறில்லாப் பலர்

தமிழகம் உலகுக்கு ஈந்த ஒப்பற்றதோர் கலைவடிவம், பரதம்! கோயில் களிலே, தெய்வீக நிழலிலே வளர்த்தெடுக்கப்பட்ட இக்கலையைப் பொது மக்கள் மத்தியில் எடுத்துவந்து, அதற்குப் புத்துயிர் அளித்தவர்களில் கிருஷ்ணய்யர், ருக்மணீதேவி ஆகியோர் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள். இன்று பரதநாட்டியம் உலகளாவிய ரீதியில் உன்னதமானதோர் இடத்தைப் பெற்றுள்ளது!

ஈழத் தமிழருக்கென தனியானதோர் நாட்டியப் பாணி இன்னமும் வகுக்கப்படாத நிலையிலும், பரதக் கலையை வளர்த்த, வளர்க்கின்ற கலைஞர் பெருமக்கள் பலரை நமது நாடு பெற்றுள்ளது. அரைநூற்றாண்டுக்கும் மேலாக எமது நாட்டில் பரதம் பயிற்றுவிக்கப்பட்டு மேடையேற்றப்படுகிறது. ஆயினும், கடந்த ஓரிரு தசாப்தங்களாக அது சென்றுகொண்டிருக்கும் திசை பரதத்தை மிகமிக நேசிக்கின்ற நம்மிற் பலருக்கு ஏமாற்றத்தையும் கூடவே ஒருவித அச்சத்தையும் ஊட்டுகிறது.

பரதநாட்டிய அரங்கேற்றங்களின் எண்ணிக்கை, நாஸ்தோறும் அதிகரித்துக்கொண்டே செல்கிறது. திறமை மிக்க நடன ஆசிரியர்கள் பலரது கச்சிதமான தயாரிப்புகளாக மாணவ மாணவியர் மேடையேறுகின்றனர். கொழும்பிலே இன்று நடைபெறுகின்ற அரங்கேற்றங்கள், அவை பல இலட்சங்களை விழுங்கி ஏப்பம் விடுகின்ற ஆடம்பர விழாக்களாக உருமாறி நிற்கின்றன! ஏராளமான பணச்செலவுடன் உடைகளும், ஒப்பனைகளும், ஏனைய ஒழுங்குகளும்

சூடல் கண்டுபிடிப்போ...!

- வசந்த்

செய்யப்படுகின்றன. பரதக்கலைக்கு இவையெல்லாம் இன்றியமையாத தேவைகள்தானா? சினிமாத்தனமான ஆடையலங்காரங்களுடன் பரதக் கலைஞர்கள் மேடையில் தோன்றுவதும், தேவலோகம் போலக் காட்சிகளும் மேடையமைப்புகளும் கிருஷ்டிக்கப்படுவது எதற்காக? அந்த மேடைகள் வேண்டுமானால் சபையோருக்குப் பிரமிப்பை ஊட்டுவனவாய் இருக்கலாம். ஆனால் அங்கே பரதத்

தைக் காணவோ, இரசிக்கவோ நிச்சயமாக வாய்ப்பில்லை! பார்வையாளரின் கவனத்தைச் சிதறடிக்கின்ற, அல்லது கலைஞரின் குறைகளை இட்டு நிரப்புகின்ற உத்திகளாக இவை கையாளப்படுகின்றனவா? கவர்ச்சிகரமாக அரங்கேறினால் மட்டுமே விலைபோகின்ற பரிதாபநிலை, புனிதமான பரதக் கலைக்கும் வந்துவிட்டதா? இந்த வகையிலே அரங்கேறுவது, பரதமல்ல! பெற்றோரின் அந்தஸ்தும், நவீன தொழில்நுட்பம் சார்ந்த மேடை உத்திகளுமே!

சில ஆயிரங்களையாவது செலவு செய்தாலொழிய அதற்குரிய வசதி இருந்தாலொழிய நிகழ்ச்சியொன்றின் குழு நடனத்திலாவது தலைகாட்ட முடியாத பிள்ளைகள்! அவர்களது கலைத் தாகமும் கனவுகளும், பணத்தோடு போட்டிபோட முடியாத அவலநிலை! ஒருகாலத்தில், தேவதாசிகளுக்கே உரிய கலை என்று வரையறுக்கப்பட்டதால் அழிவின் பிடியில் இருந்தது பரதம். அது மீட்டு எடுக்கப்பட்டு, பொதுமக்களின் சொத்தாக வளர்த்தெடுக்கப்பட்டுள்ளது. ஆனால், இன்றைய போக்கோ, அது மீண்டும் 'வசதிபடைத்தோர்' என்ற வர்க்கத்தாரிடம் கையளிக்கப்படும் அபாயத்தை அறிவிக்கிறது. இந்த நிலை மாறவேண்டும். மாற்றப்பட வேண்டும். பொதுமக்களிடம் பயிலப்படாத எந்தக் கலையுமே நாளடைவில் மக்கி மடிந்துவிடும் என்பது வரலாறு உணர்த்தும்

பாடம். பரதத்தைக் காக்கும் கடமை நம் எல்லோருக்கும் உண்டு.

அரங்கேற்றம் - செல்வந்தர்குடும்பப் பிள்ளைகளுக்கு மட்டுமே கிடைக்கின்ற அதிர்ஷ்டச்சீட்டு! அந்தப் பிள்ளைகளில் பலர், சர்வதேசப் பாடசாலைகளில் கல்வி கற்பவர்களாக இருப்பது அடுத்த விடயம். மேற்கத்தைய கலாசாரமே மேம்பட்டது என்ற சிந்தனை அவர்களுடன் சிறுவயதிலிருந்து சேர்ந்தே வளர்கிறது. ஆக, பெற்றோரின் சமூக அந்தஸ்தைப் பறைசாற்றும் ஒரு சாதனமாகவே பரதம் அவர்கள் மேல் திணிக்கப்படுகிறது.

அத்தகையோரின் அரங்கேற்றங்களில் நாம் காண்பவை எல்லாமே மனதை வேதனைப்படுத்தும் விடயங்களே! நடைமுறை வாழ்விலே 'எமது பண்பாடு பத்தாம்பசலித்தனமானது' என்று நாணமுறுகின்ற சில பிள்ளைகள் கூட, பரதத்தைப் பயின்று அரங்கேறுகிறார்கள். எமது பண்பாட்டு கருவூண்களான நுண்கலைகள் பற்றிய அறிவோ, ஆத்மார்த்தமான இலயிப்போ, அவை குறித்த பெருமிக் உணர்வோ இல்லாதோர் பங்குபற்றும் நிகழ்ச்சிகள்! அங்கே உண்மையான ஓர் இரசிகனுக்கு கிடைப்பதோ ஏமாற்றமே! பரதம் பற்றிய எவ்வித அறிவும் இல்லாதோர் பிரமிப்புடன் அதனைக் கண்டுகளிக்கக்கூடும். ஆனால் அந்த அரங்கேற்றத்தால் கலைஞருக்கோ, கலைக்கோ எவ்விதப் பெருமையும் சேரப்போவதில்லை.

கலைகளைப் பயில்வோருக்கு அவற்றுடன் உணர்வுப்பூர்வமான ஒரு பிணைப்பு இருத்தல் வேண்டும். கற்றவற்றை வெறுமனே மீள ஒப்புவிப்பது, கலைவடிவங்களில் ஓர் தேக்கநிலையை ஏற்படுத்தக்கூடும். பரதமும் இதற்கு விதிவிலக்கல்ல! அரங்கேறுபவரின் உள்ளத்திலும், நாடி நரம்புகளிலும் பொங்கித் ததும்பும் உணர்வுகளே, உடலின் நிலைகளாலும், முகபாவத்தாலும், முத்திரைகளாலும் வெளிப்படுகின்றன. அங்குதான் பரதம் ஆடல் வல்லானின் கலையாகத் தன்னைப் புலப்படுத்திக் கொள்கிறது.

சமீபத்தில் பார்க்க நேர்ந்த இத்தகையதோர் அரங்கேற்றத்தில் குருவின் பாதங்களைத் தொட்டு வணங்கிய சிஷ்யையிடம் பக்தியோ, விநயமோ இல்லை; மாறாக ஓர் அலட்சிய பாவம் தொக்கி நின்றது. நடனத்தில் குறைகாண முடியாதபடி சிறந்த பயிற்றுவிப்பு! எனினும் மாணவியின் அசைவுகளில் தென்பட்ட ஒரு 'மிதப்பு' அங்கே ஒரு கரும்புள்ளியாகி மனதை நெருடியது. அந்த மாணவி தன்னை பரதக் கலைஞராக அல்லாது, ஒரு சினிமாக்கதாநாயகியாகவே உணர்ந்ததாகப் பட்டது. இது காலத்தின் கோலமா? அல்லது அறியாமையின் விளைவா?

பண்பாட்டு விழுமியங்களுக்கும், அதனோடு ஒட்டிய பாரம்பரியக் கலைவடிவங்களுக்கும் இடையேயான தொடர்பு மிகமிக நெருக்கமானது. கலைஞனுக்கு அது புரியாத பட்சத்தில்

கலை அவனை விட்டுத் தூரப் போய் விடுகிறது.

இன்னொரு விடயமும் இங்கு குறிப்பிடப்பட வேண்டியது. புதிய மாற்றங்கள் எந்த துறையினதும் வளர்ச்சிக்கு அவசியமானவையே! பரதத்தில் புதுமைகள் வரவேற்கப்பட வேண்டியன. ஆனால் பழைய மரபில் உறுதியாகக் கால்பதித்து நின்றபடிதான் புதிய முயற்சிகளில் ஈடுபடவேண்டும். எமது பண்பாட்டுக்கு ஒவ்வாத மாற்றங்களைப் பரதநாட்டியத்தில் புகுத்த முயல்வது ஆரோக்கியமானதல்ல.

புதுமை எனக் கருதி, பார்வைக்கு விரசமாகத் தோன்றும்படி உடைகளை வடிவமைப்பது கண்டிக்கத்தக்கது. சிங்களக் கலைஞர்கள் தமது நடனத்துக்கு வலுவும் மெருகும் ஊட்டுவதற்காக எமது நடனத்தின் பல்வேறு அம்சங்களையும் உள்வாங்கி ஆடுவதைக் காண்கிறோம். சிங்கள மொழியிலான சாகித்தியங்களுக்குப் பொட்டிட்டுப் பூச்சூடி அவர்கள் பரதநாட்டிய அடைவுகள், முத்திரைகளைப் பிடித்து அபிநயிக்கிறார்கள். ஆனால், செழுமையான கலாசாரத்தோடு ஒட்டி வளர்ந்த பரத கலைக்கு நாம் என்ன மதிப்பு கொடுக்கிறோம்? மலினமான விடயங்களை மெல்ல பரதத்துள் புகுத்தப் பார்க்கிறோம். எமது சுயத்தை, எம்மை அறியாமலே இழக்கின்றோம். கலாசாரப் பரிமாற்றம் என்பது கலையை மேம்படுத்தும் நோக்குடையதாக இருக்கவேண்டும். ஈழத்தில் பரதக் கலையைச் சீரழிப்பதாகவோ, மாற்றுக்

கலாசார ஊடுருவல்களுக்குத் தாரை வார்ப்பதாகவோ அது இருக்கக்கூடாது.

இவை தவிர, மிகவும் வருத்தத்துக் குரிய நிலை ஒன்று இப்போது ஏற்பட்டு வருகிறது. பரதநாட்டிய நிகழ்ச்சிகளுக்கான பக்கவாத்தியக் கலைஞர்களிற் பலர் தமிழரல்லர். கலைஞரிடையே பாகுபாடு காண்பதல்ல எனது நோக்கம்! ஏன்? எம்மவரிடையே தரமான கலைஞர்கள் இல்லவே இல்லையா? அவர்களுக்கான வாய்ப்புக்கள் வழங்கப்படாது போவதன் பின்னணி என்ன? பரதநாட்டியத்துக்கான உடைதயாரிப்பிலும் இதே நிலை காணப்படுகிறது. இவை எதனால்? தமது இருப்பினைச் சௌகரியமானதாக நிலை நிறுத்தும் எண்ணமுள்ள சிலரால் இந்தப் புதிய பாதைகள் வகுக்கப்படுகின்றனவா?

இவையெல்லாம் ஈழத்தில் பரதக் கலையின் வளர்ச்சிக்கு எவ்வாறு பங்களிக்க முடியும்? தேசிய விழாக்களிலும், தொலைக்காட்சியிலும் காண்பிக்கப்படும் சினிமாக்கள் போன்று பரதத்தையும் காண்பித்துத் திருப்தியடையப் போகிறோமா? பரதத்தைக் காப்பாற்றுவோமா அல்லது தாரை வார்த்துப் போகிறோமா? இவை நம் சிந்தனைக்கு உரியவை. பிரபலமான பவே நடனக் கலைஞர் அன்னா பல்லோவ 1929இல் இந்தியா வந்த போது “உங்கள் நடனம் எங்கே?” என்று கேட்டாராம். பரதத்தை உயிர்ப்பிக்க வேண்டும் என்ற உந்துதலை ஏற்படுத்தியது அக்கேள்வி. ஈழத்திலே எமக்கென ஒரு நடனப்பாணி தேவை என்ற

விடயம் ஒருபுறமிருக்க, எமது கைகளில் உள்ள பரதத்தையாவது நாம் தொலைக்காமல் காப்பாற்றலாம் அல்லவா?

இங்கு கூறப்பட்டவை எல்லாம் ஈழத்தில் பரதக்கலை சார்ந்த அனைவர் மீதும் ஒட்டுமொத்தமாகச் சுமத்தப்படும் குற்றச்சாட்டுக்கள் அல்ல! பரதத்தினையே தமது மூச்செனக் கொண்டு அக்கலையின் வளர்ச்சிக்காக அர்ப்பணிப்புடன் பணியாற்றுவோர் பலர் நமது நாட்டிலே உள்ளனர். அவர்கள் என்றென்றும் எமது மரியாதைக்கும் போற்றுதலுக்கும் உரியவர்கள். பூரணமான அக்கலைஞர் பெருமக்களுக்கு எமது வணக்கங்கள். அங்ஙனமே பரதத்தின் பவித்திரத்தை உணர்ந்து அதனைப் பயிலும் மாணவர்களுக்கு எமது வாழ்த்துக்கள்!!

திருமதி. ருக்மணியேவி அருண்டேல் அவர்களின் கூற்று இங்கே மனங்கொள்ளத் தக்கது.

“இன்றைய நிலையில் நடனத்தின் வருங்காலம் குறித்து இரண்டு நிலைகள் ஏற்படலாம். உற்சாகமளிக்காத கலை வடிவங்கள் மூலம், படிப்படியாக தற்போதைய கலை வடிவங்களே மங்கி மறையலாம். அல்லது நடனத்தின் ஆத்மாவை, இன்றியமையாத அம்சத்தினை மீண்டும் படிப்படியாக உள்ளூர்ப்பெறுவதன் மூலம் இன்னும் அழகான வடிவங்கள் தோன்ற வழிவகுக்கலாம்.”

நாம் என்ன செய்யப் போகிறோம்?

- டொமினிக் ஜீலா

☒ இந்த முறை தமிழகப் பயணம் எப்படி அமைந்தது?

வெள்ளவத்தை

க. வடிவேலன்

ஈ புதுவையில் நடைபெற்ற கம்பன் விழாவில் கலந்து கொண்டேன். புதுவை எழுத்தாளர் சந்திப்பில் கலந்துரையாடி மகிழ்ந்தேன். மகான் அரவிந்தரின் சமாதியைத் தரிசித்தேன். பாரதியின் புதுவை வாழ்கில்லத்திற்குச் சென்று அன்றைய பாரதி வாழ்ந்த தினசரி வாழ்க்கையை ஓரளவு புரிந்து கொண்டேன்.

புதுவை கம்பன் கழக அன்பர்களின் இலக்கியப் புலமையைக் கண்டு மனம் மகிழ்ந்தேன். அவர்களது உபசரிப்பின் சீர்மையையும் கனிவையும் பார்த்து நெஞ்சு நெகிழ்ந்து போனேன்.

வழமை போல, சகல எழுத்தாளர்களையும் நேரில் சந்தித்து உரையாடி மகிழ்ந்தேன். குறிப்பாக கீம்முறை நான் தமிழகம் சென்றதே நீண்ட காலத் தோழரான தனுஷ்கோடி ராமசாமியின் மகனின் திருமணத்திற்காகத்தான். பல்வேறு வகைப்பட்ட எழுத்தாளர்களையும் அங்கு சந்திக்க முடிந்தது. எல்லாவற்றிற்கும் மேலாக மல்லிகையின் நாற்பதாவது ஆண்டு மலர் வேலைகளின் ஒரு பகுதி வேலைகளைச் செய்து முடித்தேன்.

என்வரைக்கும் இந்தப் பயணம் ஒரு வித்தியாசமான சுற்றுலாதான்!

☒ இந்தியத் தேர்தல் முடிவுகளைப் பற்றி என்ன கருதுகிறீர்கள்?

மாண்ப்பாய்

ச. தட்சணாமூர்த்தி

ஈ தேர்தல் முடிவுகள் வெளிவந்த சமயம் நான் பாண்டிச்சேரியில் தங்கியிருந்த ஹோட்டலில் இருந்து தொலைக்காட்சியில் முடிவுகளை அவதானித்துக் கொண்டிருந்தேன். என்னுடன் ஐயராஜ், ஸ்ரீதரசிங், ஸ்ரீபிரசாந்தன் ஆகியோர் தேர்தல் முடிவுகளைப் பார்த்து அதிசயித்துக் கொண்டிருந்தனர்.

ஓர் அதிசயத்தைக் கண்டீரா? இந்தியப் பாராளுமன்ற வரலாற்றிலேயே ஒரு நாடறிந்த மூத்த வங்காளத்து இடதுசாரித் தலைவர் ஏக மனதாகச் சபாநாயகராகத் தெரிவு செய்யப் பட்டுள்ளார். இங்கோ ஒரு மூத்த இடதுசாரி களின் தலைவர் சபாநாயகருக்கும் போட்டியிட்ட போது அவர் ஒரு வாக்கால் தோற்கடிக்கப் பட்டள்ளார்.

இந்திய நாட்டு அரசியலுக்கும் நமது நாட்டு அரசியலுக்கும் உள்ள வேறுபாடு கீதன் மூலம் புலப்படுகிறதா? இல்லையா?

☒ ஏன் நீங்கள் யாழ்ப்பாணத்தில் நடைபெற்ற இலக்கிய விழாவில் கலந்து கொள்ளவில்லை?

முல்லைத்தீவு க. காண்டம்பன்

☒ தமிழ் நாட்டுக்குப் போய்வந்த களைய்பு. நேரமின்மை. மல்லிகை ஜீன் கிதழை வெளியிட வேண்டிய வேலைப் பளு ஆகிய காரணங்களால் என்னால் கலந்துகொள்ள இயலவில்லை. இருந்தும் அவ்விழாவை மனமார வாழ்த்தி மகிழ்ந்தேன். குறிப்பிடக் கூடிய பலருக்குப் பாராட்டும், பரிசுப் பணமும் தந்து வெற்றி கரமாக அந்த விழாவை நடத்தி முடித்த சகல சகோதர எழுத்தாளர்களையும் மல்லிகை சார்பாக வாழ்த்துகின்றேன். பாராட்டுகின்றேன்.

☒ தமிழ் நாட்டில் நல்ல சினிமா ஏதாவது பார்த்தீர்களா?

வத்தளை க.சரவணன்

☒ ஏதோ இரண்டொரு சினிமாப் படங்களைப் பார்த்து வைத்தேன். உண்மையைச் சொல்லு

கிறேன், தமிழ் சினிமா உலகம் நல்ல சினிமாப் படங்களைத் தயாரிக்கவே மறந்து போய் விட்டதோ எனப் பயப்படுகிறேன்.

☒ நாற்பதாவது ஆண்டு மலரின் விலை என்ன?

திருமலை பா.ஜெயராமன்

☒ விலையை இன்னமும் நிர்ணயிக்க வில்லை. மலர் முடியும் கட்டத்தில் அதன் விலையை மல்லிகை மூலம் தெரியப்படுத்து கிறேன்.

☒ நீங்கள் இலக்கிய உலகில் நல்ல நண்பர்களைப் பெற்றுள்ளதாக மெய்யா கவே கருதுகிறீர்களா?

வவுர்யா எஸ்.தவந்தன்

☒ மல்லிகை இத்தனை ஆண்டுகளாகத் தொடர்ந்து வெளிவந்து கொண்டிருப்பதற்கு யார் காரணம் என நினைக்கிறீர்கள்? எனக்குக் கடந்த காலத்தில் கிடைத்திருக்கும் நண்பர்களே. அவர்களது ஒத்துழைப்பே காரணம். கருத்து முரண்பாடுகளால் என்னை விரோதிப்பவர்கள் இருக்கலாம். ஆனால், நட்பு ரீதியாக இந்த மண்ணில் இன்று எழுதிக்கொண்டிருக்கும் எழுத்தாளர்கள் பெரும்பாலோர் என்னை - என் உழைப்பை - மதிக்கின்றனர். நேசிக்கின்றனர்.

☒ மல்லிகை என்ற சிற்றேடு அடுத்த ஆண்டு ஜனவரியில் தனது நாற்பதாவது ஆண்டு மலரை வெளியிட்டுச் சிறப்பிக்க இருக்கின்றதே, இந்த சமயத்தில் இளம்

எழுத்தாளர்களுக்கு என்ன சொல்ல விரும்புகிறீர்கள்?

வறுட்டன் ம. நாதவடிவேல்

☒ எழுதுவது என்பது ஒரு கொடை. அர்ப்பணிப்பு உணர்வுடன் எழுத்துலகில் பிர வேசியங்கள். நிறையப் படியுங்கள். இலக்கியக் கூட்டங்களில் கலந்து கொள்ளுங்கள். நிறைய விவாதிப்புகள்.

☒ நான் கல்லூரிப் படிப்பை பூர்த்தி செய்த பின்னர் ஓய்வாக இருக்கிறேன். நான் எழுத்தாளனாக மலர வேண்டு மென மனதார ஆசைப்படுகிறேன். அதற்கு உங்களது ஆலோசனை என்ன?

புத்தளம் எம்.சுவதாஸன்

☒ இளம் தலைமுறையினர் இலக்கிய உலகத்திற்கு வர வேண்டுமென்பதே எனது பெரு விருப்பமாகும். நீச்சல் பழக வேண்டுமானால் தண்ணீருக்குள் கிறங்கித்தானாக வேண்டும். கிரண்டு மிடறு அழுக்கு நீரைக் குடித்தேயாக வேண்டும். கிதைப் புரிந்துகொண்டு இலக்கிய உலகில் காலடி வைப்புகள். ஆர்வமும் அர்ப்பணிப்பும் உணர்வுமிருந்தால் நீங்கள் நீச்சலும் இலக்கிய உலகில் பெயர் பதிக்கலாம்.

☒ மல்லிகையைத் தொடர்ந்து மாதா மாதம் படிக்க விரும்புகின்றேன். நம்மூர் புத்தகக் கடைகளில் மல்லிகை கிடைப்ப தில்லை. இதற்கு என்ன செய்யலாம்?

மன்னார் க.பரஞ்சோத்

☒ போதிய தபால் தலைகளை அனுப்பிப் பெறலாம். அல்லது ஆண்டுச் சந்தாவை அனுப்பிச் சந்தாதாரராகுங்கள். கிதைத் தவிர. உங்களுக்கு என்ன ஆலோசனை செய்வதென்றே எனக்குத் தெரியவில்லை.

☒ உங்களுடைய பொழுதுபோக்கு என்ன?

சீலாபம் ச.நாகராஜன்

☒ மல்லிகைக்கு எழுதுவது. மல்லிகைப் பந்தல் நூல்களைத் தயாரிப்பது.

☒ உங்களது ஆரம்ப கால இலக்கிய நண்பர்களை நீங்கள் நினைத்துப் பார்ப்ப துண்டா?

கண்டி எம்.தேவநேசன்

☒ என்னுடன் இலக்கிய உலகில் தோளோடு தோள் கிணைந்து பழகி வந்த பலர் இன்று உயிருடன் இல்லை. இன்னும் பலர் பல பிரதேசங் களில் பல வெளிநாடுகளில் சிந்திச் சிதறிப் போய் வாழ்ந்து வருகின்றனர். இருந்தும் தக்க நேரங் களில் அவர்களை நினைத்துப் பார்ப்பேன். அந்தக் காலப் பசுமையான எண்ணங்களில் மூழ்கி விடுவேன்.

☒ இப்பொழுது மல்லிகையில் நீங்கள் தொடர்ந்து எழுதிவரும் 'அச்சுத்தாளின் ஊடாக ஓர் அநுபவப் பயணம்' நூலாக வெளிவருமா?

தெவரீவனை க.பரஞ்சோத்

✍ அதற்கான ஆயத்த வேலைகளைச் செய்து வருகிறேன். வகை விரைவில் புத்தகமாக அது வெளிவரும்.

✉ இத்தனை ஆண்டுக் காலமாக மல்லிகையை நடத்தி வருகின்றீர்களே, அனைப் பற்றிய உங்களது அனுபவம் என்ன?

பண்டாரவளை எஸ்.சாமிநாதன்

✍ நீங்கள் மல்லிகையைத் தொடர்ந்து படித்து வந்தால் இந்தக் கேள்வியைக் கேட்கக்கூட மாட்டீர்கள். எனது மல்லிகை அனுபவங்களைப் பல இதழ்களில் கிப்பொழுது தொடர்ந்து நான் எழுதி வருவதைப் படித்துப் பாருங்கள்.

✉ மலைநாட்டிற்கு நீங்கள் வருவதில்லையே, ஒருநடவை நம்ம ஊர்ப் பக்கம் வந்து போனால் என்ன?

நாவலப்பிட்டி எஸ்.குமாரவேல்

✍ மலையகத்தின் சிறந்த படைப்பாளியான திரு. கே.கணேஷ் அவர்களினது திடீர் மறைவுச் செய்தியைக் கேட்டதும் கண்டி தலத்து ஓயாவுக்கு நண்பர்கள் ஸ்ரீதரசிங், மேமன்கவி, ராஜ் பிரசாத்துடன் ஆத்துப் பறந்து ஓடிவந்தவன் நான். இலக்கியத் தொடர்பாக வருவதற்குச் சந்தர்ப்பம் ஏதும் சிடைக்கவில்லை.

✉ நீங்கள் யாழ்ப்பாணத் தெருக்களில் அன்று மல்லிகை இதழ்களுடன் சவாரி செய்த உங்களால் நாமம் சூட்டப் பெற்ற 'ஹொட்டன் ஹோல்' சைக்கிள் இப்பொழுதும் பத்திரமாக இருக்கிறதா?

கோப்பாய் எம்.கருணாகரன்

✍ அதையேன் கேட்கிறீர்கள். புத்தக் கெடுபிடி காரணமாகச் சில நாட்கள் நாம் வசித்த கீட்டை விட்டுப் புலம் பெயர்ந்திருந்தோம். திரும்பி வந்து பார்த்தால் அந்த வாகனத்தைக் காணவில்லை. யாரோ திருடிக்கொண்டு போய் விட்டதாகத் தெரிந்தது. அவர்களுக்கு அது ஒரு வாகனம் மட்டுந்தான். எனக்கோ அது ஒரு ஞாபகச் சின்னம்.

✉ இந்த இலக்கியத் துறையில் உங்களுக்கு இத்தகைய அர்ப்பணிப்பு உணர்வு தோன்றக் காரணமாய் அமைந்தது, என்ன?

நீர்கொழும்பு ஆர்.ராஜகுமாரன்

✍ கிளம் வயதில் பட்ட மனக் காயங்கள் என்னைப் புடம் போட்டு எடுத்தன. எனக்குரிய வழியைத் தெளிவாக நான் சிந்தித்துத் தேர்ந்தெடுத்துக் கொண்டேன். அசாதாரணமான மனத்திண்மை கொண்டவன் நான். அர்ப்பணிப்பு உணர்வு எனது உடன் பிறப்பு.

201 - 1/1, ஸ்ரீ கதிர்சன் வீதி, கொழும்பு - 13, முகவர்பில் வசிப்பவரும் மல்லிகை ஆசிரியரும் வெளியீட்டாளருமான டொமினிக் ஜீவா அவர்களுக்காக கொழும்பு விவகார அலுவலகம், 103, இலக்கத்திலுள்ள U. K. பிண்டர்ஸில் அச்சிட்டு வெளியிடப் பெற்றது.

புத்தளம் மாவட்டத்தில் ஒரு புத்தக இல்லம்
சாணித்திய புத்தக இல்லம்
எம்.டி. குணசேனவின் ஏஜன்ட்

மல்லிகைப் பந்தல் வெளியீடுகள்
அனைத்தையும் கிங்கு பெற்றுக் கொள்ளலாம்

பள்ளிக்கூட மாணவர்களுக்குத் தேவையான காகிதாதிகள்,
பாடநூல்கள், அகராதிகள், உபகரணங்கள்,
இலக்கிய நூல்கள், சஞ்சிகைகள்,
ஈழத்து மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களின்
நூல்கள் அனைத்திற்கும்

புத்தகக் காட்சியும் விற்பனையும்

சாணித்திய புத்தக இல்லம்
இல. 4, குருநாகல் வீதி,
(பஸ்நிலையத்திற்கு அண்மையில்)
புத்தளம்.
தொலைபேசி தொலைநகல் : 032-66875

ஈழத்து, மற்றும் புலம் பெயர்ந்த எழுத்தாளர்களும்,
பாடநூல் வெளியீட்டாளர்களும் தயவு செய்து
தொடர்பு கொள்ளுங்கள். உங்கள் நூல்களை காட்சிக்கு வைத்து
விற்பனை செய்து உதவுவோம்.

DARA

EXPO PRODUCTS (PVT.) LTD.

**Exporters of
Non Traditional
Sri Lankan Foods**

30, Sea Avenue,
Colombo - 03,
Tel: 2573717